

အကယ်၍
ထွက်သွား

ဒို့တာဝန်အစချဲ့သုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကမေ့	ဒို့အမေ
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကမေ့	ဒို့အမေ
အမျိုးအမြွှာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲမှုမေ့	ဒို့အမေ

ပြည်သူ့သမ္မတတရား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး တစ်ဆင့်ပြင်ပဒီမိုကရေစီ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်နှက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျိုးသမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံသားတို့ စည်းလုံး အမြဲတမ်းဥပဒေသနာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ မော်ဒန်ပြုပြင်တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

ဒီမိုကရေစီဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံရေးအကျိုးအမြတ်နှင့် အခြားအကျိုးအမြတ်တို့ကိုလည်း သက်ဆုံးဖြတ်တိုးတက် ဆောင်ရွက်တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်အကျိုးအမြတ်နှင့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသနာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ပေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်အကျိုးအမြတ်တစ်ရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှုနှင့်အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ အမျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြောင်းလဲရေး။
- ❖ အမျိုးသားတို့ ဓာတ်ပျက်ပြန်လဲမှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ အမျိုးသားတို့၏ စွန့်စားပေးမှုများ။
- ❖ အမျိုးသားလုံးကျန်းမာခြင်းနှင့် ပညာရည်ပြည့်မီမှုများ။

မြို့မစာအုပ် - ၃၃

ရွှေမိုးသည်း

အကြည်တော်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်
၇၇(ခ)၊ ၃၈ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

စီစဉ်ထုတ်လုပ်သူ ကိုမှီး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၃၈ / ၂၀၀၃(၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၃၈ / ၂၀၀၃(၁၀)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကိုဆန်း (Glory)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (ယာယီ-၇၃၇)

၇၇/ခ၊ ၃၈လမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးသန်းလွင် (ရွှေလင်းယုန်ပုံနှိပ်တိုက်)

၅၁၊ ရေကျော်လမ်းမ၊ ပုဇွန်တောင်။

အတွင်းပလင်းနှင့်စာအုပ်ချုပ်

မင်းမင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ

အုပ်စု

(၅၀၀)

တန်ဖိုး

၇၀၀ ကျပ်

ညီမလေး...

သတိခြင်းတွေကို ကျဲဖြန့်လိုက်ရင်

ဟောဒီရွာနေတဲ့ မိုးစက်...

မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်သွားလောက်ရဲ့...

‘သူနာမည်က’...

‘အင်း လုပ်ပါဦး’...

‘ဟိုကွာ... ဘယ်လက်ထက်တုန်းကလဲမသိဘူး...
ဟိုကွာ... ဘာဘုရင်ကြီးကလဲ... သူ့သားဘယ်သူကို...
ဘယ်ဒီသာပါမောက္ခဆီပို့ပြီး ဘာပညာသင်ခိုင်းတယ် ဆိုပါရော
လား’

‘ဟာကွာ... ဘအေးရာ... မင်းဟာကအတိ
အကျပါလား။ ငါက အဲဒီကောင်မလေးနာမည်ကို မေး
တာ...’

‘အေးလေ... ငါလဲ... အဲဒီကောင်မလေးနာမည်ပဲ
ပြောမလို့... ပိုပြီးတိကျအောင် ဥပမေဥပမာရိယနဲ့ပြောမ
လို့... အဲ... အဲဒါနဲ့... အဲဒီမင်းသားလေးကို ဟိုဒီသာ
ပါမောက္ခကြီးက ဟိုပညာသင်ပေးလိုက်တယ်ကွာ...’

‘ဘယ်ပညာလဲ’

ကျော်ဝင်းမြို့မ စာအုပ်တိုက်

ဘအေးခေါင်းကုပ်သည်။မျက်မှန်ပင့်သည်။ ရေနွေးခွက်မသည်။
ပြန်ချသည်။

‘ဟိုကွာအပေါ်ကဘာတွေရွာကျလာတဲ့ ပညာဆိုလား’
ဟုဆိုပြီး ရေနွေးကို ရှူခနဲမှုတ်သောက်လိုက်၏။

‘ဪ... သိပြီ... ကျောက်သံပတ္တမြားမိုး’

ဟု သန်းအောင်ဖြေသည်။ သူ့အဖြေကို ဘအေးက
သဘောကျစွာ စားပွဲကို ဖြန်းခနဲတစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

‘အေး... ဟုတ်တယ်... အဲဒီမိုး... ဒါပေမယ့်
အဲဒီမိုး မဟုတ်သေးဘူး...’

‘အင်...’

သန်းအောင်ကိုသူ့ထွန်းနိုင်နှင့်ကျွန်တော် လေး
ယောက်လုံး မျက်ခုံးများအတွင်းသို့ စုကပ်ကုန်၏။ အားလုံး
ဘအေး၏ ပဟေဠိကို အဖြေညှိနေကြပုံ။အတန်ကြာမှ ထွန်း
နိုင်က ဝင်းလက်သောမျက်နှာဖြင့်

‘ဪ... သိပြီ... ဗိုလ်စံဖဲခေတ်က ရွာတဲ့မိုး...
ဟိုလေ... ပဲမိုး...’

‘နင့်ကလိန်း... ဒီသာပါမောက္ခခေတ်ကဆိုမှ...
ဗိုလ်စံဖဲလုပ်နေသေးတယ်... မင်းကြီးတော်တို့ခေတ်က အ
ကြောင်းတွေ လာမပြောနဲ့...’

ဘအေးက အခွင့်သာတုန်း ထွန်းနိုင်ကို အသားလွတ်
တွယ်သည်။ ထွန်းနိုင်၏ မျက်နှာကြီး တန်ဆောင်တိုင်မီးပုံးလို
ခွေခေါက်ခေါက်နှင့် တွန့်ဝင်သွား၏။

‘ဟို... ဟိုကွာ... ရွှေမိုးငွေမိုး...’

ကျွန်တော်၏ မဝံ့မရဲစကားကို ဘအေးက အဖြေ
မှန်သိသွားသလို စားပွဲကိုဖြန်းခနဲထပ်ပုတ်လိုက်ပြီး...

‘အေး... အဲဒါကိုပြောတာ... အဲဒါကိုပြောတာ...
ဘာတဲ့’
‘ရွှေမိုး... ငွေမိုး’
‘အေး... ဟုတ်တယ်... အဲဒါသူ့နာမည်ပဲ...’
ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့သွားလေ၏။ ဒါကို
မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ထွန်းနိုင်က...
‘ဟင်... နာမည်ကြီးကလဲ ဘယ်လိုကြီးလဲ... ရွှေမိုး
ငွေမိုးတဲ့’
ထွန်းနိုင်၏စကားကို ဘအေးက
‘မင်းကြီးတော် ရွှေမိုးငွေမိုးရမှာလား မင်းတို့ဟာ နည်း
နည်းလေးမှ ဖြန့်ကျက်ပြီးမတွေ့ဘူး။ ရွှေမိုးငွေမိုးဆိုတဲ့နာမည်
မင်းကြီး တော်သွေးဆုံးကြီး ကလေးမွေးမှမှည့်... တကစဲ။
ဒီနာမည်ကြီး ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ကို မှည့်တာကြားဖူးလို့လဲ’
ဟုဆို၍ ထပ်ငေါက်ထည့်လိုက်ရာ ထွန်းနိုင်၏မျက်နှာမှာ ပလာ
ယာနှင့် ဆွဲအညှပ်ခံရသော စပရိန်လို ပို၍ကျုံ့ဝင်သွားပြန်၏။
‘ဒါဆို... သူ့နာမည်က...’
‘ရွှေမိုး...’
‘ရွှေမိုး... ဟင်... နာမည်ကြီးကလဲ...’
‘ရွှေမိုးချည်းပဲတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကျန်သေးတယ်’
‘ဘာကျန်သေးလဲ...’
‘သည်း...’
‘သည်း... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုသူ့နာမည်က...’
‘ရွှေမိုးသည်း...’

x x x

ရွှေပိုးသည်း

‘ညီကျော်ရာ... မင်းမို့လို့ ဒီကောင်မလေးမျိုး စိတ်
ဝင်စားတယ် လူပုံကအူတိအူတ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ စွာတေး
...’

‘အေးလေ... မျက်လုံးကပြူးပြူးကြီး’
ဘအေးစကားကို တစ်လျှောက်လုံးတစ်ခွန်းမှဝင်
မပြောသေးသော ကိုသူကထောက်ခံ၏။
သူတို့စကားကြောင့် ထွန်းနိုင်ကပါတစ်စခန်းထပြန်
၏။

‘ဟုတ်ပါကွာ... နှာခေါင်းကကောက်ကောက်နဲ့...’
သူတို့ပြောသလောက်မဆိုး... သို့သော်... မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း...
...နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှာခေါင်းရိုးအလယ်ကကျိုးသလိုဖြစ်နေတာ
တော့ ဟုတ်သည်။

‘နောက်ပြီး နှုတ်သီးကလည်းချွန်လို့...’
ဒါတော့ဟုတ်သည်၊ နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်ပါးပြီး
ချွန်သယောင်ရှိသည်။

‘အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်လျှင်... မျက်နှာကဂဠုန်နဲ့ တူ
တယ်ကွ’

ဘာစကားမှဝင်မပြောသော သန်းအောင်က အလေးအနက် မှတ်ချက်ချ၏။ ဒါကို ဘအေးက ဆရာကြီးဟန်နှင့် သူ၏ ဒီဂရီ မျက်မှန်ကိုပင့်ပြီး...

‘ကိုယ်လုံးကလည်း ဘာထူးလို့လဲ... နဂါးလိုရူည် မျောမျောကြီး’ ဒါကတော့ တဆိတ်လွန်လွန်းလှပြီ... ကောင်မလေး၏ကိုယ်လုံးက ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် လှတပတပါ။ဒါကို သူများအကြောင်း မကောင်းပြောရန် အမြဲအာရည်ရွှေနေသော ထွန်းနိုင်က။

‘ဟေ့... ခါးတော့ အတော်ထွားတယ်နော်... တလွဲ ဆံပင်ကောင်း...’

ဒါကတစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲချက်...

‘မင်းပြောလိုက်မှ နဂါးခွေးခြေခုံမျိုးထားတဲ့ပုံကြီး ကွက်ခနဲ မြင်မိတော့တယ်’

ဘအေးထောက်ခံ၏။

‘ဒါပေမယ့် တင်ပါးဆုံက လက်တစ်ဝါးလောက်အပြင် ပိုမရှိနိုင်ဘူး’ တင်ပါးဆုံ ခရေဇီ(သူတေသီ)သန်းအောင်က ဝင်၍ အဆိုပြုသည်။

ကဲ...

.....

‘ကိုသု... မင်းက ကဗျာဆရာဆိုတော့ ရွှေမိုးသည်းရဲ့ ကာရိုက်တာကို ကဗျာစပ်ကွာ... လေးချိုးဖြစ်ဖြစ်... ခွေးချိုးဖြစ်ဖြစ်...’

ဘအေး၏တောင်းဆိုမှုကို သူတစ်ပါးမကောင်းကြောင်း ကဗျာရေးရန် အမြဲလက်အားနေသော ကဗျာဆရာကိုသူက အားရဝမ်းသာပါပဲ... ‘ရတယ်လေ’ဟုဆိုပြီး သူ့ဖာသာသူ စာရွက်စိုက်၊သူ့ဖာသာသူဘောလ်ပင်နှိုက်ပြီး အောက်ပါကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်တော့၏။

x x x x

ရွှေမိုးသည်း

‘မျက်နှာက ဂဠုန်

လှပုံက နဂါး

ရွှေခါးတော် အတော်ထွားတယ်

တင်ပါးဆုံ လက်တစ်ဝါး ◦ ◦ ◦’

ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော ရွှေမိုးသည်းဆိုသည့်
ကောင်မလေးသည် အစုံစားသတ္တဝါဖြစ်၏။ ခေါက်ဆွဲသုတ်
ကြိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်၏။ သကြားလုံးငုံ၏။
ငရုတ်သီးစား၏။ ထန်းလျက်ခဲမြို့၏။ ရေခဲမုန့်အသားကုန်စား၏။
ဟန်ဂါဘာဆွဲ၏။ မုန့်ပစ်စလက်အလွတ်မပေး။ ကြက်သားကင်
ဆို သွားရည်ပါကျ၏။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း ရှုလွတ်ရှုလွတ်ပါမြည်၏။
ဒိန်ချဉ်နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်တတ်၏။ ဝက်သားတုတ်ထိုး ပိုက်ဆံ
ကုန်မှထတတ်၏။ (ဒါတောင် သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်စွာ ထိုဆိုင်
နား ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတတ်သေးသည်။) လက်ဖက်သုတ်ပန်း
ကန်ပါပြောင်အောင်လျက်၏။ ဇီးထုပ်သွားမကျိန်းမချင်းစား၏။
ဒူးရင်းသီး ဆူးမပါ ပါက အလုံးလိုက်ပင် မျိုချနိုင်၏။ ငှက်သား
သူကိုယ်တိုင် လေးခွတစ်လက်နှင့်လိုက်ပစ်ပြီး ကင်စား၏။ ငါး
ကြော် ကြောင်ပင်အိမ်ပြောင်းသွား၏။ သိုးသား ပါးစပ်ကျယ်ပါက
အုပ်လိုက်ပင်မောင်း ထည့်ချင်ကြောင်း မကြာခဏပြော၏။
ဘိန်းမုန့်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ပလာတာ၊ စမူဆာ၊

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

နံပြား၊ နေကြာစေ့. . .

ကဲ. သူစားသည့်အစားအစာများကို ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြနေပါက တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထက်ပင် ရှည်လျားသွား လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်ကူဆုံးပင်ပြောပြမည်။

ကျွန်တော့်ချစ်သူ(ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော)သည် အစုံ စားသတ္တဝါဖြစ်၏။ သူသည် စားစရာမရှိပါက သွားကြားထိုး တံပင်ကိုက်စားနေတတ်၏။ မြက်ပင်တွေ့ပါက မြက်ပင်၏အနု သားလေးကို ကိုက်စားတတ်၏။ (ချိုလို့တဲ့၊ ဟုတ်ပါသည်။ ချိုပါ သည်။ သူစားခိုင်း၍ ကျွန်တော်စားဖူး၏။ မိတ်ဆွေတို့လည်း မယုံလျှင် စားကြည့်ပါ။ အလကားနေရင်း၊ မြက်ကျွေးနေတယ်ဟု မထင်စေချင်ပါ။) ထိုသို့ပင်. . .

ကျွန်တော့်ချစ်သူသည် အစုံစားသတ္တဝါဖြစ်၏။

x x x x

‘နင်တို့ပြောတာ ဘယ်သူ. . .’
‘ရွှေမိုးသည်းလေ. . .’
‘ဘုရား ဘုရား. . .’
နာမည်ကြားသည်နှင့် ဖြူပြာသူရင်ဘတ်သူပြန်ဖိရင်း
မျက်လုံးပြူးနေ၏။
‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ. . .’
‘အဲဒါ မြွေဟဲ့. . .’
ကျွန်တော်၏အမေးကို ဖြူပြာမှ မဆိုင်းမတွဖြေ၏။
ဒါကို ဘအေးက သူပုံစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ မျက်မှန်ကြီး
ပင့်ပြီး ဒိုက်အာကြီးနှင့်
‘မြွေမဟုတ်ပါဘူး၊ နဂါးပါဟ. . .’
ဖြူပြာက ဘအေးစကားကို ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ
ကျွန်တော့် ကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လိုငေးကြည့်ရင်း. .
‘ညီကျော်ရယ်. . . နင့်မှာကြိုက်စရာ ဒီလောက် တောင်
ရှားလို့လား. . . . ဒီမြွေကိုမှကြိုက်ရအောင် . . .’

‘မြွေမဟုတ်ဘူး နဂါးပါဆိုတာ...’

ဘအေးက ဝင်ထောက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်စကားကိုယ် ဆက်ပြောနေလိုက်သည်။

‘မြွေ ဟုတ်လား... သူကအတော်ဆိုးလို့လား...’

ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြူပြာက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

‘ဆိုးတာမဟုတ်ဘူးဟေ့... မွေတာ... မွေတာ... ကပ်ခွေပြီးတော့ကို မွေနေတော့တာ...’

‘ဘယ်လိုမွေတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး...’

ဖြူပြာက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တကြည့်ပြီး...

‘ရွှေမိုးသည်းအကြောင်း နင်တကယ်မသိဘူးနော်...’

ကျွန်တော် ရိုးသားစွာခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ထိုတော့မှ ဖြူပြာက ပြောချင်လျက်လက်တို့ ဖြစ်သွားသည်မို့လားမသိ။ ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော ဂဠုန်အကြောင်းကို ဤသို့ဖောက်သည်ချ၏။

‘ဒီလိုဟ... ဒို့အဆောင်က စန္ဒာအောင်ကို နင်တို့သိတယ်မဟုတ်လား...’

‘ဟို ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ကောင်မလေးချောချောလေးလား...’

‘အေး...’

‘ပြောပါဦး...’

‘အဲဒီကောင်မလေးက တစ်နေ့ကျ ဝမ်းချုပ်ပါလေရော...’

‘အင်း...’

‘အဲဒါနဲ့ သူက ရွှေမိုးသည်းကိုတိုင်ပင်သတဲ့. . .’

‘အင်း. . . အဲဒါနဲ့. . .’

ကျွန်တော်နှင့်ဘအေးတို့၏ မျက်လုံးများ ဖြူပြာအပေါ် ပုံကျနေ၏။

‘အဲဒါနဲ့ ရွှေမိုးသည်းက စက်ချူ လက်ချူ ဆပ်ပြာချူ ကွမ်းရိုးချူ စသည်ဖြင့်ဝမ်းချူနည်းပေါင်းတစ်ရာကျော် ပြောပြ တယ်တဲ့. . .’

‘ဟယ်. . . တယ်စုံပါလား. . .’

‘အဲဒါနဲ့ စန္ဒာအောင်က အဲဒီနည်းတွေကိုကြောက်လို့တဲ့ အလွယ် ကူဆုံးနည်းကိုပြောပြပါဆိုတော့ ရွှေမိုးက ရတယ်လေ ဆိုပြီး၊ဘယ်ကဘယ်ကရှာလာသလဲမသိဘူး. . . ကနဦးတစ်လုံး ကို မြေပဲနဲ့ရောကျွေးလိုက်တာ. . . စန္ဒာအောင်ခမျာ အဆောင် နောက်က အုန်းပင်ပါဖက်ထားရတယ်. . . ဝမ်းသွားတာများ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူး. . . မျက်လုံးကြီးလည်ပြီး မျော့နေတာ . . . ။ အဲဒါနဲ့ ဝမ်းပိတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုပြီး ရွှေမိုးသည်း ကို သွားပြန်မေးတော့ သူက ဘာမှမပူနဲ့ အရွယ် တော် ကျပ်ပြားတစ်ပြားရှာပြီး မျိုချလိုက်တဲ့၊ ဒါဆို သူ့ဖာသာသူ ဝမ်းပြန်ပိတ်သွားမယ်တဲ့. . .’

ဘအေးထံမှ ကျယ်လောင်သောရယ်သံကြားရ၏။ ကျွန် တော်လည်း ပြုံးတော့ပြုံးမိသလို ဖြူပြာကသာ မရယ်ဘဲ မျက်နှာ ကြီးမဲ့ပြီး. . .

‘တစ်ဆောင်လုံးသူ့ကိုစိတ်ဆိုးကြတာ ဘာပြောကောင်း မလဲ. . . သူကတော့ခပ်တည်တည်ပဲ. . . နောက် ဘယ်သူ ဝမ်းချုပ်နေသေးလဲ၊ သူကုပေးမယ်. . . မယုံရင် အဆောင် နောက်ကကြော်ငြာကို ကြည့်ပါဆိုပြီး လိုက်အော်သေးတယ်။’

အားလုံးထွက်ကြည့်ကြတော့ အုန်းပင်ဖက်ထားတဲ့ စန္ဒာ အောင်ကမျက်လုံးကလယ်ကလယ်၊ အနောက်က အသံစွာကျယ် စွာကျယ်နဲ့ ကြော်ငြာလို့ကောင်းနေတုန်း...'

ဘအေးမျက်မှန်ပင်ကျွတ်ကျမတတ် အော်ကြီးဟစ် ကျယ်ရယ်၏။ ကျွန်တော်ပင် ဘာရယ်မဟုတ် သူနှင့်ရောယောင် ရယ်မိ၏။ ဖြူပြာကသာ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်မရယ်ဘဲ...'

'နင်တို့က ဘာရယ်တာလဲဟ... ဒါ... ရယ်စရာမဟုတ် ဘူး... လူတစ်ဖက်သားဒုက္ခ ရောက်ရတဲ့ဟာကို...'

'ဆက်ပြောစမ်းပါဦး ရွှေမိုးအကြောင်း...'

ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြူပြာနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...'

'အောင်မလေး... ရွှေမိုးသည်းအကြောင်းပြောရင် ကုန်တောင်ကုန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး... ဟဲ့... တစ်ခါလည်း သိလား... ငါတို့အဆောင်မှာ... အဆောင်မျိုးမသိအောင် ထမင်းခိုးချက် စားကြတယ် သိလား...'

'ပြောပါဦး...'

ဘအေးပင် အသံတိတ်သွား၏။ ပါးစပ်ကလေးဟပြီး ဖြူပြာကို ကြည့်နေသည်။

'ကိုယ်စားချင်တဲ့ဟာချက်စားကြပေါ့... အဲဒါ... ရွှေမိုးသည်း ကရောက်လာပြီး ငါလဲနင်တို့ကို ပန်းငရုတ်သီးကို ပုဇွန်ခြောက်နဲ့ ကြော်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ပန်းငရုတ်သီးအပွတွေနဲ့ ပုဇွန်ခြောက်တွေ အများကြီးယူလာတယ်။ နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ကြော်ကျွေးတယ်...'

'အလဲ့... နိပ်ဟ...'

ဘအေး မစားရဝခမန်းအော်သည်။

'ဘာနိပ်ရမှာလဲ... သူ့ပန်းငရုတ်သီးကြော်စားပြီး

အား လုံး တောင်ဘက်ပြေးရမလို၊ မြောက်ဘက်ပြေးရမလို ဖြစ်ကုန်ရော...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... သူကြော်ကျွေးတာ ပန်းငရုတ်သီး မဟုတ်ဘဲ ကုလားအော်သီးအပွတွေဟ... သူ့အကြော်လဲ စားပြီးရော စပ်လွန်းလို့ တစ်ဆောင်လုံး လေလာတဲ့ဘက် ပါးစပ် ဟပြီးနေ နေရတယ်... ရွှေရွှေခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆို ဆန်အိတ်ဖက်ပြီး တော့ငိုနေရတယ်...’

‘ဘာလို့ဆန်အိတ်ဖက်နေရတာလဲ...’

‘ဆန်အိတ်က အေးလို့တဲ့ဟ... ဆန်အိတ်ကြီးဖက်၊ ပါးစပ်လေးဟပြီး ငိုနေလိုက်တာ အခုထိသူပုံ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး...’

ဘအေးထံမှ ရယ်သံကြားရပြန်၏။ ဖြူပြာက ဘအေးကို မဲ့ရှုံ့ ကြည့်ပြီး

‘ဘာရယ်တာလဲဟ... ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး...’

သူ့စကားကို ဘအေးက ထပ်ရယ်လိုက်ပြီး...

‘ရယ်ရလို့ပါဟ... ဟဲ ဟဲ... ထပ်ပြောစမ်းပါဦး ရွှေမိုး ရဲ့လုပ်ပုံ’

‘အများကြီးပဲဟ... ကဲ... ဒို့တွေတစ်ခါ မျိုးသဲတို့ ရွာလိုက်လည်တုန်းက သူလဲပါလာတယ်...။ မျိုးသဲတို့ရွာကလဲ ဟယ်... လယ်ကွင်းချည်းပဲ... နောက်ကျွဲတွေနွားတွေ ကလည်းတစ်ပုံကြီး... သွားတာကလဲ စာမေးပွဲအပြီးတန်ခူးလ ဆိုတော့... ပူတာကလည်းခြစ်နေတာပဲ...’

ဖြူပြာက စကားစကိုဖြတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဘအေးကတော့ တငန့်လင့်လင့်...။

‘အဲဒီရောက်ရော သူတို့ရွာက ဘုရားကိုသွားကြမယ် ပေါ့ . . . ။ ဘုရားကလည်း လယ်ကွင်းကြီးကိုဖြတ်ပြီး သွားရမှာ . . . အဲဒီမှာ ရွှေမိုးသည်းက . . .’

ဖြူပြာက စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို လက်နှင့်ရိုက်ပြီး

‘ဟဲ့ . . . နင်တို့ . . . ငါတို့အထဲက ခင်မေဝင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား . . .’

‘အင်း . . . သိတယ်လေ . . . ဟို ကရင်မလေးလုံး လုံး လေး . . . စာတိုပေစလေးရေးတတ်တယ် မဟုတ်လား . . .’

‘အေး . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကသူ့ကို မနော်လို့ ခေါ်တယ်’

‘အဲဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး . . . ရွှေမိုးသည်းအကြောင်း . . .’

ဖြူပြာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ပြီးမှ

‘အဲဒါနဲ့ ရွှေမိုးက မနော်ကို သွားကြပ်တယ် . . .’

‘ဘယ်လိုကြပ်လဲ . . .’

‘အင်း . . . မနော်က အသားလေးဖွယ်ပေမယ့် လှတယ် ပေါ့ . . . အဲဒါဘုရားသွားရင်း အနီရောင်တောက် တောက် ကလေးဝတ်သွားရင်ထင်းခနဲပေါ်သွားမှာ။ ရွာကလူတွေ တောင် ငေး ကြည့်ကုန်ကြမှာဆိုပြီးကြပ်တယ် . . . ။ ဟိုကလဲအမြောက် ကြိုက်ဆိုတော့အဟုတ်မှတ်ပြီး ပီတိတွေဖြစ်လို့ပေါ့ . . .’

‘ဒါဆိုစိန်ပြောင်းလဲ ကြိုက်မှာပေါ့ . . .’

ဘအေးက ဖြတ်မေးသည်။ ဖြူပြာက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

‘အဲဒါတော့ မမေးကြည့်ရသေးဘူး၊ ကြိုက်မှာပေါ့၊ အမြောက် တောင်ကြိုက်မှတော့ စိန်ပြောင်းကလဲ ဘာကြီးတာ လိုက်လို့။’

ထားပါတော့... ဘုရားလဲသွားရော မနော်က ရွှေမိုး မြောက်ပေးတဲ့ အတိုင်း အနီရောင်ချိတ်ကြီး ဝတ်ချလာတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ... သွားရမှာက နေ့ခင်းဆယ့်နှစ်နာရီ လောက်ကြီး...'

‘အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲ...’

ဘအေးက ဖြူပြာစကားကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ဖြတ်မေး၏။ ဒါကို ဖြူပြာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ... လယ်ကွင်းအစပ်လဲရောက်ရော ကျွဲလိုက်တာများ ကြည့်တောင် မကောင်းဘူး။ အနီရောင်ရဲရဲကြီး ဆိုတော့ ကျွဲက မျက်စိနောက်မှာပေါ့။ မနော်ခမျာ အောင်မလေး တော့ အောင်မလေးတော့... ဆိုပြီး လယ်ကွင်းထဲ ပတ်ပြေး တာများ လုံး... လို့။ ရွာပြန်ရောက်တော့ မနည်းနာနှပ်ယူ ရတယ်။ သူ့ခမျာ လျှာကြီးထွက်ပြီး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ကို ဖြစ်ရော...’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ဘအေး ထိုင်ခုံမှနေ၍ ကြွတက်လာသည်အထိ ရယ်၏။ တော်ရုံ နှင့် အတောမသတ်...။

ဖြူပြာက ဘအေးကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့် ကာ...။

‘သင်္ကြန်ကျတော့လဲ ကြည့်ပါဦး... ရွာက သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေကို... ခေါင်းလျှော်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်တယ်... ဟိုက အဟုတ်မှတ်ပြီးလာကြတာပေါ့... အဲဒါ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေါင်းလျှော်ပေးတယ်... ခေါင်းလျှော် တာမှ ခေါင်းပေါ် ဆပ်ပြာ မြှုပ်တွေ တစ်တောင်လောက် တက်လောက်အောင် လျှော်တယ်... ပြီးလဲပြီးရော ရေကုန် သွားလို့ဆိုပြီး အဲဒီဆပ်ပြာမြှုပ် တစ်တောင်လောက်နဲ့ ပြန်လွှတ် လိုက်တာ...’

ဘအေး ထိုင်လိုက်ထလိုက်ဖြစ်သည်အထိရယ်၏။

၂၂ ဖျံ ဖိုး သည်း

‘အဲဒါ. . . ရွာကလဲရေရှားတော့ဘယ်သူမှရေမပက်
ကြဘူး. . . တချို့ မျက်လုံးစပ်တဲ့လူတွေဆို. . . အိမ်ပြန်
ပြေးရတယ်. . . အဲဒီလို. . .’

ဘအေး၏ ရယ်သံအတောမသတ်တော့. . . ။

‘ဪ. . . ရွှေမိုးသည်း. . . လုပ်လိုက်မှဖြင့် အထူး
အဆန်းချည်းပါလား. . .’

‘ဒါနဲ့. . . နင်တို့က သူ့ကိုဘာမှပြန်မလုပ်ကြဘူးလား. . .’

ကျွန်တော့် အမေးကို ဖြူပြာလန့်သွားပုံ ရ၏။
မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ဘေးဘီဝေကြည့်သည်။ ပြီးမှ လေသံလေးဖြင့်

‘ဟဲ့. . . မလုပ်ရဲဘူးဟဲ့. . .’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဖြူပြာ
ကဆက်၍. . .

‘သူက ကြော်ငြာထားတယ်. . .’

‘ဘယ်လိုကြော်ငြာထားလဲ. . .’

‘သူက လူမဟုတ်ဘူးတဲ့. . .’

‘ဒါဆို. . .’

သူက. . .

. . . .’

‘သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်. . . တဲ့။’

‘ဟင်. . . ။’

x x x x

မြင်ရသောမြင်ကွင်းသည်မျက်စိအစုံကိုယုံကြည်မှု အားလျော့ စေသည်။အမြင်စွမ်းအားကို ပြုပြင်၍မရနိုင်တော့ ကြောင်းသိ သာစေသည့်အဓိကသက်သေသည်သူမလှပနေခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။လှမ်းလာသောသူမ၏ခြေလှမ်းတိုင်းကသူမ၏ ကိုယ်ဟန်ကိုအမူပိုနွဲ့နေစေသည်။အေးမြရုတသော မြောက် ပြန်လေသည်လည်းသူမ၏အမူပိုနွဲ့နေခြင်းကို အားပေးအား မြှောက်ပြုနေပြန် သည်။အားယူထွန်းလင်းစပြုနေသော အလင်းရောင်ပါးပါးက သူမ၏ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကိုလှဲပ နေစေ ပါသည်။သူမ၏ဝိုင်းစက်ရွန်းစိုသော မျက်ဝန်းများသည် ကျွန်တော်၏ရင်ခုန်သံကိုအတိုင်းအဆမဲ့စေသည်။ရှေ့သို့ရောက် လာသောသူမထံမှမွှေးပျံ့သောကိုယ်သင်းရနံ့သည် စိတ်အာရုံကို ညွတ်နှိုးသာယာစေခဲ့ပြီ။

တန်ခိုးအာဏာကိုတိုင်းတာ၍ ရနိုင်ပါသည်ဟုဆို သော ရာဘင်ဒြာနတ်တရိုးအား ဆန့်ကျင်စကားဆိုရပါတော့ မည်။ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်တုန်လှုပ်စေနိုင်သည့်

၂၄ ဓမ္မ ဖိုး သည်း

သူမ၏ တန်ခိုးအာဏာကို မည်သည့်နည်းပညာနှင့်မျှ တိုင်းတာ၍မရနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထာဝရမချုပ်ငြိမ်းနိုင်သော ချစ်ခြင်း၊ နိဂုံးမချုပ်နိုင်သော ကျွန်တော်၏မျှော်လင့်ခြင်း...။

သူမနှုတ်ခမ်းဖျားလေးများမှ ပွင့် အာလာမည့် အပြုံး... ထိုပန်းပွင့်ကလေးသည် စိတ်ဝိညာဉ်ကို မြှူဖူးသကဲ့သို့ မှိုင်းတိုက် ထားပါလိမ့်ဦးမည်။ သူမ၏ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံး...။ ကျွန်တော့် အတွက်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအသစ်ဖြစ်သွားစေမည့် သူမ၏ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံး...။ “လက်”ခနဲမြင်လိုက်ချိန်... ‘အစွယ်... အစွယ်...’

လိုချင်တပ်မက်ခြင်း၏ ထာဝရတည်မြဲသောတန်ပြန်အားတစ်ခု...။

“အား”

ယခုလောလောလတ်လတ် ညည်းတွားသံမှာ ကြာရှည် ခံမည်မဟုတ်။ အင်အားအကောင်းဆုံးရင်ခုန်သံက တန်ခိုးအာဏာရှိရာ ဒေသသို့ ညွှန်ပြခဲ့လျှင်သွေးပင်လယ်ကို မကျော်လွှားဘဲ ချစ်ခြင်း၏ကမ်းခြေသို့ မြင်နိုင်စွမ်းမည်မထင်...။ သူမ၏ နှစ်လိုဖွယ် သောအပြုံးနောက်မှ အစွယ် နှစ်ချောင်းအတွက်လည်း ရတနာရွှေကြွတ်လုပ်၍ ကျွန်တော်၏ လည်တိုင်တွင် နေရာပေးထားလိုက်ပါတော့မည်။

x x x x

‘ဟေ့ကောင်...ဟိုမှာမင်းပြောတဲ့ရွှေမိုးသည်း’
‘ဘယ်မှာလဲ...’
‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ...ထိုင်နေတယ်...တစ်
ယောက်ထဲ...’
မျက်စိနှစ်ချိန် ပါဝါ(၄၅၀)ဒီဂရီ မျက်မှန်တပ်ထားရ
သော ဘအေး ဒါမျိုးတွေ့မြင်သား...
‘အေး...ငါစကားသွားပြောမယ်...’
‘ဟေ့ကောင်...မင်းကပြောရဲလို့လား...ဟုတ်မှ
လဲလုပ်နော် ဟိုကစွာတေး...’
‘ဟာ...ဘာလို့မပြောရဲရမှာလဲ...ငါကလဲ ညီ
ကျော် ပါ...’
ဟုဆိုပြီး ထအထွက်...ဘအေးက ကျွန်တော့်လက်
ကို ကမန်းကတမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...
‘ဟ...နေဦးဟ...ဟိုမှာ စားပွဲထိုးနဲ့ဘာပြဿနာ
တက်နေလဲမသိဘူး...’

ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါသည်။
ရွှေမိုးသည်း ဘာတွေ ပြောနေသည်မသိ။ စားပွဲထိုးကလေးမှာ
ခေါင်းကုပ်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်၊ ပြန်ပြောလိုက်ဖြစ်နေသည်။
ရွှေမိုးသည်းက ခေါင်းရမ်းပြီး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြန်ပြောသည်။
သူ့စကားကိုစားပွဲထိုးလေးမှာ အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်နေ
သည့်ပုံ...။

‘ဒါ... အခွင့်အရေးပဲ... ငါသွားမယ်...’

ဟုဆိုလိုက်ရာ... ဘအေးထံမှ ‘ဟာ... ဟေ့ ကောင်’
ဟူသောတားမြစ်သံ အစအနကြားရ၏။ ကျွန်တော်ဂရု
မစိုက်တော့။ ဒီအချိန်က အခွင့်ကောင်းမဟုတ်ပါလား...
သူပြဿနာဖြစ်နေချိန် သူပြဿနာကိုဖြေရှင်းပြီး ခင်မင်အောင်
လုပ်ရတာ အလွယ်ဆုံးမဟုတ်ပါလား...။

ကျွန်တော် သူတို့နားရောက်သွားချိန် သူတို့ပြဿနာ
အတွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိနေပုံရ၏။ စားပွဲထိုးလေးမှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်
နေပြီး ရွှေမိုးသည်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေး။

‘ဒီမှာ...’

‘ကန်တော့ပါစေရဲ့...’

‘အဲ...’

ဘာမှပင်မပြောရသေး အသံပြုလိုက်ရုံနှင့် တန်းကစ်
သည်။နောက်ပြောပုံက ကန်တော့ပါသေးရဲ့လဲမဟုတ်။ ကန်
တော့ပါစေရဲ့တဲ့... ကိုယ်ကပဲသူ့ကိုပြန်ကန်တော့ ရမည့် ပုံ...။
ကျွန်တော့်မှာ ထိုင်ရမလိုထရမလိုနဲ့ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။
သို့သော် စားပွဲထိုးလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အား
တက်သွားပုံရသည်။

‘လုပ်ပါဦး... အကိုကြီးရယ်... ဟောဒီအစ်မကြီး

ကျွန်တော့်ကို ရစ်နေတယ်...’

‘အောင်မယ်... ငါကများရစ်တယ်လေး ဘာလေး၊
ဖေဖေလေးလာတာနဲ့ တိုင်တာပေါ့လေ... ဟုတ်လား...’

‘အင်...’

ဘာစကားမှပင် မပြောရသေးခင် နှစ်ချက်ထိသွားပြီး...
... အလကားနေရင်း မုဆိုးမနှင့်ညားရပြန်ပြီ...။ စားပွဲထိုး
သားရတနာပါ အဆစ်ပါသေး...။ ကျွန်တော်လဲ ဟန်ကိုယ့်ဖို့
ဆိုသလို မှင်သတ်ပြီး...။

‘ဟုတ်ပါပြီသားရယ်... ဒီမေမေလေးက ဘာပြောလို့
လဲ...’

‘ဘာရှင့်...’

ကျွန်တော်၏စကား ရွှေမိုးသည်းဆိုသောကောင်မလေး
အရှိုက်ထိသွားပုံရ၏။ သူ၏နဂိုပြုသောမျက်လုံး အပြင်သို့ ပို၍
ပြူးထွက် လာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ရယ်ချင်ချင်။ ခုံတစ်လုံးယူ၍ ထိုင်
လိုက်ပြီး...။

‘ကဲ-ပြော... သား... သူက ဘာပြောလို့လဲ...’

‘ဒီလိုဦးရဲ့... သူက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကြော် မှာ
တယ်...’

‘အင်း...’

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာနဲ့စားမလဲ... ကြက်သား၊
ဝက်သား၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ ဝက်ကလီစာ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ဘဲဥ၊
ငါးဖယ်၊ ကြက်ဥကြော် အကုန်ရတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်...’

‘ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒီတော့...’

ရွှေမိုးသည်းကမျက်နှာကိုတစ်ဖက်လှည့်သွား၏။

‘အတော်ချောတဲ့ ဂဠုန်ပဲ’ ဟုရေရွတ်မိ၏။

‘အဲဒါနဲ့ သူကပြန်ပြောတယ်’

‘ဘာတဲ့...’

‘ဝက်သားမပါတာ တစ်ပွဲပေးတဲ့...’

‘အင်’

‘အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကြက်သားနဲ့စားမှာလားဆို တော့မဟုတ်ဘူးတဲ့... ဒါဆို ဆိတ်ကလီစာထည့်ရမလား ဆိုတော့ အဲဒါလဲမထည့်နဲ့... ဝက်သားမပါတာသာပေး တဲ့... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဝက်ကလီစာ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ဘဲဥ၊ ငါးဖယ်၊ ကြက်ဥကြော်ဘာထည့်ပေးရမလဲဆိုတော့ အဲဒါတွေ မစားချင်ဘူးတဲ့ ဝက်သား မပါတာသာပေးတဲ့...။ ဒါဆို အလွတ်လားဆိုတော့ မင်းအတော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်လေးပဲတဲ့ ဝက်သားမပါတာသာ အမြန်ဆုံးယူလာခဲ့တဲ့... အဲဒါ...’

‘ဟေ့... မင်းဖေဖေလေးကိုတိုင်လို့ဝရင် ငါ့အတွက် ထမင်းကြော်အမြန်ဆုံးသွားယူခဲ့ စမူဆာပါချပေး... ဗိုက်က ဆာလှပြီ...’

အောင်မာ... ပြောပုံက ရင့်ရင့်သီးသီးနဲ့... ခေတ် ကာလသားသမီးများခက်ပုံ...။

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို စချင်သွားသည်မို့...။

‘သွားပါသားရယ်... ဂဠုန်တွေက အစာမစားရရင် ဆားတောင်ချက်စားကြတာ... တော်ကြာ မင်းကိုရေညှစ်ပြီး ဆားချက်နေမှဖြင့်...’

‘ဘာရှင့်...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဂဠုန်မလေး မျက်မှောင်ကျုံ့ သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားသည်။

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

သို့သော် မရယ်၊ ခပ်တည်တည်ထပ်ပြောလိုက်၏။
 ‘ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... မင်းမျက်နှာကို
 ဂဠုန်နဲ့ တူတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေပြောကြလွန်းလို့...’
 ဂဠုန်မလေး သူ့တောင်ပံနှင့်မျက်နှာပြန်စမ်းသည်။
 နောက် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...
 ‘ကျွန်မက ဂဠုန်ပေါ့လေ...’
 ‘အင်း... အဲဒီလိုထင်တာပဲ...’
 သူ... ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်
 ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။
 ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး တခွံခွံ
 ရယ်ပြန်သည်။ သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်
 သွားရ၏။
 ‘မင်း ဘာရယ်တာလဲ...’
 အတန်ကြာသည်အထိရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးစေ့
 စေ့ နှင့်...
 ‘ကျွန်မက ဂဠုန်ဆို... ရှင်က ဘီဂီး... ဟား...
 ဟား... ဘီဂီး... ဟား... ဟား...’
 သူ့ဖာသာသူပြန်ပြောပြီး ရယ်ပြန်သည်။ သူ့စကားက
 ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကျသွားစေ၏။
 ‘ဘာလဲ... ဘီဂီး... အဲဒီအကောင်မျိုး မကြားဖူးပါ
 ဘူး...’
 ထမင်းကြော်လာချသည်။ ဘာမှမပါ။ ဂဠုန်လဲ ဘာမှ
 မပြော။ စားပွဲထိုးလေးက
 ‘အစကတည်းက အလွတ်ဆို ရှင်းရှင်းမပြောဘူး’ဟု
 တီးတိုးဆို၏။ ဂဠုန်မှ စကားကိုပြန်စသည်။

‘ဘီဂီးလေ...။ ဘီဂီးဆိုတာ... ဘီလူးနဲ့နဂါးစပ်
ကျထားတာ။ ဟိုလေ... ဝိဇ္ဇာရအမတ်ကို မြင်းနဲ့ဆွဲပြေးတဲ့
ပုဏ္ဏားဘီလူးနဲ့ သူ့ချစ်သူကုရန္တတီနဂါးမတို့စပ်ကျထားတဲ့ သား
တော်တွေရပ်မျိုးလေ... ဘီလူးနဲ့နဂါးပေါင်းတော့ ဘီဂီး ဟား
ဟား... ဘီဂီး... ဟား ဟား...’

‘အင်’

တောက်။ စပ်လဲစပ်တတ်သည့်အမျိုး... ဘီလူး
နဲ့နဂါး စပ်ကျထားသည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုရပ်မျိုးထွက်နေမည်ကို
စဉ်းစားသကြည့် မျက်လုံးကြီးပြုံး၊ နှာခေါင်းကြီးပြား၊ ပါးပြင်း
ကြီးခွက်၊ ဖနောင့်ကြီးတို၊ ခြေကြီးခွင်၊ ဗိုက်ကြီးပူပြီး ဘယ်လို
ကောင်စားမျိုးဖြစ်နေမည်မသိ...။

ကျွန်တော်လဲ အလျော့မပေးချင်သောကြောင့်

‘ဘာပဲပြောပြော... မင်းကမှဂဠုန်...’

‘ရှင်ကမှ ဘီဂီးအစစ်...’

‘တော်ပါ ဂဠုန်ရာ...’

‘အေးပါ ဘီဂီးရာ...’

‘ဂဠုန်’

‘ဘီဂီး’

‘ဂဠုန်’

‘...’

‘...’

x x x

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်ကျွန်တော် စတင်ဆုံစည်းပုံမှာ
သမားရိုးကျတွေ့ ဆုံပုံများထဲမှ ဘယ်လိုမှ မလှပခဲ့သော်ငြား
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုး သက်ရောက်မှုတစ်ခုစီတော့ ရရှိခဲ့ကြ၏။
ထိုအကျိုးသက်ရောက် မှုမှာ သူလည်းရွှေမိုးသည်းဟူသည့်
မိရင်းဘရင်း နာမည်အပြင်ဂဠုန်ဟူသော နာမည်သစ်တစ်ခု
ရရှိ၍ ကျွန်တော်လည်း ညီကျော် နာမည်အပြင် ဘီဂီးဟူသော
နာမည်တစ်လုံး အပိုရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်
တမ့်။ . . ။

x x x

ထိုအခွင့်ရည်စွာသော ကာလအတွင်း
ဆည်းဆာတို့မြေပြင်ပေါ် ခိုင်ခံ့စေ...
သန့်ရှင်းဖြူမွှေးသော လေပြေတို့၏
ရုပ်ပုံအကြောင်းရပါစေမည်။
လောကတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့စေရန်
ချစ်ခြင်းက တာဝန်ယူပါ၏။
အိပ်မက်ကဲ့သို့
ငါ့ရှေ့မှာပျောက်မသွားပါနှင့်...
ဖြည်းဖြည်းလာပါ...
အိပ်မက်ခြင်း...။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နှင့် ကျီးကြည့်
ကြောင်ကြည့် လျှောက်သွားနေသည်ကိုက ကျွန်တော့်ရွှေမိုး
သည်းမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်...။

ခါတိုင်းလမ်းလျှောက်သွားလျှင် မော့တော့မော့တော့
နှင့် သွားတတ်သောရွှေမိုးသည်း ယခုအခါမှဘယ်နှယ်ငိုက်စိုက်
ငိုက်စိုက်ဖြစ်နေရသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောပြတတ်ပါ။
သေချာတာကတော့ ကျွန်တော်သူ့ကိုမိအောင် ခြေလှမ်းအရှိန်
မြှင့်လိုက်ခြင်းပင်...။

‘ရွှေမိုး’

သူ... ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး ခုနက
အတိုင်း ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ကြည့်
လိုက်နှင့် ခြေလှမ်းမပျက်ဆက်လှမ်းသွား၏။ ကျွန်တော်လဲ သူ
ကြည့်ရာ နောက်လိုက်ကြည့်မိ၏။ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့။

‘ဘာလဲ... ပိုက်ဆံလိုက်ရှာနေတာလား...’

သူ ကျွန်တော့်ကို ဝေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့
ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့်...။

‘တော်လိုက်တာ. . . နင်ကဘယ်လိုသိလဲ. . .’
သူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်သွား၏။
‘သိတာပေါ့။ နင့်မျက်လုံးတွေကလည်း ပြာလည်ပြာ
လည်နဲ့ဟာ’
‘ဟဲ့. . . နင်ရောတွေ့မိသေးလား. . .’
သူ့ကျွန်တော့်စကားကိုပြန်မဖြေဘဲ သူပြောချင်ရာ
ပြော၏။ သူ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး. . .
‘ဘာလဲ. . . နင်ကျပျောက်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလား. . .’
‘ဟေ့-အေး. . .’
‘ဟင်. . . ဒါဆို. . . ဘာလို့လိုက်ရှာနေတာလဲ. . .’
‘ဘယ်သူများ ပိုက်ဆံတွေကျခဲ့မလဲလို့လိုက်ရှာနေတာ. . .’
‘အင်’
ကျွန်တော်အတော်အမြင်ကပ်သွား၏။ စဉ်းစားကြည့်
လေ၊ဘယ်သူကများ ပိုက်ဆံကျပျောက်ခဲ့မလဲဆိုပြီး လိုက်ရှာနေ
တာတဲ့ နားရင်းအုပ်ချင်စရာ. . .
‘အာ. . . နင့်ဟာက မသေချာလိုက်တာ. . . ဘာ
လုပ်ဖို့များ အပင်ပန်းခံလိုက်ရှာနေရတာလဲ. . .’
‘ဟဲ့. . . ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ ငတုံးရဲ့. . . ပိုက်ဆံရှိလို့က
တော့ ရွှေမိုး၏တို့ စားချင်တာစားပြီး ဒူးနန့်နေမှာပေါ့. . .’
ပြောလည်းပြော၊လမ်းလည်းလျှောက်၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်
လည်းလုပ်သွား၏။သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အခွင့်
အရေးတွေ တန်းစီပေါ်လာ၏။
‘ကဲ. . . လာ. . . နင်ဘာစားမလဲ. . . ငါကျွေးမယ်. . .’
‘တကယ်’

သူ့မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်သွား၏။ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်
သွား၏။

‘တကယ်ပေါ့’

‘လာ . . . ဒါဆို . . . ဟိုနားကတရုတ်ကြီးဆိုင်မှာ
ခေါက်ဆွဲကြော်ရယ်၊ ကြေးအိုးရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ရယ်၊ ကော်
ပြန့်ရယ် သွားစားရအောင် . . .’ ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပင်
လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တရုတ်ကြီးဆိုင်သို့ဖိုးသိုးဖတ်သတ်ကြီး
သုတ်ခြေတင်သွားတော့၏။

x x x

ကျွန်တော်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ရွှေမိုးသည်း သူစား
ချင်တာများကိုမှာထားပြီးနေပြီ။ကျွန်တော် ထိုင်ခုံကိုဝင်ထိုင်
လိုက်သည်နှင့်သူမကပဲ ကျွန်တော်ကိုခေါ်ကျွေးသလိုဟန်မျိုး
နှင့်...

‘ကဲ... စားချင်တာမှာ... အားမနာနဲ့နော်... ငါတော့
ခေါက်ဆွဲကြော်မှာထားပြီးပြီ...’

ကျွန်တော် စားပွဲထိုးကို အအေးတစ်လုံးမှာလိုက်သည်။
စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားတော့မှ...

‘ရွှေမိုး... နင်ငါ့နာမည်ကိုသိလား...’

သူ ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

‘သိတယ်လေ... ဘီဂီး... ဟားဟား... ဘီဂီး...’

ဟား ဟား...’

ကြည့်... ရယ်ပုံကိုက မြန်မာဗီဒီယိုလူကြမ်းရယ် ပုံ
မျိုးနဲ့...

‘ဟ... ငါက အကောင်းပြောမလို့ပါဟ... ငါ့

နာမည်က ညီကျော်... မြန်မာစာဒုတိယနှစ်...'

သူကလဲ အားကျမခံ ရင်ကျောပြီး...။

'အေး... ငါ့နာမည်လဲမှတ်ထား... ရွှေမိုး...
ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ... မယုံရင် ဘယ်သူ
မေးကြည့်မေးကြည့်၊ အကြွေးရှိတယ်...'

'အင်...'

သူမှပင်ဆက်၍

'မယုံလို့လား... ငါကတကယ်အကြွေးထူတာ...'

အိမ်က ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးပေး မလောက်ဘူး။

အဲဒါနဲ့ အနီးအနားကလူတွေခင်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါကပိုက်ဆံချေး
တော့တာ...'

ခေါက်ဆွဲကြော်လာချသည်။ သူ့ပါးစပ်ကစကားတွေ
ကတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်လို တသိတတန်း...'

'ပြီးတော့ ငါကအကျင့်ရှိတယ်။ ချေးပြီးရင် ဘယ် တော့မှ
ပြန်မပေးဘူး။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တော့တာ...
အဟဲ့...'

ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုတူညီပြီး ပါးစပ်ထဲပလုပ်လောင်းထိုး
သွင်းလိုက်သည်။

'တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့ကြောင်တွေ ရှိနေ
တော့ သူတို့ဆီကပိုက်ဆံလည်းချေး၊ ကျွေးတာလည်း ဝါးတာ
ပဲ... အဟီး... ဒါနဲ့ရောငါ့ကိုပိုက်ဆံချေးချင်စိတ် ပေါက်ပြီ
လား...'

'အင်...'

ကျွန်တော် အတော်ကလေးကို နှင်သွား၏။ စဉ်းစား
ကြည့်လေ... သူ့ကိုပိုက်ဆံချေးမယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ကိုကြိုက်

သည့်ငကြောင် စာရင်းထဲတွင် ကျွန်တော်လည်းပါသွားမည်
မဟုတ်ပါလား... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား... အခု သူက
ကျွန်တော်ကျွေးတာဝါးနေပြီ...။

ဝါးတာမှဗျာ... ရိုးရိုးမဝါးဘူးဗျ။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို
ရန်သူလို သဘောထားပြီး ဇွတ်ကိုနှိမ်နင်းနေတော့တာ...။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားမာနတွေ
ထကြွလာရသည်မို့ မခံချင်စိတ်နှင့်...။

‘ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါရွှေမိုးရာ... နင့်လိုဂဠုန်ကို ဘယ်
ငတိတွေကကြိုက်မှာလဲ...’

ခေါက်ဆွဲကြော်နှိမ်နင်းနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်သီးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အသာ
တို့ရင်း...။

‘မယုံလို့လား... မယုံရင်အိမ်လိုက်ခဲ့...’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ...’

‘အိမ်မှာငါ့ကိုကြိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ် တိုင်း...
သစ်ပင်တစ်ပင်စိုက်ထားတာ အခုဆိုဥယျာဉ်တောင်ဖြစ်နေပြီ...’

‘အဲ...’

ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့...။
သူကသာ ခေါက်ဆွဲကိုတူနှင့်ညှပ်ပြီးမစားသေးဘဲ... တိုးညှင်း
သောလေသံဖြင့်...။

‘အင်း... မကြာခင်နောက်ထပ် သစ်တစ်ပင် စိုက်ရ
တော့မယ် ထင်ပါရဲ့...’

‘ဟင်...’

မြူတံတိုင်းကြားက လ တစ်ဝင်းသာ
ခံဒီကလျကို ကြည့်ချင်သေးတဲ့ငါ...
ချစ်သူရေ...
ချစ်ခြင်းကို ဘယ်တစ်ပင်လို့မင်းမြင်ရင်
ငါ့လုံးသားမြေဆီလွှာနဲ့
အာဒမ့်တို့ခေတ်က ပန်းသီးတစ်လုံး
မငိုလက်စဲကရောက် ငါပို့မယ်...။
ကြယ်ရောင်ပျိုးပျက်ညခင်းသာ
လေပြေညင်းနဲ့ငါ့ကဗျာ...

ချစ်သူရေ...

ငါ့မိတ်ကူးမှာတော့စေတနာနဲ့နှုတ်ဆုံးကို

ကျေးဇူးတင်မိ

ပန်းဖိုးတစ်လုံး စားမိခဲ့ရုံနဲ့

ချစ်ခြင်းမဲ့_တေးတစ်ပုဒ်

မင့်ခြေစုံအောက်မှာငါ့နှုတ်ဆုံးခွင့်

ရိုသေမှု...။

× × ×

‘မလွယ်ဘူးကွ...’
ဘအေး ခွေကြည့်သည်။
‘ဘာကိုပြောတာ...’
‘ရွှေမိုး...’
‘အော်... ဂဠုန်...’
‘တော်တော်ဆိုးပုံရတယ်...’
ဘအေးမျက်မှန်ပင့်သည်။ အဆီပြန်နေသောသူမျက်နှာ
ကို ဆိုင်မှအလကားရသော တစ်သျှူးနှင့် တို့သုတ်ရင်း...
‘ဆိုးမှာပေါ့ကွ... ဂဠုန်ဆိုပါမှ...’
‘သူ့လုပ်ပုံတွေက ဘယ်လိုတွေမှန်းမသိဘူး...’
‘ဟော... ပြောရင်း... ဆိုရင်း...’
ဘအေးညွှန်ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါသည်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂဠုန်ပါ...
ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လာပါပြီ။ လာတာမှ ရိုးရိုးမလာ
ဘဲ ဆိုကြားကို အရှေ့ခုံမှထိုင်၍ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာထိုင်

၆၂ မိုး သည်း

စားနေရသည့်ရုပ်မျိုးနှင့် ခေါင်းကိုမော့၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရောက်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့်တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်ပြီး ဆိုက္ကားကို လက်ပြ၍ ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

‘ဟိဟိ...’

ဘအေးထံမှ ရယ်သံကြားရ၏။ ရွှေမိုး ကျွန်တော်တို့ကို ခပ်တည် တည်ဝှေ့ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော်မှာတော့ ထိုင်ရမလို ထရမလို...။

‘ဘယ်လောက်ကျလဲ...’

သူ့အသံစွာစွာကြားရ၏။ ဆိုက္ကားဆရာက ခေါင်းမှ ဦးထုပ်နှင့်ချွေးသုတ်ပြီး...။

‘တစ်ရာငါးဆယ်ပါ အစ်မ...’

သူ့အိတ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ရွှမ်းခနဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆိုက္ကားဆရာက နှစ်ရာတန်ကို ရိုရိုသေသေလှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲသို့ပြန်ကြည့်ရင်း...။

‘ငါးဆယ်မပါဘူးလားအစ်မ... ကျွန်တော့်မှာ အမ်းစရာငါးဆယ်မရှိလို့...’

ရွှေမိုး ဆိုက္ကားဆရာကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အသံမာမာနှင့်...။

‘ဒါဆို ငါးဆယ်ဖိုးထပ်နင်း...’

‘ဗျာ...’

ရွှေမိုး၏စကားကြောင့် ဆိုက္ကားဆရာကြောင်သွား၏။

‘ငါးဆယ်ဖိုးထပ်နင်းလေ...’

‘ဗျာ... အော်... ဟဲ့ တ် ကဲ့... အဲ...’

ဘယ်ကိုနင်းရမှာလဲ...’

‘နင်းချင်ရာနေရာကို နင်း... ငါးဆယ်ဖိုးပြည့်ရင်တော်

ပြီ. . . လျှော့တော့မနင်းနဲ့နော်. . . သိတယ်မဟုတ်လား. . .
ရွှေမိုးသည်းအကြောင်း’
‘ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . .’
ဆိုကားဆရာယောင်နနနှင့်နင်းချသွား၏။ ရွှေမိုးသည်း
ကလည်း ဆိုကားပေါ်ခေါင်းကိုမော့၍ ပါသွား၏။
‘ဟောဗျာ. . . တစ်မျိုးကြီးပါရော့လား. . . ဟား
ဟား. . .’
ဘအေးက ရွှေမိုးသည်း၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်
သည်။
‘အဲဒါကြောင့်ပြောတာ. . . ဘယ်လိုကောင် မလေးလဲ
မသိဘူး. . .’
ဘအေးကရယ်ရင်း. . .
‘ဘယ်လိုကောင်မလေးမှမဟုတ်ဘူး. . . ကြောင်စီစီ
ကောင်မလေး. . .’
‘ငါတို့လိုက်သွားကြရအောင်. . .’
ဘအေးက ကျွန်တော့်စကားကို ခေါင်းခါလိုက်သည်။
‘ဟာ. . . ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ. . . အကျယ် အကျယ်
မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်အောင်’
‘လာပါကွာ. . . သူ့ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်
လို့ပါ. . .’
‘ကျွတ်. . .’
ဘအေးထံမှစုတ်သတ်သံကြားရ၏။ နောက်တော့လဲ. . .’

‘တော် ပြီ. . ဒီတစ်သက်ဆိုကားနင်းမစားတော့ဘူး
...’
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှဖြတ်လာသော ဆိုကားသမားထံမှ
ငြီးတွားသံကြားရ၏။
‘ဟေ့ကောင်. . . အဲဒါခုနုရွှေမိုးစီးသွားတဲ့ ဆိုကားမဟုတ်
လား’
ဘအေး ဆိုကားကိုလှည့်ကြည့်ပြီး. . .
‘ဟုတ်တယ်ကွ. . . ဆိုကားဆရာတစ်ယောက် တော့
ဝဋ်ကျွတ်သွားပြန်ပြီ’. . .
‘အဲ. . .’
‘ရွှေမိုးသည်း. . .’
ဟုတ်ပါသည်။ရွှေမိုးသည်းပါ. . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ ခူးနံ့တောင်နေသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့
သော်လည်းမခေါ်. . . ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ဖက်သို့ပင် လှည့်
သွားသေး၏။

ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းကသာ အရာမယွင်းဘဲ သူ့ထံသို့ ဦးတည်. .

‘ရွှေမိုး. . . တစ်ယောက်ထဲလား. . .’

ဘအေးကဦးအောင် စကားရောဖောရောလုပ်သည်။

ရွှေမိုးက ဘအေးကို အသေအချာပြန်ကြည့်ပြီး. . .

‘မျက်မှန်ပါဝါဘယ်လောက်လဲ. . .’

‘ဟင်. . .’

သူ့စကားကို ဘအေးကြောင် သွား၏။ ပြီးတော့မှ စမ်းတမ်း စမ်းတမ်းနှင့်. . .

‘ဪ. . . (၄၅၀)ပါ. . .’

‘ဒါဆို နောက်ထပ်(၄၅၀) ထပ်တိုးလိုက်. . .’

‘ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . .’

‘ရှင့်မျက်စိထဲမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်မြင်လို့လဲ. . .’

‘အဲ. . .’

ဘအေး ထိုင်ရမလိုထရမလို ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ဖြစ် သွား၏။ ကျွန်တော်ကသာ မှင်မပျက်ဝင်ထိုင်ရင်း. . .

‘ရွှေမိုး ဘာမှာထားလဲ. . .’

သူပြန်မဖြေပါ. . .။ သို့သော်စားပွဲထိုးလေး တစ် ယောက်မှ ကျွန်တော့်အမေးကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ အီကြာကွေးနှစ်ချောင်းနှင့် ဝင်ဖြေပေး၏။

သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲကို အီကြာကွေးထိုးနှစ် လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်. . .

‘ဟေး. . . ရွှေမိုး. . .’

အသံကြားရာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘောင်းဘီရှည် ကားယား. . . ဆံပင်ဖါးလျားနှင့် ငတိတစ်ယောက်. . . ။

ရွှေမိုးသည်းက တစ်ချက်သာမျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး ရေရွတ်သည်။

‘လာပြန်ပြီ ငကြောင်တစ်ကောင်...’

သူပြောသောထိုငကြောင်က ခုံတစ်လုံးကိုဆွဲယူထိုင်ပြီး ‘ညီလေးရေအကိုအတွက် ကြက်ဥအကာကျက်လေး...’ ဟုတစ်ဆက်တည်း စားပွဲထိုးလေးတွေဘက် လှည့်မှာလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရွှေမိုးသည်းဘက်ပြန်လှည့်ပြီး...

‘ကိုယ် အိမ်ကိုတောင်ရောက်သေးတယ်... ရွှေမိုး ညီမလေး စိတ်ဆိုးနေတယ်’

ရွှေမိုးမကြားသလိုပုံမျိုးနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို စိမ်ပြေ နပြေသောက်နေ၏။

‘သူ့အိပ်နေတုန်း သူ့ခြေထောက်နဲ့ခုတ်တိုင်နဲ့ ရွှေမိုး ချည်ခဲ့လို့ဆို’

‘ခွီး...’

ဘအေးထံမှ ကြိတ်ရယ်သံကြားရ၏။ ရွှေမိုးကတော့ မကြားသလိုဟန်များနေတုန်း...

‘အော်... ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ ဦး...’

ရွှေမိုး ဆတ်ခနဲလှည့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးနဲ့ထိုး ပြ၍...

‘သူ့နာမည်ကဘီဂီး... တနင်္လာသား၊ လူကအူ ကြောင်ကြား ဟားဟား... ဟားဟား...’

သူ့ဟာသာသူပြောပြီး သူ့ဟာသာသူရယ်သည်။ ဟိုငကြောင် ကသာ မျက်မှောင်ကျပြီး...

‘ဘီဂီး... ဒီနာမည်မျိုးမကြားဖူးဘူး...’

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ဟိုလူက သူ့ဆံပင် ရှည်ကို လက်နှင့်သပ်ပြီး...

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော့်နာမည်က...’

‘ဟတ်ကော့လေ...’

သူ့စကားမဆုံးခင် ရွှေမိုးသည်းကကြားဖြတ်ပြော သည်။ ဟိုလူ မျက်နှာကြီးနီသွားသည်။ ရွှေမိုးက သူ့ကိုဂရုမစိုက် ဘဲ ဆက် ပြောသည်။

‘သူကမော်ဒယ်ဟက်ကက်ကိုအားကျပြီး ဟက်ကက် ဆံပင်မျိုးထားထားတာ။ ဒါကြောင့် နာမည်ပါဆင်အောင် ငါ ပြောင်းထားပေးတာ... ဟတ်ကော့... ဟားဟား... ဟတ်ကော့ ... ဟားဟား... လုပ်တော့ဝပ်ရော့... ရုပ်က လုံးပျော့ကျပ် လျော့ ဟားဟား...’

ဟိုလူမျက်နှာကြီး သပြုသီးလိုဖြစ်သွား၏။ စမ်းတမ်း စမ်းတမ်းနှင့်လာချပေးသောကြက်ဥကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်လုပ် နေ၏။ သူ့ခမျာဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ မှင်ပြန်သတ်ရင်း...

‘အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့က စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ ဝပ်ရော့လဲလုပ်တယ်ပေါ့နော်။ နောက်ပြီး... အခု ကျုပ် ပျော့... အဲလေ... ကြက်မွေးမြူရေးလဲလုပ်မှာဆိုတော့ ကြက်တွေ အကြောင်းလဲလေ့လာနေရတယ်...’

ဘာမဆိုညာမဆို အကြားကဝင်လာပြီ။ သူ့ကြက် မွေးတာနှင့်ကျွန်တော်တို့လက်ဖက်ရည်သောက်တာ ဘာဆို မည်နည်း။ ရွှေမိုးက မကြားချင်သလိုဟန်မျိုးနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။ ဒါကိုတောင် အလိုက်မသိစွာပင် ထိုသူမှ သူ့ စကားကို ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ဥပမာဆိုရင်ဗျာ... ဒီကြက်ဥကိုကြည့်တာနဲ့ဒါဘယ်လို
ကြက်ဥတလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ကတန်းသိတယ်။ ဒါမဒန်း ဥဗျာ...’

‘ရှင် ဥဖူးလို့လား...’

‘ဥဖူး... အဲလေ... မဥဖူး... ဥ... ဥ...’

တဥဥနှင့်ထိုသူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံရ၏။
ကြက်ဥကိုကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့် ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။ အတန်
ကြာသည်အထိ ထိုသူမျက်နှာကြီးဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ နောက်
တော့သည်းမခံနိုင်တော့၍ထင့် ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ကြက်ဥ
ကို လက်ကကိုင်ရင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး... ၊

‘ကျွန်တော်သွားတော့မယ်ရွှေမိုး... ညီလေး အကို
သွားမယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုဟတ်ကော့...’

ကျွန်တော့်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းနှုတ်ဆက်၍ ကျွန်
တော်ပြန်နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

ထိုသူ မျက်နှာကြီးနီသွား၏။ ရွှေမိုးသည်းကတော့
ဘာမှမဖြစ်သလိုပြီးရွှင်သောမျက်နှာနှင့်... ၊

‘အော်... သွားတော့မှာလား... လက်ကကိုင်ထား
တာလေး ဘောင်းဘီအိပ် ထဲထည့်သွားလေ...’

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဟိုလူလည်းယောင်ပြီး

‘အော်... အင်း...’

ဟုဆို၍ ကြက်ဥကို ဘောင်းဘီအနောက်အိတ်ထဲသို့
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကြက်ဥမှာ ဘောင်းဘီကျပ်သော ဒဏ်ကို
မခံနိုင်ဘဲ ခွပ်ခနဲကွဲသွားလေရာ... ၊

‘ဟိုက်... ကွဲပဟ...’

ကိုဟတ်ကော့ကြီး ယောင်အော်ပြီး အလန့်တကြား

သူ့ဖင်သူပြန်စမ်းသည်။ နောက်သူ့လက်ကို သူပြန်ကြည့်လိုက်
ရာ...

‘ဟင်’

သူ့မျက်လုံးကြီး အပြင်သို့ပြူးထွက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲ
တွင် စေး ကပ်ကပ်ဝါထိန်ထိန်ကြက်ဥအနှစ်များ...။ ကိုဟတ်
ကော့ မျက်နှာကြီးအနီမှ အမည်းဘက်သို့ပြောင်းသွားသည်။
ပြီးတော့ ထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် ကွတတကြီးဖြစ်နေတော့၏။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်တော့ စားပွဲထိုးလေးက သူ့ထံပြေးသွားပြီး
ဘုမသိဘမသိနှင့်...

‘ဟေ့လူကြီးလမ်းမလယ်ခေါင်ကြီး မလုပ်နဲ့လေ
... အိမ် သာကဟိုဘက်မှာ... လာ... မြန်မြန်လာ...
ထွက်နေရင် လဲပြောပေါ့... လူကြီးဗျာ... မကြီးမငယ်
နဲ့...’

ဟုဆို၍ အတင်းလာဆွဲခေါ်သောကြောင့် ကိုဟတ်
ကော့ကြီး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဖင်ကလေးပိတ်ပြီး စားပွဲ
ထိုးလေးဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားရလေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့...’

သူတို့ကိုကြည့်ပြီးကောင်တာထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင်
ကြီးက ဇေဝေဝါနှင့် လှမ်းမေး၏။

စားပွဲထိုးလေးမှလှည့်မကြည့်ဘဲ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘လမ်းမလယ်ခေါင်ကြီး အင်အင်းထွက်လို့...’

တစ်ဆိုင်လုံး၏အာရုံက ကိုဟတ်ကော့ကြီးဆီ စုပုံကျ
သွား၏။ ပြီးမှဝါးခနဲပွဲကျသွားကြ၏။ ပွဲကျလဲ ကျချင်စရာ...
ကိုဟတ်ကော့ကြီးကမျက်နှာသေကလေးနှင့် ဖင်ကလေးပိတ်

လို့ကိုးဖင်မှာကလဲကြက်ဥအနှစ်တွေဝါထိန်လို့၊ အကာသားတွေ
ကပေလို့နောက်တော့ ရှက်လို့ထင်ပါ။စားပွဲထိုးလေး တွန်းထည့်
လိုက်သောအိမ်သာထဲကို ကိုဟတ်ကော့ကြီး ယောင်နနနှင့်
လှမ်းဝင်သွားသည်မှာ တော်ရုံနှင့်ပြန်မထွက်လာတော့...။

သူ့ခမျာလဲရှက်လွန်း၍အိမ်သာထဲ ဆောင့်ကြောင့်
သွား ဝင်ထိုင်နေပုံရ၏။

ရွှေမိုးသည်းကတော့ ဘာမှမသိသလိုဟန်မျိုးနှင့် ဆိုင်
အတွင်း ဘက်မျက်နှာမူရာခုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။
နောက် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ဆိုင်အနောက်ကိုသာ ပြုံးစေ့
စေ့နှင့် ငေးကြည့်နေတော့၏။

အတန်ကြာမှ...။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား...’

ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် အနောက်ဘက်ကိုလက်ညှိုးထိုး
၍ တဟားဟားထရယ်သော ရွှေမိုးသည်းကြောင့် အားလုံး
၏အာရုံက သူလက်ညှိုးညွှန်ရာစုပြုံကျသွား၏။ သူညွှန်ပြထား
တာက ဆိုင်အနောက်က အိမ်သာ... ထိုအိမ်သာပေါက်ဝမှ
အပြင်သို့ခိုးထွက်ရန် တံခါးရွက်ကလေးဖက်ထားသော
ကိုဟတ်ကော့။ မျက်လုံးက ကလယ်ကလယ်နှင့် သွားကြီးဖြူ
နာခေါင်းကြီးရှုံ့ထား၏။

ကိုဟတ်ကော့ကြီး တံခါးရွက်ဖက်ထားတာမြင်တော့
အားလုံးဝါးခနဲပွဲကျသွားပြန်၏။ အားလုံး၏ရယ်သံကို ကြားတော့
ကိုဟတ်ကော့ကြီး ရှက်လို့ထင်ပါ။အိမ်သာတံခါးကို ဒုန်းခနဲ
ပြန်ပိတ်ပြီး... အထဲတွင်ဆောင့်ကြောင့်ပြန်ထိုင်နေလိုက်၏။

× × ×

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

‘နောက်ဆုံးဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ...’
ကိုသူ၏အမေးကို ဘအေးကမျက်မှန်ပင့်တင်ရင်း...
‘နောက်ဆုံးတော့ဟိုလူမျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့
အုပ်ပြီးတော့ တစ်ချို့ထဲပြေးတော့တာပဲကွာ...’
မည်သူမျှ မရယ်မိကြပါ။
‘သူ့ခမျာလည်းကွာ... သူ့အိမ်သာပေါက်က ချောင်း
လိုက်၊ရွှေမိုးက ထရယ်လိုက်နဲ့ဆိုတော့ ကြာတော့ ရှက်လာပုံ
ရတယ်။အိမ်သာထဲကမထွက်လို့ကလဲမဖြစ်ဘူးလေ... ဒါ
ကြောင့်မျက်နှာကိုလက်ကိုင်ပဝါနဲ့အုပ်ပြီး သုတ်ခြေတင်တော့
တာပဲ...’
‘အတော်ဆိုးတဲ့ ဂဠုန်ပဲ...’
ဘအေး၏စကားကိုကိုသူမှတ်ချက်ချ၏။ ကျွန်တော်
ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောသေး...။
‘ညီကျော် မင်းစိတ်မကုန်သေးဘူးလား...’
ကိုသူက ကျွန်တော့်ကိုလှည့်မေး၏။ ကျွန်တော်
အသာအယာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး...
‘မကုန်ဘူးကွာ... မကုန်တဲ့အပြင် ပိုပြီးတော့တောင်
စိတ်ဝင်စားတယ်...’
‘ဘာကိုစိတ်ဝင်စားတာလဲ...’
ကျွန်တော့်စကားကို ဘအေးဖြတ်မေး၏။
‘သူ့ဘာလို့အဲဒီလိုလိုက်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့...’
အားလုံး ခဏတော့ငြိမ်သက်သွား၏။

x x x

ကျွန်တော်တို့ စာသင်ခန်းရှေ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းသလားနေသော ရွှေမိုးသည်းကိုမြင်တော့ ကျွန်တော် သင်
ကြားနေသော စာထဲစိတ်မဝင်စားနိုင်တော့...။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ဆရာစာသင်နေသော
ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် မရောက်ဘဲ သူ့ဆီမှာသာ ဝဲလည်နေ
တော့၏။

ရွှေမိုးသည်းကတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှည့် မကြည့်၊
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သတိမထားဘဲ ဦးခေါင်းကိုငိုက် စိုက်ချ၊
မျက်မှောင်ကိုကျုံးပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းသလားနေ
လေသည်။

‘အင်း... ဒီဂဠုန် အကြံတစ်ခုခုရှိပြီ မှတ်တယ်...’
ကျွန်တော်စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် စာသင်ချိန်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း
ခေါင်းလောင်းသံကြားရ၏။

ဆရာက အားလုံးကို မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းသည်။
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ...’

ဆရာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အခန်းပြင်ထွက်ကြသည်။

‘ဟင်. . .’

‘ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်. . .’

အခန်းပြင်ရောက်တော့ ရွှေမိုးသည်းကိုမတွေ့ရတော့၊ အနီးနားဝှေ့ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။

ကင်နိုတင်းဘက်မှာရှိလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိပြီး ကင်နိုတင်းဘက်သွားကြည့်သည်။ မရှိ။

ကျောင်းအရှေ့ထွက်ကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ. . .

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျောင်းထဲပြန်ဝင်လာတော့မှ. . .

‘ဟော’

‘တွေ့ပါပြီ. . .’

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် ခုံတန်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိမ်ပြေ နုပြေထိုင်ဖတ်နေသော ဂဠုန်ကိုတွေ့ပါပြီ. . .

အလိုလိုနေရင်း ခြေဦးကသူ့ဘက်လှည့်မိသည်။ သူ့နားရောက်တော့ ကျွန်တော်က. . .

‘ရွှေမိုး. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ. . .’

သူ ကျွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စာအုပ်ကိုသာပြန်ဖတ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ဘေးနားလွှတ်နေသောခုံကို ဝင်ထိုင်ရင်း. . .

‘ဟူး. . . ရာသီဥတုကပူတယ်နော်. . .’

သူ့စာရွက်တစ်ရွက်လှန်လိုက်၏။

‘ခုံနုက နင့်ကိုအခန်းရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်း

လျှောက်နေတာတွေ့တယ်... ဘာလုပ်နေတာလဲ...'

သူစာရွက်နောက်တစ်ရွက်ထပ်လှန်လိုက်၏။ သူဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘာ ဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့...။ အတန်ကြာမှ ရွှေမိုး သူဖတ်နေ သောစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပြီး...။

'ဟဲ့... နင်... နင်တို့မြန်မာစာက ဟိုမျက်လုံးခေါ ခေါနဲ့ကောင် သိလား...'

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်သူ့ကို အလန့်တကြား ကြည့်မိ၏။

'ဘယ်သူ...'

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမဆိုင်းမတွဖြေ၏။

'ဟို... မျက်လုံးခေါခေါနဲ့ကောင်လေ...'

'ဟာ... နင့်ဟာက မျက်လုံးပြူးပြူးလုပ်စမ်းပါ...'

ကျွန်တော့်စကားကို သူခေါင်းခပ်သွက်သွက်ခါလိုက် ပြီး

'သူ့မျက်လုံးပြူးတာမဟုတ်ဘူးဟ... ခေါတာ... ဟို လေ... မျက်ခွံကြီးက အရှေ့ကိုငေါပြီးခေါထွက်နေတာ...'

ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူပြောသလို မျက်လုံး ခေါထွက်နေသောလူမျိုး မြန်မာစာဌာနတွင်မပြောနှင့် မြန်မာ ပြည်မှာပင် စဉ်းစား၍မပေါ်...။

ဒါကို ရွှေမိုးသည်းက မချင့်မရဲနှင့်...။

'ဟိုလေ... သွားကို အဖီထုတ်ထားတဲ့ ကောင် လေ...'

ကျွန်တော်ပို၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

'သွား အဖီထုတ်ထားတာ... သွားခေါတာမဟုတ်

လား...'

သူ ခေါင်းခါပြန်သည်။

'မဟုတ်ဘူးလေဟာ... သူက သွားခေါတာမဟုတ်ဘူး... သွားကို အိမ်တံစက်မြိတ်တွေလိုအရှေ့ကို ခပ်လျှောလျှောလေး အဖီထိုးထားတာ...'

သူ့လက်ကလေးနှင့် အသေအချာလုပ်ပြသည်ကျွန်တော် ခေါင်းပင်ကုတ်လိုက်မိ၏။ စဉ်းစားစမ်း၊ မျက်လုံးခေါပြီး သွားအဖီထိုးထားတဲ့ကောင် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ... မပေါ်... ဘယ်လိုမှစဉ်းစား၍မရ၊ ပူရသည့်ကြားထဲ ပဟေဠိဆန်သော သူမေးခွန်းကြောင့် ခေါင်းရှုပ်သွားတာလဲဖြစ်နိုင်၏။

ဒါကို ရွှေမိုးက ပို၍မချင့်မရဲဖြစ်သွားဟန်နှင့် ကျွန်တော့်လက်ကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး...

'ဟိုဟာလေ... သူကပြောတယ်ဟ... သူက အစကတော့ဖြူဖြူပဲတဲ့... ဒါပေမယ့်အသည်းရောင် အသားပြာရောဂါဖြစ်ပြီးတော့ သူ့အသားတွေ တစ်နေ့တခြား ပြာပြာတက်လာတာတဲ့ အဲဒါ... အသားကပြာပြာနဲ့ ကောင်လေဟာ...'

ကျွန်တော် အတော်စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ကုပ်ဖွပ်လိုက်ပြီး...

'ဟာ... ရွှေမိုးသည်းရာ... နင့်ဟာ ဘာစကားတွေလဲဟာ... မျက်လုံးခေါခေါ၊ သွားကျတော့အဖီထိုးထားတာတဲ့၊ အသားက အသည်းရောင်အသားပြာ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုလူမျိုးတစ်ခါမှ ယောင်လို့တောင် မကြားဖူးပါဘူး... စကားကို အကောင်းပြောစမ်းပါ'

ကျွန်တော့်စကားကို သူက မျက်နှာထိမျက်နှာထား

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

ဖြင့်. . .

‘ဟဲ့. . . ငါကမဟုတ်တာပြောပါမလား. . . ဟိုလေဟာ.
. . . ခေါင်း တုံးကိုဖမ်းလျားချထားတဲ့ကောင်. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ပို၍ စိတ်ညစ်သွား၏။

‘ဟာ. . . ရွှေမိုးသည်းရာ ခေါင်းတုံးပါဆိုမှ ဘယ်လို
လုပ် ဖမ်းလျားချထားမှာလဲ. . .’

‘ဟဲ့. . . ခေါင်းတုံးကိုဖမ်းလျားမချထားရင် ဘယ်ခေါင်း
တုံးက ကျစ်ဆံမြီးကျစ်တာ မြင်ဖူးလို့လဲ ငတုံးရဲ့. . .’

‘အဲ’

သူပြောတော့လဲဟုတ်သလို. . . ခေါင်းတုံးပါဆိုမှ ရှိ
သည့်ဆံပင်ကလေးကို ဖမ်းလျားမချလျှင် မည်သူကကျစ်ဆံမြီး
ကျစ်ထားမည်နည်း။ ထားတော့. . .

စဉ်းစားစမ်း. . . မျက်လုံးခေါ်ခေါ်၊ သွားအဖီထိုးထား တဲ့
အသားအသည်းရောင်အသားပြာနှင့် ခေါင်းတုံးဖမ်းလျား. . .

စဉ်းစားစမ်း. . . ခေါင်းတုံးဖမ်းလျား၊ သွားအဖီထိုး၊
မျက်လုံးခေါ်ခေါ် အသားပြာပြာ. . .

‘သိပြီ. . .’

ကျွန်တော့် အာရုံထဲ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ. . .

‘ဘယ်သူလဲဟင်’

ရွှေမိုးအားတက်သရောမေး၏။

‘မျိုးထူးထက်ကို ပြောတာမဟုတ်လား. . .’

သူ့မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။

‘ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီကောင်. . .’

ယခုမှ ကျွန်တော်လဲစဉ်းစားမိသည်။ မှန်၏။ ထိုမျိုးထူးထက်
ဆိုသည့်ကောင်မှာ ရွှေမိုးပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းတုံးဖမ်းလျား၊

မျက်လုံးခေါ်ခေါ်၊ အသားပြာပြာ၊ သွားကိုအဖီထိုးထားသည့်
ကောင်၊ တကယ့်ကွက်တိ... မယုံလျှင်သွားကြည့် ကျောက်
မြောင်းတွင်ရှိ၏။

‘အဲဒီကောင်ကို နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ...’

‘ငါ ဒီနေ့ သူ့ကိုအဖြေပေးမလို့ဟ... သူက ငါ့ကို
ရည်းစားစာပေးထားတယ်လေ...’

‘ဟင်’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွား၏။
နောက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ထင်သည်။ ကတုန်ကရင်နှင့်

‘နင်... နင်က သူ့ကိုဘယ်လိုအဖြေပေးမှာလဲ...’

သူကတော့ အေးအေးပင် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး

‘ဒီလိုအဖြေပေးမှာဟ... ဒီမှာကြည့်...’

ဘယ်ဘက်လက်ဝါးထောင်ပြသည်။ ထိုလက်ဖဝါး
တွင် ဆော့ပင်(ဘောလ်ပင်)နှင့် ထင်ထင်ကြီးရေးထားသည်
က...

“လက်ကလေးကို ပါးနဲ့အပ်ပေးမယ်”

သူကခပ်တည်တည်နှင့်ပင်...

‘ဒီဘက်မှာကျန်သေးတယ်...’

ညာလက်ဖဝါးထောင်ပြသည်။ ထိုညာလက်ဖဝါးတွင်
ရေးထားသည်က...

“ဖြန်း”

ဟူသတတ်...။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်ရင်ထဲကအလုံးကြီးတော့

x x x

‘ဟဲ့. . . ဒါနဲ့ နင်က မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတွေဘာတွေ
ရေးတယ်ဆို. . .’

သူ၏ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ထပ်ပြောလိုက်သောစကား
ကို ကျွန်တော်ခေါင်းငြိမ်ရင်း. . .

‘အေး’

သူ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပသွားပြန်၏။

‘ငါလဲဝါသနာပါတယ်ဟ. . . ငါ့မှာလဲ ရေးထားတဲ့
ဝတ္ထုတွေရှိတယ်. . .’

ဝါသနာပါ လာတူနေ၍ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွား၏။

‘ဟုတ်လား. . . ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ မပို့ဘူး
လား. . .’

‘ဟေ့အေး. . . မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ဘယ်လိုသွားရမှန်း
မသိတာနဲ့ မပို့ဖြစ်ဘူးဟာ. . .’

သူ့မျက်နှာလေးက သနားစရာ. . .

‘ငါပို့ပေးမယ်လေ. . . နင့်ဝတ္ထုတွေယူခဲ့. . .’

သူ့မျက်နှာလေးပြန်လည်ဝင်းလက်သွား၏။

‘ဟင်. . . တကယ်လား. . . ဒါဆို ငါ့ဝတ္ထုတွေယူခဲ့
မယ်. . .’

‘တကယ်ပေါ့ဟ. . . ယူခဲ့. . . ငါ မရရအောင်ပို့ပေး
မယ်. . .’

သူ့မပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့. . .

‘အေးဟဲ့. . . ငါ့ဝတ္ထုတွေက ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်
ဘူး. . . အရမ်းကောင်းတာဟ. . . ငါကခံစားချက်အပြည့်နဲ့
ရေးထားတာ။ နင်ဖတ်ပြီးရင် မျက်ရည်ပါဝိုင်းသွားမယ်. . .’

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ ဝါသနာတူချင်းမို့လားမသိ။ သူကွန်တော့်ကို စကားတွေ အများကြီးပြောပါသည်။ နောက် သူက စာကိုလည်း အတော်များ များဖတ်ထားပုံရ၏။ ပြောလိုက်သမှ ချက်ကော့၊ မာယာကော့ စကီး၊ ကပ်(ဖ်)ကာ၊ ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်း၊ ဂျော့ဘားနတ်ရှော့၊ ဂျက်လန်ဒန်၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ မဟာဆွေ၊ သော်တာဆွေ၊ မင်းဆွေ၊ ဒို-စုံလို့ပါပဲဗျာ။ . . ။ သူ မျက်နှာကလဲပြီးလို့ရွှင်လို့၊ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရာသီဥတုသာယာ နေပါသည်။

x x x

အခန်း(၁)

ထိုနေ့မှစ၍ သုံးရက်လွန်မြောက်သောအခါ ကျွန်မကို မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်း သားဖွားဆရာမက ကျွန်မ၏ တလက်လက်တောက်ပနေသော သွားစွယ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး . . . ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးပါလားဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ကျွန်မ၏ရှည်လျားနက်မှောင်ညိုလဲ့သော ဆံကေသာများကိုကိုင်ကြည့်ပြီး ကြီးလာရင်တော့ အတော်ချောမောမယ်ဟု ထပ်စဉ်းစားနေပြန်၏။ ဒါတွေကို သူက ထုတ်ဖော်မပြောသောကြောင့် ကျွန်မမသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသိသည်က ထိုသို့ဖြစ်ပြီးသိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်း ကျွန်မပျောက်ဆုံးသွားပါသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကို ကျန်သည့်သူများမပြောနှင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်မသိပါ။ ကျွန်မ

ဘယ်နေရာရောက်နေလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိပါ။ . . ။

xxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxx

ကျွန်မပြန်ပေါ်လာပါပြီ။ ကျွန်မပြန်ပေါ်လာလာချင်း
လမ်းထိပ် အိမ်မှ ဦးလေးစိန်သောင်းနှင့်တွေ့ပါသည်။ ဦးလေးစိန်
သောင်းက ကျွန်မကိုမြင်သည်နှင့်နှုတ်ဆက်ရန် ‘အဟမ်း’ဟု
ချောင်းအရင် ဟန့်ပါသည်။

‘အဟမ်း’

ပြီးတော့ ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဟုထပ်မေးပြန်တော့
သတည်း။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ကျွန်မက ‘အိမ်ပြန်မလို့’ဟုပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ . .

‘အိမ်ပြန်မလို့’

ဦးစိန်သောင်းက ခေါင်းကိုတချစ်ချစ်ကုတ်ရင်း။ . .

‘တချစ်ချစ်’

‘ငါ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး’ဟုပြောလိုက်ပြန်ချေ
သည်။ ‘ငါဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ . .’

ကျွန်မကလဲ သူ့ဘာမှဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့၍ ဘာဆက်လုပ်
ရမှန်းမသိတော့ပါ။

စာရေးသူ ဘာမှဆက်မလုပ်တော့ပါ။

x x x

အခန်း(၂)

မာယာအိပ်မက်၏ကျဆုံးခန်းတွင် ရက်စက်ခြင်း
ဝိညာဉ်ကား ပိုးစိုးပက်စက် နေရာယူလာသောအချိန်တွင် တစ်
ယူသန်ယုန်တစ်ကောင်မှ မြေခွေးမထံမှချစ်အဖြေတောင်းပြီး၊
ကိန္နရာချောင်းခြား ဇာတ်ကိုကပြမည့်သမယ၌ မီးပျက်သကဲ့သို့
တို့လို့တန်းလန်းဘဝများ၏အမောတွင် ပျော်ဝင်လို့ သာ
တောင့်သာမောဖွယ်စိတ်ကူးများကိုထုံကူးရင်း ပျားပိတုန်းတို့
ဆွတ်နမ်းခဲ့သော ဝတ်မှုံသည်ငါ၏ဝိညာဉ်ပင်ဖြစ်ပေတော့သကိုး။
(ကိုယ်ပိုင်ကျမ်းစာ)

x x x

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်မကြိုကြားကြိုကြား
ပျောက်နေရလေတော့တမဲ့ချိန်တွင် သမာဒေဝ နတ်ကောင်း
နတ်မြတ်တစ်ပါးထံမှ ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်လိုကြောင်း ကြေးနန်းစာ
ရရှိ၍ ကျွန်မသူနှင့်သုံးချီသုံးလား ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်နေစဉ်
အချိန်တွင် ကျွန်မ လူ့ပြည်မှာမရှိတော့ကြောင်း သိရသော
အချိန်ကား များစွာအခါနှောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်တော့ ကျွန်မ တော်တော်
လေးစိတ်မကောင်းဘူး သိလား. . . အဟုတ်. .
ဂဠုန်ရွှေမိုးသည်း။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ယောင်ပြီးကြည့်မိသည်။သူမ
ကကျေနပ်သည့်ဟန်မျိုးနှင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလို့. . .
'ဘယ့်နှယ်လဲ. . . ဝတ္ထုကကောင်းတယ်မဟုတ်လား. . .'
ကျွန်တော် မျက်ရည်ပါဝိုင်းချင်သွား၏။
ဒါကိုသူက. . .

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

‘မျက်ရည်တောင် ဝိုင်းသွားပြီဟုတ်...။ နင်မပြောနဲ့ မြန်မာစာပါမောက္ခကို ငါဒီဝတ္ထုပြုကြည့်တုန်းက ပါမောက္ခပါ မျက်ရည်ဝိုင်းပြီးပြီ...’

‘ဟာ... ဝိုင်းမှာပေါ့... နင့်ဝတ္ထုက ဘာတွေရေး ထားမှန်းမှမသိတာ...’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကက်ကက်လန်စကားကို သူကလဲနှုတ် ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ပြန်ချေပ၏။

‘ကိုယ်အဓိပ္ပာယ်မပေါ်တိုင်း ဝတ္ထုရေးသူကို ပြန်မမဲ ပါနဲ့...။ ဝတ္ထုရေးသူက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရင်ကွဲနာ အပြည့်ပေး ထားတာဝတ္ထုကိုသာမန်ကာလျှံကာ မဖတ်စမ်း ပါနဲ့... အသေအချာဖတ်စမ်းပါ...’

‘ဟ... ငါလဲ အသေအချာဖတ်တာပဲ... နင့်ဟာ က ဘယ်ရှုထောင့်ကနေ ဘယ်လိုမြင်ရမှန်းကိုမသိဘူး... တကတဲ... ကလေးမွေးရုံရှိသေးတယ်... သွားစွယ်ကလေး ကလက်နေတာပဲတို့၊ ဆံပင်ကလဲ နက်မှောင်ညိုလဲ့နေတာပဲတို့၊ နင်ဘယ်မှာမြင်ဖူးကြားဖူးလို့လဲ...’

ကျွန်တော်ရဲ့စကားကို သူက ခပ်တည်တည်နဲ့

‘စကားမရှည်နဲ့... နင်အခု ရင်ကွဲသွားပြီမဟုတ် လား...’

‘ကွဲတယ်လေ... ကွဲတယ်... ငါရင်ကွဲတာ နင်ဘာ ရေးထားမှန်း မသိလို့ကွဲတာ...’

‘အေး... ကွဲရင် ငါအောင်မြင်ပြီ၊ ပြန်ပေး ငါ့ ဝတ္ထု...’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူ့ဝတ္ထုကို ဖျတ်ခနဲပြန် ဆွဲလုပြီး ထိုဝတ္ထုစာရွက်များကို လေထဲငှေ့ရမ်းကာ အသံကျယ်

ကျယ်ဖြင့်. .

‘လာနော်. . ဒီမှာဝတ္ထုစာရေးဆရာကြီး ဂဠုန် ရွှေမိုးသည်းရဲ့ ဝတ္ထုဆန်းကြီးဖတ်သူတိုင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရင်ကွဲနာ အပြည့်ပေးနေပြီနော်။ လောလောဆယ် နှစ်ယောက်ရင် ကွဲပြီးပြီ၊ မဖတ်ရမရှိရလေအောင် လာဖတ်ထားကြ ဟား ဟား. . .’

ဟုအော်ရင်း တစ်ယောက်တည်းပျော်နေလေသည်။

တောက်. . . အတော်ဆိုးတဲ့ဂဠုန်. . . သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ညစ်ညစ်လာ၏။

‘တော်ပြီဟာ. . . နင်နဲ့အပေါင်းအသင်းမလုပ်တော့ဘူး. . . သွားတော့မယ်. . .’

ဟုဆို၍ ဆတ်ခနဲထွက်လာခဲ့၏။ ဒါကိုပင် ငတိမက အလွတ်မပေးဘဲ အနောက်ကလိုက်လာရင်း. . .

‘ဟဲ့. . . ဘယ်သွားမလို့လဲ. . . ကင်နီတင်းဘက်လား . . . ငါလဲလိုက်မယ်. . .’

ကျွန်တော်လဲသူကပ်ပါလာလေလေ စိတ်ရှုပ်လေ မှီ. . .

‘ဘယ်ကင်နီတင်းမှသွားဘူး. . . ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး . . .’

‘ဟယ်. . . ဘဝကတူလိုက်တာနော်. . .’

ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိသည်။

‘ဘယ်သူနဲ့. . . ဘဝတူတာလဲ. . .’

‘ငါနဲ့လေ. . . ငါ့မှာလဲပိုက်ဆံမရှိဘူး. . .’

တောက်. . . ကြည့်လေ. . . ပြောပုံကိုက မကိုး မကားနဲ့. . . ငိုချင်နေပါတယ်ဆိုမှ. . . ။

‘ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဒို့နှစ်ယောက် ကင်နီတင်းမှာထိုင်ပြီး တစ်ခုခုစားရအောင်...’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွား၏။

‘ဟာ... နှစ်ယောက်လုံး ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လို စားမလဲ...’

‘ဟာ... ဒါလဲကိစ္စမရှိဘူး... နင့်မျက်နှာရှိတာပဲ...’

ကျွန်တော် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ပြန်စမ်းရင်း...

‘ငါ့မျက်နှာရှိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ...’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲဟ... တို့စားချင်တာစားမယ်လေ... ပြီးရင်နင့်မျက်နှာကြီးပြပြီးအထိုးခံလိုက်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား... ဟား ဟား... ငါ့အကြံမပိုင်ဘူးလား... ဟားဟား နင့် မျက်နှာရှိတာပဲ အထိုးခံလိုက်... ဟား ဟား...’

တောက်... ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်တော့... ကျွန်တော်လဲ သူနှင့်လမ်းလျှောက်ရ သည် ကိုအတော်စိတ်ပျက်နေပြီမို့...

‘တော်ပြီဟာ... နင် ငါ့နောက်ဆက်မလိုက်နဲ့ တော့...’

‘ဘာလဲ... နင့်နောက်ဆက်လိုက်ရင် အော်လိုက်မှာ နော်လို့ပြောမှာလား... ဟားဟား...’

‘အင့်...’

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ သူပြောသလို ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အော်လိုက်မှာနော်ဟုပြောရန်လဲမသင့်။

‘လာပါ... နင့်ကို ငါကျွေးပါ့မယ်... ငါ့မှာ လက် ကျန်ပိုက်ဆံရှိပါသေးတယ်...’

ဟုဆို၍ သူ့မှပင်ဦးဆောင်၍ ကင်နီတီးဘက်လှည့်ဝင်

၆၆ ဓမ္မ ဖိုး သည်း

သွား၏။ ကျွန်တော်လဲ ဘုရားသိကြားမလို့ . . . မကျွေးစဖူး၊ အကျွေးထူးလှ သော သူ့သဘာရေစာလေး စားဦးမှပဲလေဟု စိတ်ထဲတွေးရင်း ခုနဒေါသအားလုံးခေါက်သိမ်းပြီး သူ့နောက်လိုက်သွားရလေသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ရွှေမိုးသည်းက သူ့သောက်ရန် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်မှာထားပြီးပြီ။

‘ကဲ . . . မှာ . . . ဘာစားမှာလဲ . . . နင်စားချင်တာ ငါကျွေးမယ်’

ရုတ်တရက်ကျွန်တော် မမှာရဲသေး။ ပြောလို့မရဘူးလေ . . . တော်ကြာ ငေါက်ခနဲထထွက်သွားမှဖြင့် သူ့ပြောသလို မျက်နှာရှိတာပဲ . . . မျက်နှာပြုပြီး အထိုးခံလိုက်ပေါ့ဆိုသလို မျိုးဖြစ်နေဦးမည်။

‘မှာပါဟ . . . နင်ကမယုံလို့လား ဒီမှာပိုက်ဆံ . . .’

သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ကြာဆံပြုတ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။ သူ့ကပင် စကားဆက်၍

‘ခုနကတောင်ကိုသန်းအောင်ကြီးက အရက်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့တဲ့ ငါ့ကိုအကူအညီလာတောင်းလို့ ကူညီပေးလိုက်ရသေးတယ်’

‘ဘာလဲ . . . နင်ကသူ့အရက်သောက်ဖို့ပိုက်ဆံပေးလိုက်တာလား . . .’

‘မဟုတ်ဘူး . . . ဂျမ်းထိုးခိုင်းတာလေ . . . မူးချင် ရင် ဂျမ်းထိုးနေလို့ သူ့ခမျာလဲ ထိုးရှာပါတယ် . . . (၇)ပတ်လောက်လဲရောက်ရော မူးတာများ အန်တောင်အန်ထွက်တယ် . . . ငါပိုက်ဆံပေးတာတောင် မယူတော့ဘူး . . . ကျွန်တော်မူးပြီ။’

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်မူးပြီဆိုပြီး ထလစ်သွားတော့တယ်. . .’

ကြည့်. . . သူ့လုပ်ပုံ. . . ဘယ်လိုဉာဏ်နီဉာဏ်
နက်တွေထွက်နေမှန်းကို မပြောတတ်ပါဘူး. . . ။

ကျွန်တော်လဲဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လာချ
ထားပေးသော ကြာဆံပြုတ်ကိုသာဆက်စားနေလိုက်သည်။

‘ဟဲ့. . . အခုမှသတိရတယ်. . .’

သူ့အလန့်တကြားစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြာဆံ
ပြုတ်စားနေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း. . .

‘ဘာကိုလဲ. . .’

‘ခုနက ကိုသန်းအောင်ကြီးအန်သွားတဲ့ အန်ဖတ်က
နင်အခုစားနေတဲ့ကြာဆံပြုတ်လို့ပဲ. . .’

‘ဝေါ့. . .’

စားနေတာအားလုံး ပြန်ဖျို့တက်လာ၏။ ဒါကို သူက
ရယ်ကျဲကျဲနှင့်. . .

‘ဟဲဟဲ. . . အလကားပြောတာပါ. . . မတူပါဘူး. . .
အရောင်လေးတင်ဆင်တာပါ. . .’

‘အဟဲ့. . .’

ခုနကမတူပါဘူးဆို၍ ပြန်ကျသွားသော အစာများ
နောက်ဆက်တွဲ စကားကြောင့် လည်ချောင်းထိ ပြန်ဆန်တက်
လာ၏။

သူကတော့ မသိလိုက်မသိဖာသာပင်. . .

ဟဲ့. . . နင်. . . ငါကျွေးတာစားပြီးရင်. . . ငါ့ကိုလဲ
တစ်ခုကူညီဦး. . .’

ကျွန်တော်အားလုံးကိုပြန်မျှချရင်း. . .

‘ငါက ဘာကူညီရမှာလဲ. . .’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး... ငါလဲ ပိုက်ဆံပြတ်ခါနီးနေလို့ အဲဒါ မနက်ဖြန်ကျရင်ငါတို့အဒေါ်အိမ်မှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်း ပေး...’

‘ဟာ... နင့်အဒေါ်အိမ် ပိုက်ဆံတောင်းတာ နင့်ဟာ သာနင့်သွားတောင်းပေါ့...’

‘မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာပရက်တိကယ်ရှိလို့ဟာ... ငါမ အားလို့ သွားခိုင်းပါတယ်ဆိုမှမသွားချင်နေ...’

သူစိတ်ကောက်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်သွား ၏။ ထိုသို့ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်အသည်းကမမာနိုင်...။

‘အေးပါ... သွားဆိုသွားပေးပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် ငါက ဘယ်လိုသွားရမှန်းမှမသိတာ...’

‘ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်လေ... လိပ်စာကနောက်တော့ ပြောမယ်...’

ဟုစာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်၍စာရေးလိုက်သည်။

ထိုရေးထားသည့်စာမှာ...

‘ဒေါ်ဒေါ်မွေးရင့်...’

ယခု စာယူလာသူ(ဘီလူးလိုလို နဂါးလိုလိုလူ)နှင့် ကျွန်မ ရစရာငွေ(အတိုး) တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကျပ်ကို ပေးလိုက်ပါ။

လူကိုယ်တိုင်မအားလပ်၍ မလာဖြစ်သည်ကို ခွင့်လွှတ် စေချင်သည်။

ပုံ
အန်တီချစ်မိုးသည်း

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

‘ရော့... ဒီစာကိုယူသွား... စကားဝှက်မေးရင် ဘီဂါးလို့ ပြော... အချိန်က မနက်ဖြန်နံနက်(၉:၄၀)။ သွားရ

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

မယ့်လိပ်စာက...'

xxxxx

xxxxx

xxxxx

‘ဟဲ့... နင့်ဘောလ်ပင်လေးကလှလိုက်တာ...’

သူ့ရဲ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့်ကျွန်တော်-ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထားသောဘောလ်ပင်လေးကို ပြန်စမ်းမိ၏။

‘အော်... ဒါလား... ငါ့ဦးလေးအမေရိကားက လက်ဆောင် အဖြစ်ပို့ပေးလိုက်တာ...’

သူ့မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။ နောက်... ကြားရန်ကော ဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ‘ပြကြည့်စမ်း...’ ဟုဆို၏။

ကျွန်တော် ဘောလ်ပင်လေးကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟယ်... အရုပ်ကလေးတွေနဲ့ လှလိုက်တာ... ချစ်စရာလေးတွေ... ဘီဂါး ငါ့ကိုပေးလိုက်ပါလားဟယ်...’

ဘောလ်ပင်လေးကိုကြည့်ပြီး သူသဘောအကျကြီးကျနေတော့၏။ လက်ထဲထည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ကြည့်၏။

‘ဟာ... ပေးလို့ဖြစ်မလားဟာ... ငါ့ဦးလေးက ငါ့ကို လက်ဆောင် ပေးထားတဲ့ဟာကို...’

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါကတော့ ရအောင်ယူမှာပဲ...’

သူ့ပုံစံက သန္နိဌာန်ချထားသည့်ပုံ။ ဘောလ်ပင်လေးကို သူ့အတော်ကြိုက်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော်ကသာ အလျော့မပေးချင်၍...

‘အေး... ငါလဲမပေးဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...’

သူ ကျွန်တော့်ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က
လည်းပြန်၍ မိုက်ကြည့်ကြည့်၏။

အတန်ကြာမျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ သူကဖဲ့ခနဲရ
ယ်ပြီး..’

‘အဟဲ့... ငါကစတာပါ... သူများပစ္စည်း အလကား
မယူချင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ခြစ်ကြည့်မယ်နော်... ခြစ်ချင်
လို့...’

သူ၏ ခြစ်ကြည့်မယ်ကို ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ချစ်
ကြည့်မယ်နော်ဟု ပြောင်းမြင်ကြည့်ပြီး ရင်တုန်သွားမိကာ ပြောမိ
ပြောရာပြောချလိုက်၏။

‘ချစ်... ချစ်မှာလားဟင်...’

‘ခြစ်မှာပေါ့ မောင်ကြီးရဲ့...’

ကျွန်တော်၏ကတုန်ကရင်စကားကိုသူကအငြိမ့်မင်း
သမီးတစ်ယောက်လို မျက်စလေးချို၍ ပြန်ဖြေ၏။

‘ဒါဆို... ချစ်... ချစ်... အဟိ’

ကျွန်တော် လက်သုံးချောင်းပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ခွဲနေ၏။
သူကပြုံးစစနှင့်။

‘ခြစ်လို့ကောင်းပြီး ရပ်မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...’

‘မရပ်နဲ့ပေါ့... ဘာဆန်းတာလိုက်လို့ ချစ်သာချစ်...
တဝချစ် မှင်မပြတ်စေရဘူး...’

သူ့ပခုံးလေးတွန့်နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ခေါင်းကိုစောင်း၍
ရယ်သည်။ လုပ်၍ရယ်ပုံဖြစ်သည်။

‘တဂယ်နော်... ဂယ်...’

‘ဂယ်ပေါ့...’

နှစ်ယောက်လုံးဝမ်းသာပြီး စကားပင်မပီကြတော့။

သူက တော့ ဘာကိုဝမ်းသာလဲတော့မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ၏ချစ်မှာပေါ့မောင်ကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဝမ်းသာနေတာဖြစ်ပေလိမ့် မည်။

‘ခြစ်ပြီနော်...’

‘ချစ်... ချစ်... အားရပါးရချစ်...’

‘ကဲ... ဒါဆိုချစ်ပြီ...’

ဟုဆို၍ ရွှေမိုး လေထဲမှာပင် ဘောလ်ပင်ခြစ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟ... ဟ... ရပ်လို့မရတော့ဘူး... ရပ်လို့မရတော့ဘူး...’

ဟုဆို၍ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ခုံပေါ်မှထရပ်သည်။

‘ဟ... ဟ... လုပ်ပါဦး... ရပ်လို့မရတော့ဘူး... ရပ်လို့မရတော့ဘူး...’

ဟုဆက်အော်ပြီး လက်တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခပ်မြန်မြန်လှမ်းထွက်သွားလေသည်။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လဲ သူ့အကြံရိုက်မိပြီး...

‘ဟာ... ဟေ့ ရွှေမိုး ငါ့ဘောလ်ပင်... ငါ့ဘောလ်ပင်...’

‘ရပ်လို့မရတော့ဘူး... ရပ်လို့မရတော့ဘူး...’

‘ဟ... ဘာလို့ရပ်လို့မရတော့မှာလဲ... ဟေ့ရွှေမိုး...’

‘ဟာ... ဟေ့လူ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းဦးလေ... ဘယ်ထပြေးတာလဲ...’

‘ရပ်လို့မရတော့ဘူး... ရပ်လို့မရတော့ဘူး...’

‘ဟာ... ဒီမှာကတစ်မှောင့် ဘယ်လောက် လဲ... ဘယ်လောက်ကျလဲ...’

‘သုံးရက်နှစ်ဆယ်. . .’

‘ရော့. . . ဒီမှာ. . .’

‘ရပ်လို့မရတော့ဘူး. . . ရပ်လို့မရတော့ဘူး. . .’

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီးချိန် ရွှေမိုး၏အရိပ်အယောင်
ပင်မတွေ့ တော့. . . ။

‘သွားပြီ. . . ပါသွားပြီ. . . ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း၊
အမေရိက က ဦးလေးရဲ့လက်ဆောင်ဘောလ်ပင်ပါသွားပြီဆုံးပြီ. . .’

‘တောက်. . . ကြာဆံပြုတ်တစ်ပွဲနဲ့ လုပ်သွားတာဗျာ
အလုပ်ကလဲ တစ်ခုခိုင်းသွားသေး. . . နောက်မှကြားရတဲ့
သတင်းကလမ်းထိပ်ကဘီလီယက်ခုံမှာတောင် ကျူတံသုတ်တဲ့
ပေါင်ဒါတွေ ဝင်တို့သွားသေးသတဲ့. . .’

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မွေးလို့ကြုံလို့ဆိုပြီး ပျော်နေမှာ
ပေါ့။ ဘောလ်ပင်လဲရသွားတာကိုး. . . ကျွန်တော့်မှာသာ
သူ့ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်အတွက်စီရီ. . . ။ဝမ်းနည်းတာမှ ပက်
လက်ကိုလန်ရော့. . . ။

x x x

လိပ်စာပေးထားသောလမ်းထဲ ကွေ့ဝင်လိုက် သည်နှင့်
ပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်ရသည်က လမ်းထဲမှ ကုပ်ကွ ကုပ်ကွနှင့်
ထွက်လာသော ခေါင်းတုံးဖားလျား၊ အသားပြာပြာ၊
မျက်လုံးခေါခေါ၊ သွားအဖီထိုးထားသောကျွန်တော်နှင့် အတန်း
တူကျောင်းသား မျိုးထူးထက်. . . ။

သူ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ဝေ့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်
မျက်မှောင်ကျဲ့၍ တောက်တစ်ချက်ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကုပ်ကွကုပ်ကွနှင့် ဆက်လျှောက်သွား၏။
သူ့အပြုအမူမြင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဇေဝဇဝါဖြစ်သွား၏။
‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ. . . ဒီကောင်. . .’

အတန်းတူ ကျောင်းသားအချင်းချင်းမြင်တာတောင်
နှုတ်မဆက်ဘဲ တောက်ခတ်သွားတာ ဘာသဘောလဲ. . . ။

ကျွန်တော်လဲ သူတောင်နှုတ်မဆက်တာ ကိုယ်ကရော
ဘာအသိအမှတ်ပြုစရာ လိုမလဲဟုတွေးမိရင်း ရွှေမိုးသည်း
လိပ်စာပေးရာ အိမ်ကိုသာ ဝေ့ရှာလိုက်၏။ သိပ်မရှာလိုက်ရပါ။

‘တွေ့ပြီ...’

ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားသည်။ အထဲတွင်တော့ ဆူညံ ဆူညံ အသံများကြားနေရ၏။

ကျွန်တော်လိပ်စာကို အသေအချာပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဒီအိမ်ပါ...’

သေချာတော့မှ ခြံတံခါးဝတွင် အသင့်တွေ့ရှိသော လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ... အိမ်ထဲမှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် သုန်မှုန်သောမျက်နှာနှင့် ခြံဝကိုလျှောက်လာ၏။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မကြည်သလိုမျက်နှာပေးနှင့် ခါးကို ဟန်ပါပါထောက်ရင်း

‘ဆို... မင်းရောဘာကိစ္စလဲ...’

သူ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲထင့်ခနဲ...။ သို့သော် ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟိုလေ... ဘီဂါးကိစ္စ...’

မိန်းမကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြန်၏။

‘ဘာ...’

‘ဟိုလေ... ဘီဂါးကိစ္စ... အဲဒါ... ဒေါ်ဒေါ်မွေးလားဟင်...’

မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး..

‘ဟုတ်တယ်... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ...’

သူ့ အင်္ကျီလက်ပင့်တင်ရင်း ရင်ချို၍မေး၏။ သူ့ပုံက ရန်ဖြစ်တော့မည့်ပုံ...။

ကျွန်တော်လဲ ပြာပြာသလဲနှင့် လက်ကာပြပြီး...
 ‘ဘာ... ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး... ဟိုလေ... အဒေါ်
 တူမစာပေးခိုင်းလိုက်လို့...’

‘လာပြန်ပြီ နောက်တစ်စောင်...’
 ဟုဆို၍... မိန်းမကြီးက မျက်မှောင်ကျွန်းကြီးနှင့် ကျွန်
 တော့်လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်သည်။

စာကိုဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း သူ့မျက်နှာကြီးတဖြည်းဖြည်း
 တင်းမာမဲ့ရှုံ့လာ၏။

နောက်... ကျွန်တော့်ဘက် ဒေါကြီး၊ မောကြီးလှည့်
 ကြည့်ပြီး...

‘ဟင်... လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်...
 ဘယ်က မိုးသည်းလဲ... ဘာလုပ်တဲ့အတိုင်းလဲ... ဟေ့...
 ဒေါ်မွေးတို့က ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပိုက်ဆံမချေးဖူးဘူး... ကိုယ့်ဟာ
 သာကိုယ်အေးအေးဆေးဆေး ငွေတိုးလေးချေးစားနေတာ
 တော်...။ ကိုယ့်ဆီမှာအတိုး ပြန်တောင်းရတယ်လို့...
 တစ်ယောက်လဲ မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်လဲမဟုတ်၊ လာပြန်ပြီ
 နောက်တစ်ယောက်...။ ဒေါ်မွေးတဲ့ဟေ့ တစ်မွေးထဲရှိ
 တာ... နင်တို့နောက်တစ်ခေါက် လာနှောင့်ယှက်ရင် ပါးစပ်နဲ့
 မပြောတော့ဘူး... ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်... ဘာ
 မှတ်သလဲ... အမွေးတဲ့နော်... တစ်မွေးထဲရှိတယ်ဟဲ့...’

‘ဗျာ...’

သူ့အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားကြောင့် ကျွန်တော်
 ကြောင်သွား၏။

‘ဟို... ဟိုလေ... အမွေး... အဲလေ... ဒေါ်မွေး
 ... စကားဝှက် ဘီဂါးလေ...’

‘ဘာဘီဂါးလဲ... ဘယ်ကဘီဂါးလဲ... ဘီဂါးလဲ
မသိဘူး... ဗီဇာလဲမလျှောက်ဘူး...’

‘ဟို... ဟိုလေ... အန်တီချစ်မိုးသည်းလေ...’

‘မိုးသည်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ဒေါ်မွေးတို့က မိုးရေ
လဲမချိုးဘူး ပိုးလဲမမွေးဘူး... နင်သွားမလား ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်း
ရမလားပြော...’

‘ဟိုလေ... ရွှေမိုး... အတိုး’

‘ဘာအတိုးလဲ... နင့် ကိုပြောနေတာ မရှင်း
ဘူးလား... ကြာပါတယ်... ပါးစပ်နဲ့ရှင်းပြနေမယ့်အစား
ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်းတာအေးပါတယ်... ဟေ့... အမွေးတဲ့
နော်... တစ်မွေးထဲရှိတယ်... နှစ်မွေးရှိရင် မီးရှို့ပြီး ငုတ်
စိလုပ်ပစ်မယ်...’

ဟုဆိုပြီး အိမ်ထဲဒေါ်ကြီးမောကြီးပြန်ဝင်သွားတော့
ကျွန်တော်မနေရဲတော့။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရဲတကယ်ခေါ်ပြီး
ဖမ်းခိုင်းနေမှဖြင့် အခက်...။ ထို့ကြောင့် ခြံရှေ့မှခပ်သွက်
သွက်လှမ်းထွက်လိုက်၏။

လမ်းထဲရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစား
ရင်း... စဉ်းစားရင်းအဖြေက တစ်ရေးရေးပေါ်လာ၏။

တောက်... ရွှေမိုးသည်း တမင်ကြပ်လွှတ်လိုက်တာ
ဖြစ်မယ်...။

စဉ်းစားကြည့်လေ... ကျောင်းမှာ ပရယ်တီကယ်ပြီး
လျှင်သူကိုယ်တိုင် လိုက်လာလို့ရသည်ပဲ။ ဒါကို သူကိုယ်တိုင်
မလာဘဲ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာဆိုတော့ အဖြေကရှင်း
နေပြီ...။

‘အော်... ရွှေမိုးသည်း... ရွှေမိုးသည်း... လုပ်လည်း

လုပ်တတ်လွန်းပါ့ . . .’
တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသတို့ အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက်
ပေါ်ထွက်လာ၏။
ထိုစဉ် လမ်းထဲကိုပျော်ရွှင်စွာခုန်ပေါက်ဝင်လာသော
ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦးကိုမြင်တော့ကျွန်တော်
ကြောင် သွားမိ၏။
နောက်တော့မှ . . .
‘အေးလေ . . . ကျွန်တော်တို့အရွယ်ဆိုတာ ဒီလိုရှိရင်
လန်းတက်ကြနေရမှာ . . .’
အခုတော့ . . .
တွေးလေတွေးလေ ဒေါသထွက်စရာ . . . ကိုယ့်မှာ
တော့ အပူတွေ အပူတွေ ရွှေမိုးသည်းပေးတဲ့အပူတွေ . . .
‘တောက်’ မဖြစ်တော့ပါဘူးလေ . . . စိတ်ပြေလိုပြေငြား နီးစပ်
ရာလမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။
‘တောက်’
ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်းကျယ်လောင်သော တောက်ခတ်သံ
ကြောင့် စားပွဲထိုးလေးကြောင်သွား၏။ ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းကိုပြန်
ကုတ်ရင်း . . .
‘ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး . . . ဒီနေ့ ဒီဆိုင်ထဲတောက်
ခတ်ပြီး ဝင်လာတာငါးယောက်ရှိပြီ . . .’
စားပွဲထိုးလေးစကားကြား၍ ကျွန်တော်ဆိုင်ထဲဝေ့
ကြည့်လိုက်တော့
‘ဟင် . . .’
ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားရ၏။
ဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေသော

၇၀ ဓမ္မ ဖိုး သည်း

ခေါင်းတုံးဖါးလျားနှင့်မျိုးထူးထက်၊ ကြက်ဥကိုကိုင်လိုက်ချလိုက် လုပ်နေသော ဟတ်ကော့၊ နောက်အမည်မသိလူငယ်နှစ်ဦး၊ ကျွန်တော်အပါအဝင်ငါးယောက်။ တစ်ယောက်စားပွဲတစ်လုံးစီ ထိုင်ရင်းမှုန်ဝါးမုန်ဖွားသောမျက်နှာနှင့် ကိုယ်စီငေးရိနေကြသည်။

‘တောက်. . .’

ငါးယောက်လုံးဆီမှပြိုင်တူထွက်လာသော တောက် ခတ် သံကြောင့် စားပွဲထိုးလေးလန့်သွား၏။ ပြီးတော့ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်နှင့် အားလုံးကိုဝေကြည့်၏။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ထိုငါးယောက်ကတော့ ဘာမှမသိသလို ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်သက်. . .

ထိုစဉ်. . . လမ်းဘက် ရုတ်ရုတ်သံသံအသံကြား၍ ဝေ ကြည့်လိုက်ရာ. . .

‘မဟုတ်ဘူး. . . ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ ဦး. . . ရှင်းပြ မယ်လေ. . . ရှင်း. . . ရှင်း. . .’

‘ညီလေးရှင်းချင်ရင် စခန်းကျမှရှင်း. . . ဒီမှာမရှင်းနဲ့. . .’

ဟူသောအသံများနှင့်အတူခုနစ်က လမ်းထဲခုန်ပေါက် ဝင်သွားသော လူငယ်. . . ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲ ထားသော ရဲသားနှစ်ယောက်. . . ။ လူငယ်ကတော့ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်. . . လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ် ရွက်ကိုင်လို့. . .

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ပိုရှင်းလာသည်။ သွားရှာပြီ တစ်ယောက်တော့. . .

အော်. . . ရွှေမိုး. . . ရွှေမိုး. . . ရွှေမိုး. . . ။ ဒါလဲ ရွှေမိုး စနက်ပဲဖြစ်မည်။

‘တောက်. . .’

တော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

ကျယ်လောင်သောတောက်ခတ်သံ ငါးယောက်လုံးဆီ
မှ ပြိုင်တူထွက်လာသောကြောင့် အားလုံးကြောင်ပြီး တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်လည်ငေးကြည့်မိကြသည်။

ပြီးတော့ လမ်းမဘက်ပြန်လည်ငေးရဲ့ . .

‘တောက်. . .’

‘တောက်. . .’

‘တောက်. . .’

‘တောက်. . .’

‘ခွပ်. . .’ (တောက်မခတ်တတ်၍ သွားချင်းခုတ်သံ)

အားလုံးရုပ်သေ. . .

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ရွှေမိုးသည်းရယ်. . .

x x x

‘ရွှေမိုး...’

ကျွန်တော်၏ဒေါသတကြီးခေါ်သံကြောင့် သူ့ဝေ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဘာမှမသိသလိုဟန်မျိုးနှင့် တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်သွား၏။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဒေါသတွေလျှံကျ...။

‘နင် ဘာလုပ်တာလဲရွှေမိုး၊ နင်ဘာသဘောနဲ့ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ...’

သူ့ကျွန်တော့်ကိုပြန်ဝေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမသိသလိုဟန်မျိုးနှင့် မျက်မှောင်ကျူရင်း...။

‘ငါဘာလုပ်လို့လဲ... နင်ဘာလာပြောနေတာလဲ ဘီဂါး...’

‘နင်အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့... ငါတို့အားလုံးမဟုတ်တဲ့လိပ်စာကြီးပေးပြီး ဘာလို့တစ်နေရာထဲကို သွားခိုင်း တာလဲ... လူတွေဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်တယ် မှတ်သလဲ...’

ကျွန်တော့်ဒေါသတကြီးစကားကို သူမခိုးမခန့်ပြုံးလိုက်

သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍...။

‘ရွှေမိုးတို့အကြံက လန်ထွက်နေတာပဲ...။’

သူ့ရဲ့မထီတရီစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ဒေါသထွက်သွားရသည်။

‘ဘာလန်ထွက်နေတာလဲ...။ ဘာတွေလန်ထွက် နေတာလဲ...။ ဘာအကြံလဲ...။ ပေါက်ကရအကြံတွေအတွက် ဂုဏ်ယူမနေစမ်းပါနဲ့...။’

သူ့ရဲ့မစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...။

‘မှည့်ထနေတာ...။’

‘လာပြန်ပြီ...။ ဘာမှည့်တာလဲ...။ ဘာမှည့်ထနေတာလဲ...။ နင် လူမဟုတ်ဘူးလား...။ လူလိုနားမလည်ဘူးလား...။ လူဆိုရင် လူလူချင်းကိုယ်ချင်းစာတတ်ရတယ်...။ တစ်ဖက်သားဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာ လူမဟုတ်ဘူး...။’

သူ့မျက်နှာက ရုတ်ချည်းတင်းမာသွား၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး...။

‘အေး...။ ငါကလူမဟုတ်ဘူး...။ ဒါကြောင့် လူလိုနားမလည်နိုင်ဘူး...။’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်ငေးသွားမိသည်။ ဘာတွေလဲဘာစကားတွေလဲ...။ စဉ်းစားလို့မဆုံးခင်မှာပင်သူ့မတစ်ဖက်သို့လှည့်သွား၏။ နောက် အဝေးကြီးကို ရီဝေဝေကြည့်ပြီး စကားကိုပြန်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့အသံက တိုးညှင်းတုန်ယင်စွာ...။

‘ငါက...။’

.....

‘သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်...။’

‘ဟင်...။’

၈၂ ဇွဲ ဖိုး သျှ်း

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေတုန်းမှာပင် သူ ကျွန်တော့်
ဘက် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဟင်. . .’

သူ့နှာခေါင်းထဲမှစီးကျနေသော သွေးစက်တချို့. . .
သူ့မျက်လုံးတွေက အမျိုးအမည်ခွဲရခက်လောက်အောင်ရီဝေဝေ၊
သွေးစများကို သူ့လက်ဖြင့်သုတ်ဖယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ထိုသွေးစများ ကပ်ပါလာသောလက်ကို သူ့ဖာသာသူ စိုက်ကြည့်
သည်။

နောက်. . .

အပြုံးများ. . .

အပြုံးများ. . .

အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သောအပြုံးများ. . .

x x x

‘အား . . .’
အော်သံနက်နက် . . . ။
ငါ့နှုတ်ဖျားဆီမှလျှံကျ . . . ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာတော့
သွေးစတွေ . .
သူပြုံးလိုက်တယ် . . .
သူ့အစွယ်မှာ ငါ့ဘဝကပ်ပါ . . . ။
‘အား . . .’
ငါထပ်အော်လိုက်တယ် . . . ဒါပေမယ့် ဟေးခနဲမြည်
သံသာထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအော်သံ . . . ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်၊
ဘဝဆိုတာ ပျက်မှမှတ်မဲ့ကောင် . . .

× × ×

ထိုနေ့မှစ၍ ရွှေမိုးသည်းဆိုသည့် ထိုကောင်မလေးကို
မချစ်ချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ဆီလည်းမသွားတော့ပါ။ သူ့
လုပ်ရပ်များ ကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း အမြင်ကပ်လာသည်။
သူ့ရုပ်သည် လည်း အစတုန်းက ချောသည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း
ယခု မချောတော့ပါ။ သူ့ပုံမှာ ရုပ်ဆိုးဆိုးဂဠုန်နှင့်သာတူတူလာ၏။
သူ့အသံစူးစူးကလည်း နားဝင်မချီတော့ပါ။ နဂါးငွေ့တန်းလို
ပူလောင်လှ ၏။

ဆိုကြားပေါ်က သူ့ပုံမြင်တိုင်း နားရင်းအုပ်ချင်သည်။
ဘောလ်ပင်ယူသွားသောပုံကိုပင် ပိတ်ကန်ချင်သည်။ သူ့ဝတ္ထုကို
ဖတ်တုန်းကပုံကို နားရွက်ဆွဲလိမ့်ချင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ငတ်
ကြီးဝင်ကျသွားချိန်ကို ထပ်ခေါက်ပစ်ချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
လမ်းကြိုတ်စက်နှင့်ပင် တက်ကြိုတ်ပစ်ချင်၏။ ဘီဂါးဟူသော
နာမည်ပေးသည့်နေ့ကပုံကိုပါးဆွဲလိမ့်၏။ သွားနုတ်ပစ်ချင်
သည်။

ဤမျှလောက်ဆိုကျွန်တော်သူ့ကို မည်မျှအမြင်ကပ်နေ

ကြောင်း လူကြီးမင်းတို့နားလည်လောက်ပြီထင်ပါသည်။
ကျွန်တော်ထပ်ပြောလျှင်လည်း ဤမျှထက်ပို၍ ဆိုးဖွယ်
သာရှိသည်။သို့သော် ပြောစရာစကားတစ်ခွန်းတော့ကျန်ပါသည်
ထိုစကားမှာ
သို့သော်(သို့မဟုတ်)
'ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ...'
'ဒါပေမယ့်ပေါ့...'

× × ×

ရွှေမိုးသည်း . . .

သတိရခွင့်ရှိသလောက်တော့ သတိရနေလေရဲ့ . . .

ခဏတာအခိုက်အတန့်လေးမှာ အားလုံးပြီးစီးသွားခဲ့တာတောင်
ငါ့သက်ပြင်းတွေ မြေပြင်ပေါ် ခုန်ချတမ်းတနေပြီကွယ်။
ငါ့ရဲ့အထီးကျန်မှုကိုဘယ်သူကသိမှာတဲ့လဲ . . . ။ တွေးမိတဲ့
အခါတိုင်း ငါ့ရင်ထဲဝင်ရောက်လာတာ ဝေဒနာတွေပေါ့ . . . ။
ငါ့မြင်ကွင်းကိုတုန်လှုပ်စေတာ မင်းအရိပ်တွေပါ . . . ။ ဒါကြောင့်
ညင်သာတဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ တိတ်တဆိတ်စိုးမိုးတဲ့ မင်းရဲ့မျက်နှာ
လေးကို ရှက်ရွံ့စွာပဲ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါပြီ . . . ။

သစ်ပင်စိမ်းအောက် အိပ်မက်မက်နေတဲ့ ငါ့ကို
မင်းလှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ပါ . . . ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကျေညာခဲ့ဖူး
တဲ့ ငါ့အချစ် တွေအကြောင်းကို လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ပါ . . . ။
အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားတဲ့အခါမှာ ငါ မင်းကို တိတ်တဆိတ်
နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ ရစေ . . . ဝမ်းနည်းမှုကမ်းခြေတစ်ခုမှာ . . .
ဒါတွေအားလုံး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူရဲ့ အနားသတ်မျဉ်းပဲ
ဖြစ်ပါရစေကွယ် . . . ။

× × ×

ဘာလိုလိုနဲ့ရွှေမိုးသည်းနှင့် မဆုံဖြစ်သည်မှာ တစ်
လပင်ပြည့်တော့မည်။ ကျောင်းမှာဖြတ်သွားဖြတ်လာမဆုံမိ
အောင်ပင် အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်နေမိ၏။

သို့သော် သတိရစိတ်တို့က တားဆီး၍မရနိုင်။ သူ့ကို
တွေ့ချင်လျှင်လည်းခေါ်ချင်ပြောချင်စိတ်များ ဘယ်ကဘယ်လို
ပေါ်လာသည်မသိ။

ခေါ်လဲမခေါ်ရဲ... (အကြပ်ခံရမှာစိုးလို့)
ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ... ဒါပေမယ့်
အဲသည်လိုခပ်စိမ်းစိမ်းနေရတာကိုပဲ ဝေဒနာတွေတိုး
နေရပြီ...။

‘ညီကျော်... ဖုန်းလာတယ်... ညီကျော်...’
အတွေးမဆုံးမိ အဆောင်အောက်ကအော်သံကြောင့်
ခေါင်းထောင်သွားမိ၏။

‘ဘယ်သူ...’
သေချာအောင်ထပ်မေးလိုက်သည်။
‘ညီကျော်တဲ့ ညီကျော်...’
‘အော် ဟုတ်ကဲ့... လာပြီ’
ဟုဆို၍လွဲနေရာမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထလိုက်

သည်။ ဟုတ်တယ်လေ... အတွေးကကောင်းနေတုန်း..

‘ဒါနဲ့ ဘယ်သူဆက်တာတဲ့လဲ...’

‘ရွှေမျိုးသည်း...’

‘ဟင်...’

စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဝမ်းသာသွားမိသည်။ နာမည်ကြား
လိုက်ရုံနှင့် ခြေမကိုင်လက်မကိုင်မိဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့
ကတုန်ကရင် နှင့် ဟိုဟာယူရမလို ဒီဟာယူရမလိုဖြစ်သွားမိ၏။
နောက်... ဘာမှမယူတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ လှေခါးအတိုင်း ဝုန်း
ဝုန်းခိုင်းခိုင်းပြေးဆင်းမိ... ကြည်နူးစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သောရင်ခုန်သံတွေမထိန်းနိုင်...။

တယ်လီဖုန်းနားရောက်တော့ ဖုန်းခွက်ကိုကမန်း
ကတန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားရပြောချလိုက်သည်။

‘အခုပြောနေတာ ကျွန်တော်လားဟင်...’

ကျွန်တော့်စကားကို တစ်ဖက်မှကြားရသော အသံစွာစွာက...။

‘ဟာ... သေတော့မှာပဲ... အခုစကားပြော နေတာ
နင်မဟုတ်လို့ နင့်ဘကြီးလား...’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲလေ... ဟို... ဟို...’

ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့...။

‘ဟဲ့... ဘီဂီး...’

‘သူ့အသံကြားကတည်းကကျွန်တော့်နှုတ်ဆွံ့အ နေပြီ...’

‘ဟဲ့... ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား’

သူ့ခပ်ငေါက်ငေါက်စကားကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွား
ပြီး...။

‘ကြား... ကြားပါတယ်ဟ... နင်ကလဲ ဖြည်းဖြည်း
အော်ပါ...’

‘ကြားရင်လဲပြန်ထူးပေါ့ နင်ဘာလို့ပြန်မထူးတာလဲ...’

‘ဟာ... ငါခေါင်းငြိမ်ပြနေတာပဲ...’

‘ဟာ... ဒီငါ့ကြောင်ကတော့... နင်ခေါင်းငြိမ်ပြနေတော့ ငါ့က ဖုန်းထဲကဘယ်လိုလုပ်မြင်မှာလဲ...’

‘အဲ... ဟို... ဟို...’

‘ဟိုတွေ... ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့... နင်အခုအားလား...’

.....

‘ဟဲ့... ပြောလေ...’

‘ဟာ... ခေါင်းငြိမ်ပြနေပါတယ်ဆို...’

‘အာ... ဒီငါ့ကြောင်နဲ့ကတော့...’

.....

‘ဟဲ့... နင်အားရင် ငါ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား...’

‘နင့်အိမ်... ဟင်... နင်ကအဆောင်မှာ မဟုတ်ဘူးလား...’

‘မဟုတ်ဘူးဟ... အိမ်ပြန်ရောက်နေတယ်...’

အဲဒါအားရင် အိမ်လာခဲ့ဟာ...’

ကျွန်တော်ပျော်သွားမိသည်။

‘အော်... အင်း... ဘာလုပ်ဖို့လဲ...’

သူ့ခေတ္တအသံတိတ်သွား၏။ အတန်ကြာမှ...’

‘ငါ ဒီနေ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြပ်ရသေးဘူးဟ... အဲဒါပျင်းနေလို့’

‘ဟင်...’

ကြည့် ပြောပုံက... သူ့ဒီနေ့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြပ်

ရသေးလို့ ပျင်းနေတာတဲ့... အကြောကြီးနဲ့... သို့
ပေမယ့်... သို့ပေမယ့်ပေါ့လေ...

‘အင်း... အင်း လာခဲ့မယ်လေ...’

သူဝမ်းသာသွားပုံရ၏။ ရွှင်မြူးသောအသံနှင့်...

‘အေး... ဒါဆိုနင်လာရမယ့်လမ်းက
.....’

‘နင်ငါ့ကိုကြပ်တာမဟုတ်ဘူးနော်...’

‘ဟာ... မကြပ်ပါဘူးဟ... ကြပ်တာက အိမ်
ရောက်မှကြပ်မှာ... တကယ်ပြောတာ... မှတ်မိတယ်
ဟုတ်...’

လာရမယ့်လမ်းက.....

.....
.....’

x x x

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကျော့ကျော့နေအောင်ပြုပြင်ထားသော
ကျွန်တော့်ကို ထွန်းနိုင်ကအားကျအံ့အားသင့်သော မျက်လုံး
မျိုးနှင့်ကြည့်သည်။

‘ဟ. . . ကောင်ရ. . . မွေးလို့ကြိုင်လို့. . . ကိုကျော့
ဖေဖြစ်နေပါရောလား. . .’

‘ရွှေမိုးတို့အိမ်သွားမလို့. . .’

ထွန်းနိုင်မျက်လုံးတွန့်ဝင်သွား၏။

‘ရွှေမိုးတို့အိမ်. . .’

‘အေး. . . လိုက်ခဲ့လေ. . .’

အဖော်ရလိုရငြား ထွန်းနိုင်ကိုဆွယ်ကြည့်သည်။ ဟုတ်
တယ်လေအကြပ်ခံရတော့ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ခံသာတာ ပေါ့. . . ။

ထွန်းနိုင်က မျက်မှောင်ကျူ၍ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ အတန်
ကြာမှ

‘သူတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ. . .’

‘ရန်ကင်းဘက်မှာ. . .’

‘ဟာ. . . အတော်ပဲ. . . ငါလဲ အိမ်ကလူကြုံပို့လိုက်တဲ့
ပိုက်ဆံ အဲဒီရန်ကင်းဘက်မှာသွားယူရမှာ’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်သွား၏။

‘အေး. . . ဒါဆို တစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့. . .’

× × ×

ကျယ်ပြန့်အေးချမ်းလှသော ခြံဝင်းကြီးကိုမြင် ကတည်း
က ရွှေမိုးသည်းတို့အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်၏။
အိမ်ရှေ့တွင်လည်း သစ်ပင်ပန်းပင်များနှင့်ဝေဝေ စိစိ. .
ထိုပန်းပင်တွေကိုမြင်မှ သူ့ကိုကြိုက်တဲ့ သူတစ်ယောက်ပေါ်
တိုင်းသစ်ပင်တစ်ပင်စိုက်ထားတာ ဥယျာဉ်တောင်ဖြစ်နေပြီ
ဟူသော ရွှေမိုးသည်း ၏စကားကို ပြန်အမှတ်ရမိ၏။
‘ဟေ့ကောင်. . . ဒီအိမ်ပဲမဟုတ်လား. . .’
‘အေး. . .’
‘ဒါဖြင့်ရင်ခေါ်လေကွာ. . .’
ထွန်းနိုင်သတိပေးလိုက်မှ ခြံဝကဘဲလ်ကိုလိုက်ရှာလိုက်သည်။
မတွေ့။ ဘာမှမတွေ့။
အသေအချာလိုက်ရှာကြည့်မှ ခြံထောင့်မှာစာတန်း
တစ်ခုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရေးထားတာက

ကော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

‘မူတ်ပါ. . .’တဲ့။

ချိတ်ထားသည်က ပွဲဈေးတွင်ရောင်းတတ်သော
မူတ်လိုက်လျှင် ဘောလုံးကြီးတင်းလာပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လျှင်
‘ပွား. . .’ဟူ၍ အသံကျယ်ကြီးမြည်တတ်သော ရွာခင်တပ်
ပွားပွားကြီးတစ်ခု. . .

‘ဟေ့ကောင်. . . ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ခေါ်လေ
ကွာ. . .’

ထွန်းနိုင်က စိတ်မရှည်သံနှင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်သာ
ထို ‘ပွားပွား’ ကြီးကို အံ့ဩတကြီးကြည့်ပြီး. . .

‘ဒီမှာကွ. . . မူတ်ပါဆိုပြီး ဒါကြီးတပ်ထားတယ်. . .’
‘ဟေ့. . .’

ထွန်းနိုင်မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။ နောက် ကျွန်တော့်
လက်ထဲမှ ပွားပွားကြီးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းယူပြီး

‘ဟာ. . . ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ. . . ကလေး
မဟုတ် သူငယ်မဟုတ် မူတ်နေရမှာလား. . .’

‘ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . .’

‘ဒီအတိုင်းအော်ခေါ်ကွာ. . .’

‘အေး. . . အဲဒါကောင်းတယ်. . .’

ထွန်းနိုင်၏အကြံကို ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်သည်။
ဟုတ်တယ်လေ။ လက်မခံလို့မဖြစ်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကလေး
မဟုတ်သူငယ်မဟုတ် ဟိုဟာကြီးမူတ်နေရမည်မဟုတ်ပါလား။
ထို့ကြောင့် ခြံတွင်းဘက်လှည့်၍ အသံကိုမြှင့်လိုက်သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့. . . အိမ်ရှင်တို့. . . ရွှေမိုးသည်း ရေ. . .’

ဘာသံမှမကြားရ။ ကျွန်တော်စိတ်မရှည်ချင်တော့။
ခေါ်သံမကြားအော်သံမကြားဘယ်သွားနေကြပါလိမ့်။

‘ဟေ့ကောင်... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...’
‘ဘယ်သိမှာလဲကွ...။ ငါလည်းမစဉ်းစားတတ်
တော့ဘူး...’
.....
ဒါကြီးနဲ့...’
ထွန်းနိုင်ဆိုသည့်ကောင်က အဲဒီလိုအားကိုးလို့ မရ
တာ...။ လက်ထဲမှာလဲ ပွားပွားကြီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်
ကိုင်ထားသေး၏။
‘အေး... အဲဒါကြီးမှတ်ကြည့်ရအောင်ကွာ...’
ထွန်းနိုင်၏မျက်လုံးများ အပြင်ထွက်လာ၏။
‘ဒါကြီး...’
‘အေးလေကွာ...’
‘မင်းမှတ်...’
‘ဟာကွာ... မင်းမှတ်...’
‘မှတ်ဘူးကွာ... မင်းဖာသာမင်းမှတ်... ငါက အေး
ရာအေးကြောင်း...’
‘မင်းကလဲကွာ... ဘာမှကိုအားကိုးလို့မရဘူး...’
‘ကိုးနဲ့ပေါ့... မှတ်ဘူး...’
ထွန်းနိုင်အမူပိုစွာ တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။
ကျွန်တော်အတော်စိတ်ပျက်သွား၏။ ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့
ကောင်က ဘူးဆို ပုလင်းတောင် မထောင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့
ဘယ်လိုမှ ဆက်စည်းရုံးလို့ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်
ဖာသာကိုယ်သာ အားတင်း၍...
‘ကဲ... ပေးကွာ... ငါ့ဖာသာငါမှတ်မယ်...’
ဟုဆို၍ သူ့လက်ထဲမှ ပွားပွားကြီးဆွဲယူလိုက်ပြီး

စတင် မှတ်လိုက်လေတော့၏။ မှတ်သာမှတ်နေရသော်လည်း
ဘေးဘီ ကိုတစေ့တစောင်းကြည့်ရသေးသည်။ ဘယ်သူများ
တွေ့သွား မလဲလို့ . . . ။

ဘောလုံးကြီးအတော်တင်း၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး
အတော်နီတော့မှ ပါးစပ်မှ ထိုပွားကြီးကိုလွှတ်ပြီး

‘အိမ်ရှင်တို့ . . .’

‘ပွား . . .’

‘အိမ်ရှင်တို့ . . . အိမ်ရှင်တို့ . . .’

‘ပွား . . .’

‘ရွှေမိုးသည်းရေ . . . ရွှေမိုးသည်း . . .’

‘ပွား . . . ပွား’

အိမ်ထဲမှာ ဘာမှမထူးခြား။ ပွား . . . အဲလေ . . .

‘ဟာ . . . ဟေ့ကောင် အနောက်မှာကောင်မလေး

တွေ’

‘ပွား . . .’

ထွန်းနိုင်အသံကြား၍လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်
ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသောကောင်မလေးနှစ်ယောက် . . ။

‘ပွား . . .’

ကျွန်တော်လဲ ရှက်ရှက်နှင့်ပွားပွားကြီး၏ လျှာခင်ကို
ပိတ်လိုက်မိသည်။

‘ဂစ် . . .’

ကောင်မလေးတွေရယ်ရင်း ကျော်တက်သွား၏။ ကျွန်
တော် လျှာခင်ကိုပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ပွား’

‘ဟေ့ကောင် ငါ့ရှက်လာပြီနော် . . .’

ထွန်းနိုင်ခေါင်းကိုလက်နှင့်အုပ်ရင်းပြောသည်။
'ပွား...'
ကျွန်တော် သံကုန်ဟစ်သည်။
'အိမ်ရှင်တို့... ရွှေမိုးသည်းတို့...'
'ပွား... ဟား ဟား... ဂစ်'
ဘောလုံးသာလေကုန်သွား၏။ အတွင်းမှာ ဘာမှမထူး
ခြား။ ကျွန်တော်နောက်တစ်ကြိမ် ဘောလုံးထပ်မှုတ် ရန်ပြင်
သည်။
'ဟေ့ကောင်ရာ... မင်းတော့မသိပါဘူး... ငါတော့
ရှက်လှပြီ... တော်ပါတော့ကွာ...'
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ်တင်းသွား၏။
ထို့ကြောင့်
'ဟာ... မင်းကလဲ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ... သူက
တောင်မှုတ်ပါ လို့ရေးထားတဲ့ဟာကို... ဒီမှာ'
ဟုဆို၍ မှုတ်ပါစာတမ်းကို နှိပ်လိုက်မိရာ...
'တင်းတောင်...'
'ဟင်...'
'ဟယ်...'
ဘဲလ်မြည်သံ...။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
ကြောင်သွား၏။ မှုတ်ပါစာတမ်းကိုဖြုတ်ကြည့်လိုက်မှ...
'ဟင်...'
'ဟယ်...'
'ဘဲလ်...'
'ဘဲလ်...'
မှုတ်ပါဆိုသည့်စာတမ်းနှင့် အုပ်ပြီးကွယ်ထားသော

လူခေါ်ဘဲလဲ၊ . . ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေတုန်းမှာပင် . . ခြံထောင့်
မှ ခုန်ထွက်လာသော အရိပ်တစ်ခု . . .

‘ဟဲ့ . . . ပလုပ်တုတ် . . .’

‘ဟဲ့ . . . ယောက်ျား . . . သောက်ကုလား’

နှစ်ယောက်လုံးလန့်ပြီးယောင်အော်မိ၏။ ကြည့်လိုက်

တော့

ရွှေမိုးသည်း . . . ။

သူက ဘာမှမသိသလိုဟန်မျိုးနှင့်

‘ဟယ် . . . ငါက နင်တို့လာမှလာပါမလားလို့ . . . ငါက

စိုးရိမ်ပြီး ခြံကြိုစောင့်နေတာ . . .’

သူ့ကိုပြီတိတိကြီးမြင်ရတော့ ကျွန်တော်တို့လဲတင်း

သွားပြီး . . .

‘နင်ကလဲ . . . ဒီနားရှိရဲ့သားနဲ့ ငါတို့ဒါကြီးမှုတ်နေတာ

နင်မကြားဘူးလား . . .’

သူ့မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်လုပ်ပြီး မသိချင်ယောင်

ဆောင်၍ . .

‘ဟေ့အေး . . မကြားမိဘူး . . . ငါ ဒီနားအိပ်ပျော်နေ

တာ အဟဲ့ . .’

ကိုင်း စဉ်းစားသာကြည့် . . . ဒီလောက်အော်ကြီးဟစ်

ကျယ် အသံကြီးကျတော့မကြားဘဲ ဟိုးအိမ်ထဲကဘဲလဲသံကျ

တော့ကြားသတဲ့ . . . ။ ဒါ . . . သူတမင်သက်သက်လုပ်တာ။

မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး . . . ။ ဒါမျိုးသူလုပ်တတ်တာသိသိကြီးနဲ့

ခံရတာကိုး။တော်သေးတာပေါ့။ သူထွက်လာတာပဲကျေးဇူးတင်ရ

မည်။သူမထွက်လာလျှင် ကျွန်တော်ထွက်လိမ့်မယ်။ လိပ်ခေါင်း။

ပွားပွား ကြီးမှုတ်ရလွန်းလို့။ အခုတောင်မျက်နှာက တိုက်ကြက်ဖ

ကြီးအတက်နဲ့ အထိုးခံထားရသလို မျက်နှာကြီးနီနေပြီ. . .

‘ကဲ. . . လာ. . . လာ. . . အိမ်ထဲဝင်ကြ. . .’

ကျွန်တော်တို့ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ သူ့နောက်က သာကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လိုက်မိသည်။

ထွန်းနိုင်ကတော့ သိပ်မကျေနပ်၍ လားမသိ။ သူ့မျက်နှာ ကြီးက ခါကျာမုန့်လို အထပ်လိုက်ကြီးစူပူနေ၏။

ပြီးတော့ ပြီးခနဲတစ်ချက်ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်နားကပ်၍. .

‘အတော်နောက်တွဲကောင်မလေး. . .’

ဟုလေသံနှင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်လဲ ဘာရယ်မဟုတ်သူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်မိ၏။

ရွှေမိုးက ကျွန်တော်တို့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ဖာသာသူ သဘောကျ စွာလိုက်ရယ်သည်။

သူပုံစံက ရှုပ်အကျိုကြီးကပိုကရိုနှင့် တစ်မျိုးတော့လှ၏။

‘လာ. . . လာ. . . အိမ်ထဲကိုဝင်. . .’

သူကဦးဆောင်၍ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် သူကပင်အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

‘ဟေ့. . . ငွေမိုး ဒီမှာနည်းသည်ရောက်နေတယ်’ ဟု အော်ပြီးအိမ်အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွား၏။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ

သူမနှင့်မတိမ်း မယိမ်း ခပ်ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြောင်စီစီနှင့် ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို

ဝေဝေဝါနှင့်ကြည့်ပြီး

‘ဘာကိစ္စလဲဟင်. . .’

သူ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော်ရောထွန်းနိုင်ပါ ကြောင်

သွားမိ၏။ နောက် ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး

‘ဟို... ဟိုလေ... လာလည်တာ...’

‘ဘာ... လာလည်တယ် ဟုတ်လား... ရှင်တို့နဲ့ ခင်
လို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... တစ်တန်းထဲသားတွေဆိုတော့ တော်
တော်လေးခင်ကြပါတယ်...’

‘ဘာရှင့်... ရှင်တို့ကို ကျွန်မအတန်းထဲမှာတစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးဘူး’

အောင်မာ သူကပဲ လာလာချည်သေး...

‘ဟေ့... မင်းကိုလည်းတို့ကအတန်းထဲမှာ တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးပေါင်’

ထွန်းနိုင်က အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒါ ဘာလို့ခင်ပြီး ဘာလို့လာလည်ရတာလဲ...’

ကောင်မလေးကလည်းမလျှော့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့
(တည့်)ကြည့်ပြီး ပြန်အော်သည်။

‘မင်းကိုလည်း မခင်ရပေါင်ပါဗျာ...’

‘ရွှေမိုးသည်းနဲ့ တစ်ခန်းထဲသားတွေမို့ ရွှေမိုးသည်းကို
ခင်လို့လာလည်တာ...’

‘အဲသလိုလည်းမှတ်လိုက်စမ်းပါ...’

ဟုဆိုလိုက်မှ၊ ငတိမ မျက်နှာချက်ချင်းတည်သွား
ပြီး...

‘ရွှေမိုး...’

ဟု အနောက်ဘက်လှည့်ပြီး ကုန်းအော်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ စာအုပ်ဖတ်နေတယ်...’

ပြန်ကြားရသည့်အသံကြောင့် သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပုံရ၏။ နောက်မှသတိပြန်ရပြီး...

‘ဒီမှာ... နင့်ဧည့်သည်တွေမဟုတ်လား...’

သူ့အော်သံကြောင့် ရွှေမိုးအိမ်ပေါ်မှ တဒုန်းဒုန်းနှင့်ပြန် ပြေးဆင်းလာ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်ကျဲကျဲကြည့် ပြီး...

‘အော်... ဟုတ်သား... ငါက နင့်ဆီလာတာ အောက်မေ့လို့... အဟဲ့...’

‘ရွှေမိုးနော်... ရွှေမိုး...’

ဟုဆိုပြီး ဟိုကောင်မလေး အခန်းထဲပြန်ဝင်ရန်ပြင် သည်။ ဒါကိုရွှေမိုးက ခုံတစ်ခုံမှာ ခပ်တည်တည်နှင့်ဝင်ထိုင် ပြီး...

‘အဲဒါ ငါ့ညီမလေ... နာမည်က ငွေမိုးတဲ့... ရေ တော့မချိုးဘူး ဟား ဟား...’

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေး မျက်နှာနီကြီး ပြန် လှည့်လိုက်ပြီး...

‘ဘာရေမချိုးတာလဲ... ရေမချိုးတာနင်...’

‘အေးပါ... နင်က ရေချိုးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရေချိုး ခန်းထဲငုတ်တုတ်ဝင်ထိုင်ပြီး ရေတွေသွန်သွန်ချနေတာ...’

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးအသည်းခိုက်သွား ပုံရ၏။

‘အဲဒါ နင်လုပ်တဲ့အကျင့်... နင်ပဲ ဟိုတစ်နေ့က ရေ ချိုးတာ ပကာသနတွေလို့ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့လား...’

‘တော်ပါတော့ဟာ... နင်နဲ့ကစကားပြောလို့ မကောင်းဘူး... သွားတော့ သွား သွား...’

ကောင်မလေး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ရင်း အခန်းထဲပြန်ဝင်သွား၏။ ထိုတော့မှ ရွှေမိုး . . . ကျွန်တော်တို့ ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး . . .

‘အော် . . . နင်တို့ကို ငါတို့အဖေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ငါတို့အဖေကသူ့လိုမဟုတ်ဘူး . . . မျက်နှာချိုတယ်ဟ နင်တို့မြင်ရင် ချစ်သွားမယ် . . . ’ဟုဆိုပြီး အခန်းတစ်ခုထဲလှမ်းဝင်သွားသည်။ ဒါကို ငွေမိုးသည်းက အခန်းထဲမှလှမ်းအော်၏။

‘ဟဲ့ . . . ရွှေမိုး . . . နင် အဖေ့ကိုဘာမှမလုပ်နဲ့နော် . . . ’

ရွှေမိုးသည်းက လှည့်ပင်မကြည့်တော့ . . .

သိပ်မကြာလိုက်ပါ . . . တဒုန်းဒုန်းခြေသံများနှင့် အတူ ရွှေမိုးသည်း လူကြီးတစ်ယောက်ကိုဆွဲခေါ်၍ ပြန်ထွက် လာ၏။

‘ဟင် . . . ’

‘ဟင် . . . ’

လူကြီးကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးထံမှ အာမေဍိတ် သံများထွက်ပေါ်သွားရ၏။ နောက် ရယ်ချင်စိတ်များ အလိပ်လိုက် တက်လာရ၏။ လူကြီးကတော့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ဘာမှသိပုံမပေါ် ဝတ်ထားပုံက စွပ်ကျယ်အဖြူဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့်နှုတ်ခမ်းမှာတော့ နှုတ်ခမ်းနီတွေရဲနေအောင် ဆိုးထား၏။ ရွှေမိုးသည်းက ခပ်တည်တည်ပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်၍ . . .

‘အဖေ . . . ဒါ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ . . . ’

‘အော် . . . အင်း . . . ’

လူကြီး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါင်းငြိမ့်ပြ၏။

‘ဝိုး . . .’

‘အဟိ . . .’

သူပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရယ်ချင်စိတ်များ ထိန်းမရတော့ . . . ကျွန်တော်တို့ရယ်တာကိုကြည့်ပြီးလူကြီးက သူ့ကိုရယ်ပြသည်အောက်မေ့၍လားမသိ။ သူပါ ယောင်တောင် တောင်နှင့် လိုက်ရယ်သည်။

‘အဟဲ . . .’

ပြတက်သွားသော နှုတ်ခမ်းနီကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပို ရယ်ချင်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ရယ်သံကြားတော့ ငွေမိုးမသင်္ကာ ၍ထင့်အခန်းထဲကပြန်ထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ သူ့အဖေကိုကြည့် ပြီး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့်

‘ဟင် . . . အဖေ . . . နှုတ်ခမ်းနီ . . . နှုတ်ခမ်းနီတွေ . . .’

ငွေမိုး၏အော်သံကြောင့် လူကြီးကြောင်တောင်တောင် နှင့်သူနှုတ်ခမ်းသူပြန်စမ်းကြည့်သည်။

‘ဟင် . . .’

သူ့လက်ထဲပေါလာသော နှုတ်ခမ်းနီတွေမြင်တော့ လူကြီးအံ့အားသင့်သွားရ၏။ နောက်မှ-

‘ဟာ . . . ဒီကောင်မလေးတော့ . . .’

ဟုဆိုပြီး တဒုန်းဒုန်းခြေသံနှင့်အတူ အခန်းထဲပြန်ဝင် သွားတော့၏။

ဒါကို ရွှေမိုးသည်းကခပ်တည်တည်ပင် ပြုံးပြီးဖြီးလုပ်ပြီး

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား . . . ငါတို့အဖေက မျက်နှာ ချိုတယ်ဟုတ်’

ဒါကို ငွေမိုးသည်းက

‘ဘာ မျက်နှာချိုတာလဲ . . . နင်နော် . . . အဖေကို

ကလေးများမှတ်နေလား... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး...’
 ဟု ဝင်အော်သည်။ ဒါကို ရွှေမိုးသည်းက စိတ်ရှုပ်သလို
 ဟန်မျိုးနှင့်...
 ‘တော်ပါဟာ... ပုကျိ ပုကျိနဲ့ ဘာတွေလာပြောနေ
 မှန်းကိုမသိဘူး...’
 ‘ဘာပုကျိပုကျိလဲ... နင်ဘာမှမလုပ်ရင် ငါဘာမှ
 ပြောနေစရာမလိုဘူး...’
 ရွှေမိုးသည်းက ဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့်
 ဘက်လှည့်ပြီး...
 ‘တွေ့လား... စွာတေးလေး... ဒါကြောင့် တရုတ်
 စကားပင်နဲ့ရည်းစားဖြစ်မှာ...’
 သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွား၏။
 ‘ဘာလဲဟ... တရုတ်စကားပင်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်တယ်
 ဆိုတာ...’
 ‘စကားများတဲ့တရုတ်လေ... သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့
 ကောင်က စကားများတဲ့တရုတ်... အဲဒါကြောင့်ငါက တရုတ်
 စကားပင်ဆိုပြီးနာမည်ပေးထားတာ...’
 ‘ရွှေမိုးနော်... နင်လွန်လာပြီ...’
 ငွေမိုးဒေါသထွက်လာသည်ထင့် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
 ကြုံးအော်သည်။ ရွှေမိုးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်...
 ‘လွန်တော့ဘာလုပ်ချင်လဲ...’
 ‘ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်...’
 ငွေမိုးစကားကို ရွှေမိုးက ဆတ်ခနဲထပြီး...
 ‘လာလေ... သည်းမခံနိုင်ရင် တစ်ဗွေချင်းလုံးလိုက်ရ
 အောင်...’

ရွှေမိုးစကားကြောင့် ငွေမိုးအသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရွှေမိုးကို ပေစောင်းပေစောင်းကြည့်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွား၏။

ဒါကို ရွှေမိုးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

‘တွေ့လား... ငါ့ကိုဆို အားလုံးကြောက်တယ်...။ ဒီအိမ်မှာတော့ငါငိုလိပ်...’ ဟုဆို၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည် ထွန်းနိုင်က သူတို့အိမ်ကိုဝှေ့ကြည့်ပြီး တယောတစ်လက်ချိတ်ထားတာတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သွား၏။

‘ဟာ... တယောနဲ့ဘာနဲ့... အဲဒီတယောက ဘယ်သူထိုးတာလဲ...’

ထွန်းနိုင်အမေးကို ရွှေမိုးက ရင်ကော့ပြီး

‘ငါထိုးတာလေ... ငါထိုးတာ...’

ဒါကို ငွေမိုးက အထဲမှနေ၍...

‘ဘာမှ သူမထိုးဘူး၊ ဘာမှလဲမထိုးတတ်ဘူး...’

‘အော်... အလှချိတ်ထားတာလား...’

ထွန်းနိုင်က အထွန့်တက်၏။ ဒါကို ငွေမိုးသည်းက အခန်းထဲမှနေ၍...

‘အလှချိတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး... အဲဒီတယော ကြီးကိုအရိုးစု ခေါင်းပုံကြီးရေးပြီး ညကျရင်စောင်ခြုံပြီး အိမ်ဖော်တွေကို သူ... ဂလူးဂလူး၊ ဂရားဂရားနဲ့ လိုက်ချောက်တာ...။ အိမ်ဖော်တွေလဲသူ့ကိုကြောက်လို့ပြေးကြပြီ...။ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး...။ မယုံရင် တယောအနောက်ကိုလှန်ကြည့် အရိုးစုပုံတွေရမယ်...’

ထွန်းနိုင်ထ၍ တယောကိုဖြုတ်ကြည့်သည်။

‘အဲ့...’

မှန်၏။ တယောကိုဇောက်ထိုးထားပြီး၊ အရိုးစုပုံ
ရေးထားတာမှ ကွက်တိပင်...။ တယောကိုဇောက်ထိုးကြည့်
လျှင် လူအရိုးစုခေါင်းနှင့်တူရသည့်အထဲ ပုံပါထပ်ရေးထားသေး
သည် ဆိုတော့ညဘက်ကြည့်လျှင် မည်သူမဆို သွေးပျက်မည်မှာ
မလွဲ...။

‘အော်... ပေါက်ကရအကြံကထွက်ပါ...။’

‘တော်ပြီဟာ... ဒီအဖျက်သမားနဲ့က ငါတို့ကိုစကား
အကောင်းပြောရတော့မှာမဟုတ်ဘူး...။ ငါ့အကြံတွေပျက်
ကုန်လိမ့်မယ်လား... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ သွားထိုင်ရအောင်...’
ရွှေမိုးပြောလဲပြော၊ မတ်တပ်လဲထရပ်လိုက်သည်။ နောက်
အတွင်းဘက်သို့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

‘ဟေ့... ရေမချိုးတဲ့ငွေမိုး တံခါးလာပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ
အပြင်သွားမလို့...’

အထဲမှ ငွေမိုးကလဲ အားကျမခံ...။

‘အေး... သွား သွား လေမတိုးတဲ့ ရွှေမိုးရေ...’

ဟုအော်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...။

‘ဟို အကိုတွေလဲ သူနဲ့သွားရင် သတိထားကြ
နော်... သူပြောတဲ့အတိုင်းဘာမှလိုက်မလုပ်နဲ့... သူက
ငြိပ်...’

ဆိုပြီး သတိပေးလိုက်သေးသည်။

‘အစ်မကြီး ရွှေမိုးတို့လာတယ်ဟေ့...’
ဆိုင်ထဲမဝင်ခင် စားပွဲထိုးသေးသေးလေးက ထအော်
သည်။
‘အစ်မကြီး ထုံးစံအတိုင်းပဲလား...’
‘အေး... လုပ်လိုက်...’
‘ဟေ့... ကျဆိမ့်တစ်ခွက်...’
သူတို့၏အခေါ်အပြောကိုကြည့်ကတည်းက ရွှေမိုးနှင့်
ဤဆိုင် မည်မျှရင်းနှီးနေကြောင်း သိသာလှ၏။
‘နင်တို့က ဘာသောက်မှာလဲ...’
‘အော်... အင်း... ကျဆိမ့်ပဲ... မင်းက...’
‘ကျဆိမ့်ပဲ...’
အားလုံးအကြိုက်ချင်းတူနေကြ၏။
‘ဒါနဲ့ရွှေမိုး... နင်... ဒီနားက အိမ်နံပါတ်(၇)A
သိလား’
ထွန်းနိုင်၏အမေးကို ရွှေမိုးသည်းမျက်မှောင်ကျုံ့စဉ်း
ကော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

စားလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...
 ‘သိတယ်လေ... ဦးဝင်းမောင်တို့အိမ်...’
 သူ့စကားကြောင့် ထွန်းနိုင်အားတက်သွား၏။
 ‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဦးဝင်းမောင်ဆိုလားပဲ...’
 ထွန်းနိုင်၏စကားကို ရွှေမိုးက မျက်လုံးကိုဝင့်၍...
 ‘ဟုတ်ပါတယ် (၇)A ဆိုတာ ဦးဝင်းမောင်တို့အိမ်၊
 သူ့သား သက်မောင်က ဂစ်တာတီးတယ်လေ...’
 ထွန်းနိုင်က ပို၍ အားတက်သွား၏။
 ‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... သူ့သားသက်မောင် ဘယ်
Restaurant မှာဆိုလဲမသိဘူး ဂစ်တာတီးတယ်...’
 ‘**Hot Shop** မှာပါ... အရမ်းစိတ်ကောင်းတဲ့ လူ
 တွေ...’
 ထွန်းနိုင်ရဲ့စကားကို ရွှေမိုးက ဝင်ထောက်ပေးသည်။
 ‘ဒါနဲ့ နေပါဦး... နင်တို့က ဘာလုပ်မလို့မေးတာလဲ...’
 ‘ဟိုလေ... ကျွန်တော့်ကို အိမ်ကလူကြုံနဲ့ငွေပို့လိုက်
 တာ... အဲဒါသူတို့အိမ်သွားယူရမယ်...’
 ‘အော်... ဒီလိုလား...’
 ရွှေမိုးလက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ၍သောက်နေ
 သည်။
 ‘အဲဒီဦးဝင်းမောင်တို့အိမ်ကိုဘယ်လိုသွားရမှာလဲဟင်...’
 ရွှေမိုးက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး...
 ‘နီးနီးလေးပါဒီလမ်းအတိုင်းတည့်တည့်သွား... အဲဒီလမ်း
 ဆုံးရင် ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့လိုက်... ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ
 လိမ့်မယ်... အဲဒီဓာတ်ဆီဆိုင်ရောက်ရင် မျက်စောင်းလေးထိုး

လိုက်. . . အဲဒီ မျက်စောင်းထိုးမှာတွေ့ရတဲ့အိမ်က ဦးဝင်းမောင် တို့အိမ်ပဲ. . .’

‘ကျေး. . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ. . .’

ထွန်းနိုင်က ရွှေမိုးသည်းကို အသံတုန်သည်အထိ ကျေးဇူး တင်၏။ သူလဲ ငွေပြတ်နေတာကြာပြီကိုး. . .။ ကျွန် တော်ကသာ သူ့စကားကိုမယုံရဲသေးဘဲ. . .

‘ဟုတ်ရဲ့လား ရွှေမိုးရ. . . နင် ငါတို့ကိုကြပ်လွှတ် လိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်. . .’

ရွှေမိုးသည်းက မျက်နှာအနည်းငယ်တင်းမာသွား၏။

‘မယုံရင်လဲမသွားနဲ့လေ. . . ငါက အကောင်းနဲ့လမ်း ညွှန် ပေးတာ စေတနာကိုမစော်ကားပါနဲ့. . .’

သူ့စကားကို ထွန်းနိုင်က ပြာပြာသလဲနှင့်

‘ဟုတ်သား ညီကျော်ရာ၊ ရွှေမိုးကစေတနာနဲ့ ညွှန်ပြ ပေးတဲ့ဥစ္စာကို’

ဒါကို ရွှေမိုးကတစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး. . .

‘ငါက ငါ့ကိုကြိုက်နေတဲ့လူတွေသာကြပ်တာ. . . သူ ငယ်ချင်းတွေကိုတော့မကြပ်ဘူး. . .’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ဘယ်နားသွားထားရမှန်းမသိ တော့. . .

‘ကဲ. . . ဒါဆိုလဲ. . . ငါတို့သွားဦးမယ်. . . တော်ကြာ နောက်ကျသွားလို့ မတွေ့ဖြစ်ဘဲဖြစ်နေဦးမယ်. . .’

ဟုဆိုပြီး ထွန်းနိုင်ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်တော့ ကျွန် တော်လဲမနေသာတော့။ အတော်အလိုက်မသိတဲ့ ကောင်ဟုသာ စိတ်ထဲ ကျိတ်ကျိန်ဆဲရင်း သူနှင့်အတူထရပ်လိုက်ရ၏။

‘ကဲ ရွှေမိုး ငါတို့သွားလိုက်ဦးမယ်. . .’

‘အေးအေး... သွားသွား... တော်ကြာသိပ် နောက် ကျနေလိမ့်ဦးမယ်...’

ဟုဆို၍ တစ်ဆက်တည်း အကြွေးမရောင်းပါဆိုင်း ဘုတ်နောက်တွင်ထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင်ကို အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့်...

‘ဟေ့... ဒါတွေ ရွှေမိုးနာမည်နဲ့မှတ်လိုက်...’
ဟုအော်ပြောလိုက်။ အကြွေးမရောင်းပါဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ကြီးပါ ခေါင်းငြိမ်ပြသည်ဟု ထင်ရလောက်၏။

နောက် ဆိုင်ထဲမှထ...

× × ×

‘ဟင်...’

‘ဟယ်...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံ ကိုယ်စီ ထွက်သွားရ၏။ ပြီးတော့မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကိုပြန် လှည့်ကြည့်မိ၏။နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်... မတွေ့... အရှေ့ပြန်လှည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ မျက်စောင်းထပ်ထိုးသည်။ ထိုးသည့်မျက်စောင်း ဘုန်းကြီး ကျောင်း...၊ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုကျော်အောင် ထိုးတော့ မော်တော်ပီကယ်ဂိတ်တဲ၊ အမှတ်(၇)A ကားလှမ်းဆဲပင်... ထပ်စောင်း၍ထိုးသည်၊ အင်းလျားကန်ကြီး... ထပ် စောင်း...

‘ဟေ့ကောင်... ဒီထက်ထပ်စောင်းရင် မျက်လုံးပါ ပယ်ဖို့ရှိတယ် ထင်တယ်နော်... ထွန်းနိုင်မျက်စောင်းသာမက ဇက်ပါစောင်းနေပြီ... ဒါတောင် အင်းလျားကန်ကား မကျော် တတ်သေး။ ကိုင်း ညာဘက်မှာမဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ။ ဘယ်ဘက်... ဟိုက်... ကုက္ကိုင်းချင်းချောင်းနန်းတော်...’

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ချင်းချောင်းကျော်လျှင် ပယ်ဖို့သေချာပြီ။ မျက်စိ... ဒီ
ဘက်ပြန်စောင်းလျှင်လဲမဆုံးနိုင်သောအင်းလျားကန်ကြီး...။
အင်းလျားကန်ဆုံးလျှင်လဲအိုး... ဆုံးကိုဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး...
ဘယ်မှာလဲ ဦးဝင်းမောင်အိမ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဂစ်တာတီးသည့်
သက်မောင်...။

‘တောက်...’

နှစ်ယောက်လုံးထံမှ ပြိုင်တူတောက်ခတ်သံကြောင့်
လန့်ပြီး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိသည်။
ကြည့်တာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ဖူးသလို
အသေအချာစိုက် ကြည့်နေမိခြင်းပင်... မျက်နှာတွေက
ခံစားချက်မဲ့လို့...။

‘တောက်’

ဘာမှမပြောဖြစ်ပါဘူး... နှစ်ယောက်လုံးပြိုင် တူပြန်
လှည့်လာကြသည်။

× × ×

ရွှေမိုးသည်းတို့လမ်းထိပ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ထဲက
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာတဲ့ ငွေမိုးနဲ့ဆုံသည်။

သူကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။
ပြီးတော့ မသင်္ကာသလိုပုံမျိုးနှင့်

‘ဟော... အကိုတို့ဘယ်ကပြန်လာကြလဲ...’

‘ရွှေမိုးသည်းရော... ရွှေမိုးသည်း...’

ထွန်းနိုင်ကဖြတ်မေး၏။ ငွေမိုးက မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး

...

‘အိမ်မှာအိပ်နေတယ်...။ အဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ကို
လာမေးရင်ဘယ်သူလာမေးမေး အဆောင်ပြန်သွားပြီလို့ပြောပေး

ပါဆိုပြီး မှာထားတယ်... ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စလဲ...’
‘ဒီမှာလေ အိမ်နံပါတ်(၇)A ကိုလိုက်ရှာနေတာ...
အဲဒါ ရွှေမိုးက အင်းလျားကန်ကြီးလမ်းညွှန်လိုက်လို့...’
ငွေမိုး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။
‘အိမ်နံပါတ်ဘယ်လောက်...’
‘(၇)A’
ထွန်းနိုင်မကြည်မလင်ဖြေ၏။ ဒါကို ငွေမိုးက...
‘ဦးဝင်းမောင်တို့အိမ်ကိုပြောတာလား...’
‘ဟုတ်တယ်... ဦးဝင်းမောင်တို့အိမ်...’
‘သူ့သားက သက်မောင်လေ... ဂစ်တာတီး
တယ်...’
‘ဟုတ်တယ်ဆို... ဟုတ်တယ်... သူ့သား သက်
မောင် ဂစ်တာတီးတယ်...’
‘ဟင်... အဲဒါအကိုတို့ခုနုထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် အနောက်ကအိမ်ပဲလေ...’
‘ဟင်...’
နှစ်ယောက်စလုံး ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ မျက်လုံး
ကြီးပြူးပြီး၊ ငြိမ်နေမိ၏။ ငွေမိုးမှပင်ဆက်၍
‘နောက်ပြီး အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကောင်တာ ထိုင်
နေတာ ဦးဝင်းမောင်သား ဂစ်တာတီးတဲ့သက်မောင်ပဲ...’
‘ဗျာ...’
နှစ်ယောက်လုံး ဗျာသံက အတော်ရှည်သွား၏။ အသံ
တွေကလဲ ဝမ်းနည်းမှုနှင့် တုန်တုန်ရင်ရင်...’

‘အဲဒီလိုကွ’
‘သူ့လုပ်ကွက်က ဆန်းတယ်နော်...’
ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်း စည်ကားနေပြန်၏။ ကျွန်
တော်တို့စကားဝိုင်း၏အမြည်းမှာ ရွှေမိုးသည်းဖြစ်ကြောင်း
လူတိုင်းသိ ပေလိမ့်မည်။
‘သူညီမ ငွေမိုးက အချောနော်...’
ထွန်းနိုင်က ဘာမဆိုညာမဆိုင် ကြားဝင်ဖောက်
သည်။သူစကားကို ဘယ်သူမှအလေးအနက်မထားသော်လည်း
အားလုံးကအေးကွဟု ထောက်ခံကြသည်... ဒီဝိုင်းကို
သူဒကာခံမယ်ဆိုပြီး ထွန်းနိုင်ကခေါ်လာသည်ကိုး...။
‘ငါသာဆို ရွှေမိုးမကြိုက်ဘူး၊ ငွေမိုးပဲကြိုက်မယ်...’
သူပုံစံက စိတ်ကောင်းမယ့်ပုံ...’
‘ငါစပ်ပေးမယ်...’
အားလုံးကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်နေရာမှ အသံ
ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...။

‘ရွှေမိုး’
ခပ်တည်တည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းဝင်လာ၏။ သူ့ကို
မြင်တော့ အားလုံးတွန့်ဝင်သွား၏။ အတွန့်ဆုံးက ထွန်းနိုင်. . .
‘ဘယ်သူလဲ. . . ငွေမိုးကိုကြိုက်တာ. . .’
သူ့အမေးကြောင့် ထွန်းနိုင်တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်သွား
ပြီး. . .
‘ဟိုလေ. . . ဟို. . . ငါကစကားအဖြစ်ပြောတာ
ပါ. . .’
ထွန်းနိုင်ကိုကြည့်ကာ ရွှေမိုးကပြုံး၍ မျက်စလေးချို
ပြီး. . .
‘အောင်မယ်. . . ကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ် ပေါ့. . . ဘာ
ရှက်စရာလိုလဲ. . .’
ရွှေမိုးစိတ်ကောင်းဝင်နေခိန်မို့လားမသိ. . . ထွန်းနိုင်
အားတက်သွား၏။
‘အဟီး. . .’
သားကောင့်သားပါးစပ်ကြီး နားရွက်နားထိ ပြတက်
လာ၏။ ရွှေမိုးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး. . .
‘ဒီလိုပဲဟ. . . ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လူငယ်တွေပဲဟာ
မဟုတ်ဘူးလား. . .’
‘ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်. . . ခစ်. . .’
ရွှေမိုးစကားကို ထွန်းနိုင်က အူရွှင်စွာထောက်ခံ၏။
ရွှေမိုးက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ့်ပြီး. . .
‘ချစ်ရင်တော့ကြိုးစားပေါ့. . . မဟုတ်ဘူးလား. . .’
‘ကြိုးစားမယ်. . . ကြိုးစားမယ်. . . အဟိ’
ထွန်းနိုင် ဝမ်းလျှောသေမည့်မျောက်မသာလို လက်က

လေးကိုက်၍ ‘ခွီ’ခနဲရယ်ပြန်၏။

ရွှေမိုးသည်းစကားဆက်ပြန်၏။

‘ရှေးခေတ်ကလဲ သာဓကရှိတယ်လေ... ဘုရားအလောင်း ခွန်းစက္ကားမဒင်္ဂ်သူဌေးသမီးကိုကြိုက်လို့ မရရင်မထဘူးဆိုပြီး လမ်းပေါ်မှာလှဲအိပ်နေတာလေ...’

‘အင်’

‘နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ထူထလို့မရတဲ့အဆုံး သူဌေးသမီးနဲ့ပေးစားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ...’

‘ဗျာ...’

ထွန်းနိုင်၏မျက်လုံးများ သုံးပတ်ခန့်လည်သွား၏။
ရွှေမိုးသည်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်ရာဆက်ပြော၏။

‘အဲ... ဒီခေတ်မှာတော့ ငွေမိုးသည်းကိုမရရင် လမ်းပေါ်ကမထဘူးဆိုပြီးတော့ လှဲတော့အိပ်မနေနဲ့... ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုအောင် လုပ်လို့ဆိုပြီး ရဲနဲ့အဖမ်းခံရလိမ့်မယ် ရဲမဖမ်းလဲ ကုန်ကားကြိတ်လို့ရင်လည်း သေလိမ့်မယ်... အေးလေ ခွန်းစက္ကားဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ကြည့်ပါဦး...’

‘တော်ပြီဗျာ... မကြိုက်တော့ဘူး... ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်တော့ဘူး...’

ထွန်းနိုင်ငိုသံဝဲကြီးနှင့် ထအော်၏။

‘ဟုတ်ဘူးလေ... ငါပြောတာက... နင့်အတွက် စီးပွားရေးရော အချစ်ရေးပါအဆင်ပြေဖို့’

‘တော်ပြီ၊ ဒီမှာလဲမနေချင်တော့ဘူး၊ ရှက်လာပြီ... သွားတော့မယ်...’

ဟုဆို၍ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထထွက်သွားလေရာ...

‘ဟာ...ဟေ့ကောင်...’
‘ဟေ့...ထွန်းနိုင်’
‘ထွန်းနိုင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းသွားဦးလေ...’
ဟူသောအသံများ စိည့်သွား၏။ ထွန်းနိုင်ကတော့ ပုဆိုး
လေးမကာနှင့် လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။
‘အဲဒါမှဒုက္ခပဲ...’
‘အေးဆို့...’
‘တောက်...သွားပါပြီ...ကွာ...လက်ဖက်ရည်ဖိုး
မရှိပါဘူးဆိုနေမှ...’
ကျွန်တော်တို့ထံမှ တိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်သံများ ပေါ်ထွက်
လာရ၏။
ဟုတ်ပါသည်။ အမှန်တော့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို
ထွန်းနိုင်က တိုက်မည်ဟုဆို၍ ဦးဆောင်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အခု
သူထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှင်းစရာငွေ
မရှိတော့...။
‘အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာပဲ... ဒါတွေဘယ်လိုရှင်း
မလဲ... ပိုက်ဆံလဲဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူး...’
‘အော်... ဒါလေးများ...’
ရွှေမိုးသည်းက သူ့အရူးအမှိုက်ပုံး သူပြန်ငုံကြည့်ရင်း
ပြော၏။ ကျွန်တော်လည်း အားတက်သွားပြီး...
‘နင့်မှာရှိလို့လား...’
‘ဟေ့အေး...’
‘ဟာကွာ သူ့မှာများရှိမလားလို့’
‘အေးဆို့...’
အားလုံးပျော့ကျသွား၏။ ဒါကို ရွှေမိုးသည်းက...

‘ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့... နင်တို့ ဒီမှာခဏစောင့်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းဖို့ ငါလူလွတ်လိုက်မယ်...’

ဟုဆို၍ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့်ထလိုက်၏။ ရုပ် ကတော့ ပြိတီတီနှင့်

‘ခဏစောင့်နော်...’

ထပ်မံသတိပေးပြီး ကသုတ်ကယက် ထထွက်သွား၏။

‘ဟေ့ကောင်... ဒါတော့မရိုးသားဘူးထင်တယ်...’

‘အေးဆို...’

ဘအေး၏စကားကို သန်းအောင်ကထောက်ခံသည်။

‘တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ...’

‘အေးဆို...’

‘ဒါဆို ငါတို့တော့လစ်တော့မယ်။ ညီကျော် မင်းစောင့်ချင်ဆက်စောင့်၊ ငါတို့တော့မနေရဲတော့ဘူး...’

သန်းအောင်ရော လိုက်မှာလား...’

‘အေးဆို’

ဟုဆိုပြီးသန်းအောင်ရော ဘအေးပါထထွက်သွားတော့...။

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ... ဟာ... ဒုက္ခ... ဟေ့...’

ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်သော်လည်း ငတီတွေလှည့်ပင်လှည့်မကြည့်တော့... ဘအေးကမျက်မှန်ကလေး ပင့်ကာပင့်ကာ... သန်းအောင်က နှာခေါင်းသကာသကာနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ လက်ဖက်ရည် လေးခွက်၊ မုန့်နှစ်ခု၊ ဆေးလိပ်လေး လိပ်နှင့်အတူ ငေါင်စင်းစင်း။ ကျွန်တော်လဲ ထိုလက်ဖက်ရည် ဝိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ ဆက်ပဲထိုင်နေရမလား ‘ထပြီး တော့ပဲ

ထွက်ပြေးရမလား၊ ကြံရာမရဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရသည်အဆုံး ကိုယ့်အိတ်ပိန်ကလေးကို ပြန်ဖိရင်း အသိတစ်ယောက်များတွေ့လေမလားဟု ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ . . ကျွန်တော်ရှိရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာ သူနှစ်ယောက်။ . . ။

ကြည့်လိုက်တော့. . .

‘ဟိုက်. . . အလှဖန်တီးရှင်တွေ’

‘သေပြီ. . . အောင်မလေး သေပါပြီအမေရဲ့. . .’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ဘယ်ခုံအောက်ထဲ ဖွက်ထားရမည်မသိ။ လွတ်လိုလွတ်ငြား ခေါင်းငုံ့ထားမိ၏။ ဘေးဘီလည်း မကြည့်ရဲ့. . . ‘ဘုရား ဘုရား. . . ဖွ. . . လွဲပါစေ. . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ. . .’ ဟုသာကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော်. . . ဆုတောင်းကားမပြည့်. . . ။

ငုံ့ထားသောခေါင်းရှေ့တိုးဝင်လာသောလေဒီရှူးနှင့် ခြေသလုံးမွေး‘အောင်မလေးအမေရေ. . . သား. . . သားတော့ လူပေါင်းမှားပြီဗျ’ ဟုသာ ထအော်လိုက်ချင်တော့၏။

‘လက်ဖက်ရည်ဖိုးမရှိဘူးဆိုတာ ဒီကမောင်လေးထင်တယ်. . .’

နားထဲတိုးဝင်လာသော အသံချော်ချော်ချွဲချွဲကြီး တစ်ခု. . . ။ မျက်နှာကြီးနီပြီး ခေါင်းကိုမြေကြီးနှင့် မထိတထိ ငုံ့ထားလိုက်မိ၏။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာသံမှမထွက်။ တစ်ဆိုင်လုံးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေမှာသေချာ၏။

‘ဟုတ်မှာပါ. . . ဟိုမမလေးပြောသွားတာ သူပဲဖြစ်မှာပါ. . . ။ သူပုံက မစားနိုင်မသောက်နိုင်ပုံ. . .’

‘ဘာဗျ. . .’

သူတို့အပြောကြောင့် ကျွန်တော်ဒေါသထွက်သွားပြီး ခေါင်းကိုမော့လိုက်၏။ ဒါကို အလှူဖန်တီးရှင်နှစ်ယောက်လုံး ကကြောက်မသွားဘဲ. . . ဝမ်းသာအားရပုံမျိုးနှင့်. . .

‘ဟယ်. . . အချောတော့. . .’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်ထိုင်နေရာဘေးနှစ်ဖက်သို့ ဖိုးသိုး ဖက်သက် ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ညာဘက်မှအလှူဖန်တီးရှင်တစ်ယောက်က ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ အသံမျိုးနှင့်. . .

‘အောင်မလေး မိုမိုကိုတို့ကံကောင်းပုံများ. . . ကန် စောင်းကမြက်ပင်တွေတောင်မထောင်သေးဘူး. . . ကန်တော် ရှင်မအသိ. . .’ ဟုရေရွတ်၏။ ဒါကို ဘယ်ဘက်မှတစ်ယောက် ကလည်း အားကျမခံ. . .

‘ဟုတ်ပဟယ်. . . ဒီလိုမောင်လေးမျိုးနဲ့တွဲရလို့ က တော့ ပုဂံရောက်ရောက်၊ ဂျပန်ရောက်ရောက်၊ ကံကောင်းတဲ့ အကြောင်း များပြောရင် ကြံချောင်းကွယ်ရင်ကိုဖြစ်တယ်. . . ကျီတော်ရှင်မ အသိ. . .’

အင်. . . ဘာစကားတွေပါလိမ့်. . . သူတို့ပြော သမျှကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှနားမလည်. . . ။

‘အော်. . . ဒါနဲ့မှတ်ထားနော်. . . မမနာမည်ကမိုမိုကို တဲ့. . .’

‘မမနာမည်က ချိုလေးတဲ့ သိလား. . .’

ပြောပြီးတော့ သူတို့ဖာသာသူတို့ သဘောကျစွာရယ် နေ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

‘ပြောရဦးမယ်. . . မမတို့နှစ်ယောက် ကလေ. . . ရုပ်

၁၂၀ ဂျွ မိုး သည်း

ရည်ကလဲချော၊ အရပ်လေးကလဲမြင့်၊ အသားလေးကလည်းဖြူ
ပညာလေးကလဲတတ်၊ သဘောကလည်းကောင်းတော့ ကျန်တဲ့
ကောင်မလေးတွေက မမတို့ကို မနာလိုဘူးသိလား...။ ကြည့်
စမ်းပါဦးမောင်လေးရယ် မမတို့ အသားလေးတွေက နုဖတ်ဥ
အက်မနေဘူးလား...’

‘နုထွတ်ဥမွတ်နေတာပါဟဲ့...’

တစ်ယောက်စကားကို နောက်တစ်ယောက်ကဖြည့်
စွက် ထောက်ခံ၏။ အသားနှင့်စကားက တခြားစီမှတခြားစီ၊
နှစ်ယောက်လုံးက မည်းသမ္ပပြောင်လို့...။ ကျွန်တော်လဲရှက်
လွန်းလို့သာ ငြိမ်နေရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျလီ ကျလီ...။

‘တချို့ကလဲပြောကြတယ်နော်... အင်းပေါ့... မမ မိုမို
ကိုကပေါ့... စိတ်ကောင်းတာကလဲတစ်ပိုင်းပေါ့နော်...
သူများတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် နုထင်းဥဝင်းနေတဲ့အပြင်...’

‘ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားတို့စကားတွေက...’

ကျွန်တော့်ရဲ့မကျေမနပ်စကားကို မိုမိုကိုဆိုသူမှ
နှုတ်ခမ်း နီတစ်ထောင်လောက်ဆိုးထားသော သူနှုတ်ခမ်းကြီးကို
တစ်ထွာခန့် ထပ်ချွန်ထည့်လိုက်ပြီး...။

‘အော်... မောင်လေးကလဲ...’ ‘အ’လိုက်တာ မမမို
ပြောတာက အသားအရည်လေးက နုဖတ်ပြီး ထင်းနေတဲ့အပြင်
ဥပမီလေးကလည်း ဝင်းနေတာကိုပြောတာ အဲဒါကြောင့်
နုထင်းဥဝင်း၊ နုထင်းဥဝင်း...’

အော်... နုထင်းဥဝင်း၊ နုဖတ်ဥအက်၊ နုထွတ်ဥမွတ်
ဖြစ်လည်းဖြစ်တတ်ပါ...။

‘အဲဒါနဲ့လေ... သိလား... မောင်လေး အားရှိသွား
အောင် ကြက်ဥသောက်ပါဦး...’

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

‘ဟဲ့... ငါ့ကိုလည်း... နည်းနည်းပေးပါဦး...’
 ‘နေပါဦးဟဲ့... ဒီမှာကြားလို့... အဲလေ... ပြောလို့
 မပြီးသေးဘူး’

‘ကောင်မ လွန်ကိုလွန်တယ်...’
 နှစ်ယောက်လုံး ပြာထွက်နေ၏။ တစ်ယောက်က
 မျက်စိ ချိ၍ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွား၏။ နောက်တစ်ယောက်က
 စကားစ မပြတ်ဘဲ ချီလေးဆိုသူကို မျက်စိချီကြည့်ပြီး...

‘အဲဒီလိုပေါ့နော်... အင်းပေါ့... အားလုံး နဲ့မယှဉ်
 နဲ့ဦး... အခုချီလေးနဲ့ယှဉ်ရင်တောင်ပေါ့နော်... ဘယ်လို
 ပြောရမလဲ ချီလေးကလည်း အတော်လှတယ်ပေါ့နော်...’

ချီလေးဆိုသူအလှဖန်တီးရှင်က သူမှန်းသိအောင် ရင်
 ကိုကော့ပြ၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှ စီခနဲအသံကြားရ၏။ ဘာတွေလေ
 လျော့ကုန်သည် မသိ။ အမြောက်အလှဖန်တီးရှင်က ဆက်ပြော
 ၏။

‘အဲဒါပေါ့နော်... မမမိုမိုနဲ့ ချီလေးနဲ့ယှဉ်လိုက်
 ရင်တော့ ချီလေးက နုဖွယ်ဥပယ်သလိုဖြစ်နေတယ်တဲ့...
 မမမိုမိုကိုက နုလှဥဝနေတာတဲ့... အဲဒါ ဟုတ်လားဟင်...’

ချီလေးဆိုသောတစ်ယောက် မျက်နှာကြီး ဖျူ(စ်)ပြတ်
 သွားပြီး ခုန ကော့ထားသောရင်အပါအဝင် ကိုယ်လုံးလေလျော့
 လိုက်သလိုဖန်းခနဲပျော့ကျသွား၏နောက်မိုမိုကိုမျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်
 ကြည့်သည်အတန်ကြာမှမျက်နှာထားပြန်ပြင်လိုက်ပြီး...

‘ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြောပေါ့နော်... အဓိက က
 စိတ်ရင်းပေါ့ နော်... စိတ်ရင်းကောင်းဖို့က အဓိကပဲမဟုတ်
 လား... ချီလေးတို့က စိတ်ကောင်းပြီဆိုမှဖြင့် လိပ်ခေါင်းတောင်
 ဖြတ်လှူပစ်ချင်တာ... လတာ(သောင်ပြင်)ရှင်မ အသိ...’

ချိုလေးက သူမေးစေ့ကို တောင်ထိုးမြှောက်ထိုးလုပ်ရင်း ပြော၏။ ဒါကို မိုမိုကိုကလဲ အားကျမခံ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ပြီး... ‘ပြောရဦးမယ်... မမတို့က အလှသာပြင်စားတာ၊ အဆင့်မြင့်တယ်သိလား မမမိုမိုကိုဆိုသိလား... အင်း... ဇာတ်လည်းကဖူးတယ်... နတ်လည်းကဖူးတယ် သိလား... ပြီးတော့ မမမိုမိုကိုကလေ ခြေသလုံးမွေးတွေ၊ ချိုင်းမွေးတွေကအစ တိတ်ပြားကြီးတွေကပ်ပြီး ဗြိဗြိဆို ပြန်ခွာပြီးနတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်ကသန့်ချင်တာကိုး၊ တချို့များတော့ဟုတ်ပေါင်...’

မိုမိုမိုကိုက ချိုလေး၏ခြေသလုံးကို မျက်စပစ်ပြီး သူ့ စကား ကိုသူသဘောကျသလိုပုံစံမျိုးနှင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံး၊ ခေါင်းကြီး မော့ပြီးဆံပင်တစ်ချက်ခါလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက သူ့အပိုင် ပေါ့... ဒါကို ချိုလေးက ခြေသလုံးကို ဆွဲဖုံးလိုက် ပြီး... ကျွန်တော့်လက်ကို ငြိတ်ခနဲဆွဲကာ...

‘အောင်မလေး... ချိုလေးတို့ကအလုပ်ကိုကြိုးစား တော့ အလှအပဘက်ကို သိပ်မလိုက်ဘူးသိလား... အရေး ကြီးတာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် လုပ်ကျွေးနိုင်ဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့မောင်လေး ရယ်... နောက် မမချိုလေးကလေ အပွင့်မဟုတ် ဘူး... အပုန်း... အပုန်းတစ်ချိန်လုံးအိမ်တွင်းပုန်းနေတာ... အခုတောင် အလှပြင်နေရင်း မောင်လေးတစ်ယောက်လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံမရှင်းနိုင်လို့ ထိုင်နေတယ်ကြားလို့... သနား... ပြီး...’

သူ့အသံက ဘာဘရေးရှင်း (Vibration) နှင့်တူနေ ခါနေ သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်ထားသောလက်ဖြင့် ဝဲတက်လာသောမျက်ရည်ကို ကျွန်တော့်လက်ခုံနှင့်သုတ်၏။ ကျွန်တော်လဲ အလှဖန်တီးရှင်နှစ်ယောက်ကြား ဘာလုပ်ရ

မှန်းမသိတော့။ ရွက်လိုက်တာလဲလွန်ရောပေါ့ဗျာ. . . ။
အားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုအထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်
နေကြ၏။

‘အဲဒါနဲ့ မမချီလေးက အလှပြင်တဲ့လူကိုတောင် မိတ်
ကပ်တစ်ဝက်ပဲလိမ်းပေးပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးချလာတာ. . . မမရဲ့
စေတနာပေါ်မောင်လေးရယ်. . . စေတနာပေါ့. . . မောင်
လေးအားရှိသွားအောင် တစ်ခုခုစားလိုက်ဦးနော်. . .’

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုထိတယ်မထင်ရလောက်အောင် သူ့
အသံက ချော်ချဲ့နေ၏။ ကျွန်တော့်လက်ကိုလဲ မလွှတ်
တော့. . . ။ ရုန်းလို့လဲမရ အတင်းဆွဲထား၏။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး
မိုမိုကို ကလဲအားကျမခံ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ
ကျန်လက်တစ်ဖက်က ချီလေးမျက်နှာရှေ့ အရှည်လိုက်ဝဲပြီး
. . .

‘အောင်မလေး. . . တချို့ကအပုန်းသာဆိုတယ် ကုပ်က
မြင်းကရိုသေးတယ်. . . မမတို့က အပွင့်သာဆိုတယ် တစ်နှစ်မှတစ်ခါ
ပွင့်တဲ့ပိတောက်လိုအပွင့်မျိုး. . . ပွင့်ပြီဆိုမှဖြင့် ဝါထိန် နေတာ. .
မောင်လေးအားရှိသွားအောင် ကြက်ဥလေးသောက် ဦးမှာလား. . .’
မိုမိုကို၏စကားကြောင့် ချီလေးခါးမတ်သွား၏။ နှစ်ယောက်လုံးက
ကျွန်တော့်လက်ကိုမလွှတ်ကြသေး. . . တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ၏။ အခြေအနေကသိပ်မ
ဟန်တော့. . . အတန်ကြာမှ ချီလေးက သူ့ကိုယ်သူပြန်ဖျော့ချ
လိုက်ပြီးပြီးတစ်ခါမဲ့တစ်လှည့်နှင့်လစ်လပ်နေသောလက်တစ်ဖက်ကို
မိုမိုကို၏မျက်နှာရှေ့ တဖြတ်ဖြတ်လှည့်ခါရင်း. . .

‘အောင်မလေး. . . ချီလေးတို့က ပုန်းပြီဆိုမှဖြင့် ပြည်
တန်ပတ္တမြားနဲ့ဆွယ်တာတောင်ထွက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး. .

တချို့ကောင်မတွေကမဟုတ်ပါဘူး... မိုးလေးအံ့ရုံနဲ့ ပိတောက်
ကဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်ထပွင့်ချင်တာ...'

ချိုလေး၏စကားကြောင့် မိုမိုကို၏မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်
သွား၏။ ပြီးတော့ ချိုလေးကိုစားမတတ်၊ ဝါးမတတ်စိုက်ကြည့်
နေ၏။ ချိုလေးကသူ့ကိုရုမစိုက်ဘဲ လက်တစ်ဖက်ကို လိပ်ပြာ
သဖွယ်ဝဲယုံပြီး စကားကိုပြန်ဆက်၏။

‘အဲဒါလေသိလား... မောင်လေးကို မေတ္တာရှိလွန်းလို့
သာ ကရုဏာရှေ့ထားပြီးလာခဲ့ရတာ... တချို့ကကိုယ်နဲ့မဆိုင်
ဘဲ ကပ်လိုက်လာပြီး သူများပစ္စည်းကို ကိုယ့်ပစ္စည်းလုပ်ချင်သေး
တာ...’

ချိုလေး၏စကားကြောင့်မိုမိုကို၏မျက်နှာ ပို၍တင်းမာ
ခက်ထန်လာ၏။ ချိုလေးက မထီတရီကြည့်ပြီး ဆက်ပြော၏။
‘အခုလဲလေ... မမချိုကပေါ့နော်... အလှပြင်နေရင်း ကပို
ကရိုလေးထလာရလို့ မျက်နှာနည်းနည်းလေး အလှပျက်နေတာ
ရယ်၊ ခြေသလုံးမွေးလေး မဆိုသလောက်ဖိုးလျားကျနေတာရယ်
ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တချို့ကမလှဘူးပြောချင်သေးတာ...။
ဒါတွေကတော့ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး... လောကပါလအသိ’

မိုမိုကို၏မျက်နှာကြီး ပေါက်ကွဲလှမတတ်တင်းမာလာ
သည်။ နောက်ချိုလေးကို စားမတတ်ဝါးမတတ် ဒေါသတကြီးစိုက်
ကြည့်ကာ...

‘ဟေ့ကောင် စိန်သောင်း...’

‘အဲဒါနဲ့လေ...’

ရုတ်တရက် အသံကျယ်ကျယ်လှမ်းခေါ်လိုက်သော
မိုမိုကို၏အသံကြောင့် ချိုလေးစကားထပ်မဆက်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ ခုနလိပ်ပြာသဖွယ် ပျံဝဲနေသော

လက်တို့ လေထဲတွင် ကုပ်ကုပ်ကွေးကွေးနှင့် ရပ်နေ၏။ ပါးစပ်ကြီးကလဲ ယင်ကောင်တောင် ဝင်ဥရလောက်အောင် ဟစ်ဟစ်ဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာကြီးက နီရာမှပြာလာသည်။ ပြာရာမှ မည်းတက်လာ၏။ နှာခေါင်းကလည်း ဆင်နှာမောင်းပုရွက်ဆိတ်ဝင် သလို နီပူနီပူကြီး ဖြစ်လာ၏။ အတန်ကြာသည်အထိ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပုံရ၏။ နောက်မှခါးကိုမတ်၊ ရှုကိုတင်းရင်း မိုမိုကို ကို ဒေါသတကြီးစိုက်ကြည့်ကာ...

‘ဘာလဲကွပြားကြီး...’

အသံကအောင်သည်။ ကြည်သည်။ ကျားသံပြည့်သည်။ မိုမိုကိုခေါ် ပြားကြီး၏မျက်နှာ အဝတ်ရေညှစ်လိုက်သလို ရှုံ့ပွမွဲပြာသွားသည်။ အတန်ကြာမှ ရှူးဆိုသောမျက်နှာကြီးတင်းပြည့် ကျပ်ပြည့်ပြန်ဖောင်းတက်လာသည်...။

အသက်ရှူသံကား ရှူးရဲ့ရှူးရဲ့နှင့်...

‘သိပ်ကြောက်သွားသလား ဦးစိန်သောင်း၊ အခုလို နာမည်ရင်းကြီး ခေါ်လိုက်တာ အစပျိုးရုံပဲရှိပါသေးတယ်။ မင်းရဲ့ပေါင်မည်းမည်းကြီး ဆီကပွေးနှစ်ကွက်ကိုငါထည့်မပြောသေးဘူးနော်...။ ဒါတောင် ဖြစ်သလိုလေးပဲပြောရသေးတာ...’

စိန်သောင်းမျက်နှာကြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်သွား၏။ နောက်သူ့ပေါင်ကို သူထောင်ပြီး ပြန်ကုပ်မိပြီးမှ ယောင်ပြီး လက်ထိပ်များကို လုံချည် နှင့်ပြန်ပွတ်၏။ အတန်ကြာမှဖရိုဖရဲဖြစ်နေသောမျက်နှာကို လေပြန်ထိုးပြီး... အောင်မြင်ကြီးမားသော အသံကြီးနှင့်...

‘ဒီမယ်ဘကြီးပြား... ခင်ဗျားတို့အရွယ် ကိလေသာစိတ်တွေမတွေ့မမွေးသင့်တော့ပါဘူး...။ ဖင်က ဗွတ်စအိုနာကိုလဲအားနာပါဦး...’

ဟိုက်... နာမည်ရင်းတွေလည်းပေါ်ကုန်ပြီ...

၁၂ ဇွဲ ဖိုး သဏ္ဌိ

တစ်ယောက်ကစိန်သောင်း၊ တစ်ယောက်ကပြားကြီးတဲ့ . .
ပေါင်ရင်းမှာကပွေး နှစ်ကွက်၊ ဖွတ်စအိုနာကတစ်ခု . . . ကျွန်
တော်လဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာနီကြီးနဲ့ငြိမ်နေမိ၏။
ကိစ္စက ထိုနှင့်မျှမပြီး . . .

‘ဒီကောင်လေးကို ငါအရင်မြင်တာ . . . မင်းဝင်မရှုပ်
စမ်းပါနဲ့ စိန်သောင်းရာ . . . စိန်သောင်းဟာ စိန်သောင်းလို
နေစမ်းပါ . . . ချိုလေးတွေဘာတွေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ . . .
မင်းကို ငါ မြွေနှစ်ကောင်ပွေးဆေးလူးခဲ့ပေးတဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့
စမ်းပါနဲ့’

‘အောင်မာ . . . ဟေ့ကောင်ပြားကြီး . . . မင်းလဲ ပြား
ကြီးဟာပြားကြီး လိုနေ . . . မိုမိုကိုတွေဘာတွေလာမလုပ်နေ
နဲ့ . . . စိန်သောင်းရှိတဲ့နေရာ ဘယ်ပြားကြီးမှမလာနဲ့ မှတ်
ထား . . . မင်းရဲ့ဖွတ်စအိုနာကိုပုလင်းနဲ့တော့ပြီး ရိုက်ဖောက်ပေး
ခဲ့တာဘယ်သူလဲ မှတ်မိမှာပေါ့’

စိန်သောင်းက စားပွဲကိုတဖြန်းဖြန်းပုတ်ပြီးပြော၏။
ဒါကို ပြားကြီးကအားကျမခံ အင်္ကျီလက်ကိုပင့်တင်ရင်း . . .

‘အောင်မာ . . . မင်းကများ . . . လာတော့တာဖြစ်လဲ . . .’

‘အေး . . . လာတော့ ဟောဒီလိုချတယ်ကွာ . . .’

‘ခွပ် . . .’

‘ဟင် . . . စိန်သောင်း မင်းကငါ့ကိုတကယ်ချတယ်
ဟုတ်လား . . .’

‘ချတယ်ကွာ . . .’

‘အေး . . . ဒါဆို ပြားကြီးလက်သီးလေး ပြန်လွေးကြည့်
လိုက်ပါဦး’

‘ခွပ်’

‘ငြားကြီးတဲ့ကွ. . .’

‘ဖုန်း. . .’

ချပြီ. . . စိန်သောင်းနှင့်ချိုလေး. . . ငြားကြီးနှင့် မိုမိုကို ထဖဲ့ ကြပြီ။ နှစ်ယောက်လုံးလင်လုပွဲမို့သည်းသည်း မည်းမည်း.။

ကျွန်တော်လည်းကြားထဲကနေပြီး ထပဲဆွဲရ မလား၊ ထွက်ပဲပြေးရမလားမသိဖြစ်နေမိ၏။

နောက်တော့ရန်ပွဲကိုအကြောင်းပြု၍ သုတ်ခြေတင်. . . ။ လက်ဖက်ရည်ဖူးမှမရှိတာ. . . သိပ်မကြာလိုက်ပါ. . . ခပ်ပြင်းပြင်း ခြေသံကြား၍လှည့်ကြည့်လိုက်တော့. . .

‘ဟင်’

ငြားကြီးခေါ်ချိုလေးဝတ်လာသောထမီကို ခါးတောင်း ကျိုက်၍ လေဒီရှူးတစ်ဖက်၊ ပေါက်စီနှစ်လုံး၊ တစ်ဖက်က တိုင် ရင်းခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုကျော်တက်သွား၏။

‘ဟူး. . . တော်သေးတာပေါ့. . . ကျွန်တော့်ကိုမတွေ့ လို့. . .’

‘ရွှေမိုးရေ. . . ငါဘယ်လိုဆက်လုပ်ရပါ့. . .’

× × ×

‘မင်း စိတ်မကုန်သေးဘူးလား ညီကျော်...’
ဘအေး၏အမေးကို ကျွန်တော်ခေါင်းယမ်းပြီး...
‘ဘယ်လိုပြောရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးကွာ... ငါ
သူ့ကိုမုန်းလို့မရ တာတော့အမှန်ပဲ...’
‘ဒါဆိုဖွင့်ပြောလိုက်ကွာ...’
သန်းအောင်က မြှောက်ပေး၏။
‘သူက မချစ်ဘူးဆိုရင်...’
‘အေးတာပဲ...’
‘ချစ်တယ်ဆိုရင်ရော...’
‘အေးတာပဲ...’
ကျွန်တော်လဲစဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...
‘နှစ်ခုလုံးက မကောင်းဘူးကွာ...’
‘အေး... အဲဒါလဲ အေးတာပဲ...’
ကျွန်တော်အားပြန်တင်းလိုက်သည်။
‘ဒါပေမယ့် ငါဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်ကွာ...’

‘အေး... ဒါလဲအေးတာပဲ...’
‘သူကငြင်းလိုက်ရင်ရော...’
‘အေးတာပဲလေ...’
‘ဟာ... မင်းကအေးတာချည်းပဲလား သန်း
အောင်ရာ...’
‘အေးဆို...’
ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့...
အတန် ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်ငေးခိုင်းနေမိ၏။ ဒီကောင်
တွေနဲ့က တိုင်ပင်၍မရ၊မဖြစ်တော့...။တိုင်ပင်နေလျှင်လည်း
ဘာအဖြေမှ ကောင်းကောင်းထွက်လာမည်မဟုတ်။ ကိုယ့်
ဖာသာကိုယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ‘အေးတာပဲ’ ဟုစဉ်းစားမိလိုက်
ပြီး...
‘ကဲ... ရွှေမိုးသည်းဆီသွားလိုက်ဦးမယ်...’
‘အေးဆို...’

x x x

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ တဆိတ်ပေါ့ပါးသွက်လက်
လွန်းနေတယ်။ ခြေလှမ်းတွေထက်ကို စိတ်နှုတ်ခွန်သံက ရွှေမိုး
သည်း ဆီကိုအရင် ရောက်နှင့်တော်မူနေပြီ။ မျက်လုံးတွေကလဲ
ဘာမှ မြင်ရတယ်လဲမဟုတ်ဘူး။ . . .။ ကြည့်တာပေါ့ ကြည့်သွား
တာပဲ။ နှုတ်ခမ်းကတော့ပြပြီး ပြီးပြီးပြီးကြီးဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

သူ့ကိုတွေ့ရင်ပြောဖို့ စကားလုံးတွေစီကြည့်တယ်။
အမှန်တော့ . . . နင့်ကိုငါချစ်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောရမှာပါ။ ဒါပေ
မယ့်အာဒမ်စေတနာမှာလား။ လရောင်ဆမ်းတဲ့ညချမ်းကစရာမှာ
လား မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီကြားထဲ ရှေးခေတ်က ‘ဟင်္သာ
ဆရာ’ရဲ့ ကြက်ဖတွန်သံသီချင်းကဗျာကမဆီမဆိုင် ခေါင်းထဲ
ပေါ်လာသေးတယ်။ သူ့ကဗျာက ဒီလိုပါ-

ကြက်ဖတွန်သံသီချင်း

အကြည်သွေးပို ကြက်မအများရယ်နှင့်
စပါးကျီဘေးကို ထွက်ကစားရာက
နာရီရေးလိုမြွက်ကာကြားမယ်လို့

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ကြက်ဖအကြားရယ်က အရှိန်ယူ
 သူ့အနားမှာရှက်သလိုနဲ့လွေးကြတဲ့
 နုထွားအယဉ်ကြက်အပျိုကလေးတို့တွင်မှ
 ဘယ်သူအားလျှင် မျက်နှာချိုသွေးရမလဲဟု
 အချက်ကိုတွေးပြန်လို့ ဆိုင်းပြန်သူ။
 စပယ်သွေးအတူဖြူဖြူပွပွ အမွှေးရယ်နှင့်
 တစ်နယ်ကျေးသူပုဂ္ဂိုလ်ကလေးဟာ
 တကယ်ရွေးမှု တုတုတပပ ဝေးတယ်လို့
 အတွေးအထင်ရောက်တော့မှ
 မြောက်လိုက်တယ် သူ့ဆီညွတ်အောင်
 အောက် အိ အိး အွတ်...။

ကဗျာကတော့အဲဒါပါပဲ...။ အမှန်တော့ ရွှေမိုး
 သည်း ကတစ်နယ်တစ်ကျေးသူလဲမဟုတ်ပါဘူး...။ ပုဂ္ဂိုလ်က
 ကလေးလဲမဟုတ်ပါဘူး။ (ရှည်မျောမျောကြီး) အဲ...
 ကျွန်တော်လဲ ကြက်ဖတော့မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်
 ချစ်သူကို အကြည်သွေးပို့၊ ချစ်စကားပြောရမှာမို့ တကယ်ရွေး
 မူတုတပပ ဝေးရအောင် ကြိုးဝါးလိုက်တယ်...။

ဝါလာပြီ ရွှေမိုးသည်းရေ... အောက်... အိ... အိ
 ... အွတ်... လို့...။

အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် တစ်
ယောက်တည်း အပူပင်ကင်းစွာထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသော
ရွှေမိုးသည်းကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားမိ၏။ သူ့အနား
ခြေသံမကြား အောင်ကပ်သွားပြီး အသံမြင့်၍ခေါ်လိုက်သည်။

‘ရွှေမိုး...’

‘အမလေး... ကလူ ကလူ... လန့်လိုက်တာ...’

‘ဟာ... နင်ကလည်း လန့်တတ်ရန်ကော...’

‘ဟဲ့... လန့်တာပေါ့ဟဲ့... ငါကအိပ်ပျော်ကာစရှိ
သေးတယ်... နင့်ဘီလူးလိုလို၊ နဂါးလိုလိုမျက်နှာကြီး ရုတ်တ
ရက်မြင်တော့ သွေးပါပျက်ချင်သွားတယ်... ကလူ ကလူ...’

‘ဟာ... နင်ကလဲဟာ... ငါက...’

ကျွန်တော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်စကားပင်
မဆုံးလိုက် သူပြန်ငိုက်နေ၏။

တမင်လုပ်နေတာလား... တကယ်ငိုက်နေတာ လား
မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်စိတ်ပျက် သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်းစားစကားပြောရမယ့်တာဝန် ကိုယ့်တာဝန်ဟု သဘောပိုက်၍ စပြောရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ရင်ခုန်သံက တဒိန်းဒိန်းနှင့်ပေါ့. . .

‘ရွေး. . . ရွေးမိုး. . .’

‘ဝေ. . .’

သူ့မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲပြန်ထူး၏။ ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကိုယ့်လက်တွေကိုယ်ပြန်၍ ဆုပ်နယ်နေမိ၏။ ပြီးတော့ ကတုန်ကရင်နှင့် ပြောချလိုက်သည်။

‘ငါ. . . ငါ နင့်ကိုချစ်. . . ချစ်တယ်ဟ. . .’

‘အေး. . .’

ကျွန်တော်ပြောလိုက်တာကမြန်သည်။ သူ့အဖြေပြန်ပေးတာကလဲမြန်သည်။ သူ့ထံမှ ထိုကဲ့သို့ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သံကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်နေမိ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးပွင့်မလာသေး. . . အရှေ့ကိုပင်အနည်းငယ် ဝိုက်သွားသေး၏။ ကျွန်တော်လည်း ပြောစရာရှိတာဆက်ပြော၏။

‘အဲဒါ. . . နင်. . . နင်ရော ငါ့ကိုချစ်လား. . .’

‘အေး. . .’

သူ့အဖြေကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။ ဟုတ်တယ်လေ. . . ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီက အဖြေပြန်ရတာ. . . ဘယ်သူဝမ်းမသာရှိမည်နည်း. . . ။ထို့ကြောင့် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်. . .

‘ဟင်. . . တ. . . တကယ်လား. . .’

သူ့ခေါင်းဆတ်ခနဲထောင်သွားပြီး. . .

‘ဟာ. . . ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဟ. . . ဇိမ်ကိုပျက် တယ်. . .’

၁၄၄ ဖျံ ဖိုး သည်း

‘မ... မဟုတ်ပါဘူး... ငါ... ငါဝမ်းသာသွားလို့ပါ...
နင်... နင်ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာနော်...’

‘ချစ်တယ်ဟာ...’

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်အဖြေပေးပြီး ဝါးခနဲသမ်းလိုက်၏။
ကျွန်တော် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွား၏။

‘ဒါဆို... နင်... နင်နဲ့ငါ ရည်း... ရည်းစားဖြစ်ပြီ
ပေါ့နော်...’

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ ရွှေမိုးသည်း ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော့်
ဘက်လှည့်ပြီး

‘ဘာစကားပြောတာလဲ... နင်ဘာပြောတာလဲ...
ပါးကျိုးသွား ချင်လို့လား... ငါလေ... တယ်... နား
ရင်းအုပ်လိုက်ရ မျက်လုံးပါကျွတ်ထွက်သွားမယ်...’

ပြောတာကနောက်ကျ၏။ သူ့လက်ဖဝါးက ကျွန်တော့်
လည်ကုပ်ပေါ်ဝဲနေ၏။ သူ့ဒေါသတကြီးအပြုအမူကြောင့် ကျွန်
တော်ကြောင်သွားပြီး...

‘မ... မဟုတ်ဘူးလေဟာ... နင်ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို...’

သူမခါးထောက်မျက်မှောင်ကျူပြီး ကျွန်တော့်ကိုစိုက်
ကြည့်၏။

‘အေးလေ... ချစ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လဲ...’

‘ငါ... ငါကလဲ ချစ်တယ်လေ...’

‘အေးလေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...’

‘ဟင်... အဲဒီလိုတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ချစ် ရင်
ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလား...’

‘ဘာရည်းစားလဲ... ဘာရည်းစားလဲ... ဘာလို့
ရည်းစားဖြစ်ရမှာလဲ...’

‘ဟာ . . . နင့်ဟာ ဘယ်လိုကြီးလဲဟ . . . တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချစ်ရင် ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလား . . .’

‘တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တိုင်းသာရည်းစားဆိုရင်ငါနဲ့ဟိုကရင်မလေးမနော်နဲ့က ရည်းစားလား . . . ကဲပြော၊ သူလဲ ငါ့ကို ချစ်တယ် . . . ငါလဲ သူ့ကိုချစ်တယ်လေ . . .’

‘အဲ . . .’

‘နောက် အိမ်ဘေးအိမ်က ကလေးလေးကိုလဲ ငါချစ်တယ် . . . သူလဲ ငါ့ကိုချစ်တယ် . . . အဲဒါလဲရည်းစားလား . . . ကြောင်ကလေးဘို့နီ၊ ကျောင်းကဆရာဆရာမ၊ ရပ်ကွက်ထဲကလူကုန်အားလုံးငါ့ကိုချစ်ကြတယ်၊ ငါကလဲအားလုံးကိုပြန် ချစ်တယ် . . . ကဲ အဲဒီတစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ ဆရာဆရာမအားလုံးဟာ ငါ့ရည်းစားတွေလား . . . ကဲပြော . . .’

‘အင် . . .’

ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ . . . ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကသူ့ကိုချစ်တယ် . . . သူကလဲ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ချစ်သတဲ့ . . . အဲဒါရည်းစားလားတဲ့ . . . ။ ကျွန်တော်ခေါင်းကို သာဖိကုတ်နေမိ၏။ အတန်ကြာသည်အထိအဖြေကမပေါ် . . . ။

ထို့ကြောင့် ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့်သာ

‘မဟုတ်ဘူးလေ . . . ငါ . . . ငါပြောတာက . . . ဟိုလေ၊ ရင်နဲ့အမျှချစ်တာကိုပြောတာ . . .’

‘ရင်နဲ့အမျှဖြစ်ဖြစ် . . . ရင်နဲ့သာခုဖြစ်ဖြစ် . . . အတူတူပဲ ဘာမှ လာမပြောနဲ့ . . .’

‘ဟာကွာ . . . နင်ကလဲ . . .’

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာဖိကုတ်နေမိ၏။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းကိုမသိတော့ . . . ။

အတန်ကြာတော့မှ သတိရသွားပြီး...
'အဲ... ငါ နင့်ကိုချစ်တာဒီလိုဟာ...'
ဟုဆို၍ (မိတ်ဆွေတစ်မျိုးတော့မထင်နဲ့) လွယ်
အိတ်ထဲမှစာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
'ရော...'
ကျွန်တော်ကမ်းပေးသောစာအုပ်ကို ရွှေမိုးမယူသေးဘဲ
မျက်မှောင် ကျုံ့ကြည့်ရင်း...
'ဘာလဲ...'
ကျွန်တော်အားတက်သရောဖြင့်...
'ဒိုင်ယာရီလေ... ငါ့ဒိုင်ယာရီ...'
သူ့ကိုယ်လုံးလေး အနောက်သို့ယွှဲလိုက်သည်...။
'နင့်ဒိုင်ယာရီကို ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ...'
ကျွန်တော်လဲ အားတင်း၍ ပြောချလိုက်သည်။
'ဟိုလေ... ငါ့ဒိုင်ယာရီက နင့်အကြောင်းတွေချည်း
ရေးထားတာ ဟိုလေ... ငါနင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း...'
သူ့ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
စာအုပ်ကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနောက်က
သစ်ပင်ကိုမှီပြီး
'ဖတ်မယ်နော်...'
ကျွန်တော့်ကိုခွင့်တောင်း၏။
'ဖတ်... ဖတ်... အဟီး နင်ဖတ်ဖို့ပဲဟာ ဟီး...'
ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက် မည်သို့ပေါင်ကြားထဲရောက်
နေသည်မသိ။ ရှက်၍လဲဖြစ်နိုင်သည်။
သူ ကျွန်တော့်ကို အပြန်အလှန်သုံးခါလောက်ကြည့်ပြီး
စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ စိမ်ပြေနပြေဖတ်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုပြီး၍ပြန်ကြည့် သည်။ ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူ့ကိုရယ်ပြလိုက်သည်။

‘အဟီး...’

ကျွန်တော့်အမူအရာကတော့ကိုယ့်လက်သည်း ကိုယ်ပြန် ခွာရမလိုပုံမျိုး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ မခိုတရို့ပုံကို ကြည့်၍ သူထပ်ပြုံးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို စိမ်ပြေနပြေတစ်ရွက်ချင်း ဖတ်နေပြန်၏။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း သူ့မျက်နှာပြုံးယောင် သမ်းသမ်း လာ၏။

‘သေချာပြီ... ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော့်မြန်မာစာအရေးအသားတွင် မျောနေတာတော့သေချာပြီ...’

ရေးထားတာလဲ သူ့ကို နေမင်းနှင့်တစ်မျိုး၊ လမင်းနှင့်တစ်သွယ်၊ ပန်းကလေးနှင့်တစ်ဖုံ၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့်တစ်နည်း၊ နည်းပုံစံ အမျိုးမျိုးကို တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မရိုးရလေအောင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ရေးထားသည်ဆိုတော့ သူသဘောကျ နေလောက်၏။ နောက် စာကိုလဲ ရိုးရိုးသားသား အတည့်မရေးဘဲ ပို့(စ်)မော်ဒန်ဆန်ဆန် (ရောက်တတ်ရာရာ) ရေးထားသည်ဆိုတော့ သူဖတ်လိုက်၊ အဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ပြုံး၍လှည့်လာကာ...

‘နင်က စာအရေးအသားကောင်းသားပဲဟ... ဒါကြောင့် စာရေးဆရာဖြစ်တာ...’

‘အဟီး...’

ကျွန်တော် ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ရယ်ပြလိုက်၏။ ခေါင်းက ပခုံးနှစ်လုံးကြားရမ်းရင်း လက်နှစ်ဖက်ကတော့ ဒူးနှစ်

လုံးကြားထဲ လက်သည်းခွာနေမိ၏။ (ရင်တုန်တာရော၊ ရှက်နေတာရော ကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။)

‘အဲ. . . အဲဒါ နင်ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်. . .’

ကျွန်တော့်၏အမေးကို သူမျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်ပြီး

‘ဘယ်လိုမှသဘောမရပါဘူး. . .’

‘အင်. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ဆို့သွား၏။ နောက်သူမှပင် စကားကိုပြန်ဆက်၏။

‘ငါမှ နင်ရေးထားတာတွေနားမှမလည်တာ. . .’

‘ဗျာ. . .’

ကျွန်တော့်ဗျာသံက အနည်းငယ်ရှည်၍ တုန်ရင်နေ မှာသေချာ၏။

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . . ငါ နင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်တဲ့အကြောင်း. . .’

‘အေးလေ. . . ငါသိပြီလေ. . . နင့်စာထဲကအတိုင်း ငါကနတ်သမီး. . . နင်ကနွားချေးပိုး. . . အဆင့်အတန်းကွာခြားလို့ ဖိုးလမင်းဆီတောင်းတာ၊ တောင်ဌေးတစ်ချောင်းရတယ်ဆိုတာ. . .’

‘အလို. . .’

ကျွန်တော်မျက်ရည်များပင် ဝိုင်းချင်သွား၏။ ကျွန်တော် ရေးထားတာက ဤသို့မဟုတ်။ ပုံပြင်ထဲကနတ်သမီးကို လိုချင်တဲ့လူတစ်ယောက်က. . . ဖိုးလမင်းထံတိုင်တည်ရင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုအစွမ်းထက်တဲ့ဝရဇိန်လက်နက်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ နွားချေးပိုးလောက်သာဦးနှောက်ရှိရင်တောင် နတ်သမီးလေးတစ်ယောက်ကိုသာ ရအောင်ယူမှာပဲဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် ရေး

ထားတာ...။

ဒါကို သူပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်ပါဘယ်ဘဝ
ရောက်သွားရမှန်း မသိတော့...။

‘ဟဲ့... ဒါနဲ့... ဟိုအပိုဒ်ကို ငါသိပ်မရှင်းဘူးဟဲ့။
ဘာတဲ့... သရဲသကြားလုံးစားပြီး ဝမ်းလျှောသေတဲ့မျောက်
မသာကမာတူဂါမရဲ့ လက်ကိုဆွဲတာ လက်မှာဝဲပေါက်သွား
တယ်ဆိုတာလေ...’

‘အဟင့်...’

ကျွန်တော် တကယ်ငိုချင်သွား၏။ ကျွန်တော် ရှင်းလဲ
မပြချင်တော့ ရှင်းပြနေလျှင်လည်း ရှည်လျားနေလိမ့်ဦးမည်။
နောက်ပြီး ဟိုဟာကဘယ်လို... ဒီဟာကဘာကြောင့်နှင့်
စကားက ဆုံးနိုင်မည်မဟုတ်၊ ယခု လောလောဆယ်မှာတော့
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အနှစ်နှစ်အလလစုဆောင်းပြီး၊ အနုအရွ
အလှတွေနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်ကလေးကို မီးရှို့ပစ်ချင်နေခြင်းပင်...။

‘ဟဲ့... ဒါနဲ့...’

‘တော်ပြီဟာ... နင်ဆက်မပြောနဲ့တော့ ငါငိုချင်
လာပြီ... အဟင့်...’

သူ ကျွန်တော်ရဲ့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။
ပြီးမှ...

‘ငါက နင့်ကိုအကောင်းပြောမလို့ပါဟ...’

‘ဘာလဲ...’

ကျွန်တော်၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားကို သူရယ်ကျဲကျဲ
ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း...

‘ငါလဲ... နင့်လိုပဲ ဒိုင်ယာရီရေးထားတာရှိတယ်...’

‘ဟင်. . . တကယ်လား’
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွား၏။
‘ငါ့. . . ငါ့အကြောင်းတွေလား. . .’
‘အေးပေါ့ဟ. . . နင့်အကြောင်းတွေ. . .’
ဤကမ္ဘာမြေတွင် ကျွန်တော့်လောက်ဝမ်းသာသူ ရှိ
အံ့မထင်တော့။
‘ငါ့. . . ငါ့ကိုပေးဖတ်ပါလား. . .’
‘အေး. . . ပေးဖတ်မှာပေါ့. . . နင်ဖတ်ဖို့ရေးထားတာ
ပဲ. . . နေဦး ပါလားမသိဘူး. . .’
ဟုဆို၍ အရူးအမှိုက်ပုံသဖွယ် ရှုပ်ပွေနေ သော သူ့လွယ်
အိတ်ကလေးထဲ လက်နှိုက်ရှာလိုက်၏။ ပြီးတော့ အပြာရောင်
သားရေဖုံးနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။
‘ရော့. . .’
စာအုပ်ကိုလှမ်းယူသော ကျွန်တော့်လက်များ ကြည်နူး
မှုတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်. . .
‘ငါ့. . . ငါ့ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ယူဖတ်လို့မရ
ဘူးလား. . .’
သူမခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ရမ်းလိုက်ပြီး. . .
‘မရဘူး. . . မရဘူး ဒီစာကိုဖတ်ပြီး နင့်ကိုငါပြောစရာ
ရှိသေးတယ်. . .’
‘ဟင်. . . တကယ်. . .’
ကျွန်တော့်ဆံပင်များပင် ထောင်ထသည်အထိ ဝမ်းသာ
သွားမိ၏။ သူ့စကားကြည်ကြည်လင်လင်. . . ။နောက် ခေါင်း ပြိန်ပြဲ၏။
ကျွန်တော်တုန်ရင်နေသော လက်အစုံနှင့်စာအုပ်ကို
ဖွင့်လိုက်၏။

‘ဖတ်မယ်နော်. . .’
သူ့ထံ ခွင့်တောင်းလိုက်၏။
‘အေး. . . ဖတ်. . .’
ခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်တော်စာမျက်နှာတစ်ခုလှန်လိုက်
သည်။
‘ဟင်’
ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွား၏။
ပထမစာမျက်နှာတွင်ရေးထားသည်က. . .
‘ရွှေမိုးသည်း၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း မှတ်တမ်းဘုတ်
အုပ်ကြီးတဲ့’
‘အလဲ့. . . နာမည်ပေးထားတာက ဂမ္ဘီရလိုလို နက္ခတ်
လိုလို. . .’
နောက်တစ်မျက်နှာတွင်ရေးထားသည်က. . .
‘ညီကျော်(ခ)ဘီဂီးအတွက် မှတ်တမ်း. . .’တဲ့. . .
ကျွန်တော့်မှာ ပီတိဝေဖြာလို့. . . သူ့မျက်နှာမှာကရော. . .
အပြုံးတွေပွင့်နေလိုက်တာ. . .
ကြည်နူးစိတ်များ တဖွားဖွားနှင့် နောက်တစ်မျက်နှာ
လှန်လိုက်တော့. . .
‘ဟင်. . .’
ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။ တတိယစာ
မျက်နှာတွင်ရေးထားသည်က. . .
‘ရည်းစားတစ်ယောက် ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေသော
ညီကျော်(ခ) ဘီဂီး၏တစ်နှစ်တာကုန်ကျစရိတ်အကျဉ်းတဲ့. . .’
အောက်တွင်ရေးထားသည်က. . .
ရည်းစားတစ်ယောက် ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်နေသော

၁၄။ ဖျံ ဖိုး သည်း

ညီကျော်(ခ) ဘီဂီး၏ကုန်ကျခဲ့ပြီးသောကုန်ကျစရိတ်များ. . .
 ဟု ဆို၍တစ်နေ့တာအသုံးအဆောင်များကိုဤသို့ရေး
 ထားလေ၏။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့မှစ၍
 ဘီဂီး၏ရည်းစား တစ်ယောက်ရရှိရန် ကြိုးစားခဲ့သော
 အသုံးစာရင်းများနှင့် ပိုးပန်းမှုအကူပစ္စည်းများ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	အရေအတွက်	နှုန်း	တစ်နှစ်စရိတ်
၁။	ဆံပင်ညှပ် (သွား/ပြန် ဆို့ကြားခပါ)	၁၂	၅၀၀	၆၀၀၀
၂။	မျက်နှာလိမ်းရန် NIVEA စနိုးဘူးကြီး	၁၂	၂၅၀၀	၃၀၀၀၀
၃။	MG(5) ခေါင်းလိမ်းခရင်	၆	၇၅၀၀	၄၅၀၀၀
၄။	Body Spray (NIVEA)	၆	၂၀၀၀	၁၂၀၀၀
၅။	Follow Me ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးကြီး	၂	၄၅၀၀	၉၀၀၀
၆။	Deodoraent ချိုင်းချွေးတောင့်	၃	၂၀၀၀	၆၀၀၀
၇။	စတစ်ကော်လာ အင်္ကျီ(၁-နှစ်စာ)	၆	၃၀၀၀	၁၈၀၀၀
၈။	T-Shirt (ရောင်စုံ)	၁၂	၆၀၀၀	၇၂၀၀၀

၉။	ပွဲနေပွဲထိုင်ဝတ်ရန်			
	ပိုးတိုက်ပုံ	၄	၁၂၀၀၀	၄၈၀၀၀
	ပိုးလုံချည်	၄	၁၀၀၀၀	၄၀၀၀၀
၁၀။	ရိုးရိုးရှုပ်အင်္ကျီ (အဆင်စုံ)	၁၂	၄၀၀၀	၄၈၀၀၀
၁၁။	အိမ်နေဝတ်ရန်			
	မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်			
	လက်တို	၄	၈၀၀	၃၂၀၀
	လက်ရှည်	၄	၆၀၀	၂၄၀၀
၁၂။	အတွင်းခံ			
	ဘောင်းဘီ(အဆင်စုံ)	၁၂	၈၀၀	၉၆၀၀
၁၃။	ဘောင်းဘီ(ပုံစံစုံ၊ အဆင်စုံ)			
	ရျင်းဘောင်းဘီရှည်			
	(LEVI'S)	၆	၃၀၀၀၀	၁၈၀၀၀၀
	SHORT PAN	၃	၆၀၀၀	၁၈၀၀၀
	SPORT WARE	၃	၅၀၀၀	၁၅၀၀၀
	ဘောင်းဘီတို(ရေချိုး)	၂	၆၀၀	၁၂၀၀
၁၄။	ဖိနပ်များ			
	Walking Shoe(Nike)			
	အမှန်အကန်	၂	၃၀၀၀၀	၆၀၀၀၀
	Country Boot			
	(လည်ရှည်)(မန်း)	၁	၁၅၀၀၀	၁၅၀၀၀
	All ကတ္တီပါ	၈	၁၀၀၀	၈၀၀၀
	ဆင်ခြောက်ကောင်	၂	၃၅၀၀	၇၀၀၀
	မိုးစိုစီး(ကွင်းထိုး)			

ဗျူ မိုး သည်း			
	(NIKE)	၁	၆၀၀၀
	မိုးစိုစီး(ကြိုးသိုင်း)		၆၀၀၀
	(DUNLOP)	၁	၈၀၀၀
၁၅။	ပုဆိုး(ဦးကျမ်း)	၁၂	၂၈၀၀
၁၆။	ချည်ပုဆိုးကြမ်း		၃၃၆၀၀
	(အိမ်နေ)	၄	၉၄၀
၁၇။	Writing Pag		၃၇၆၀
	(ရောင်စုံဒီဇိုင်း)	၁၂	၈၀၀
			၉၆၀၀

သိုင်းပိုင်းပိုးပန်းစရိတ်(ခန့်မှန်းစရိတ်သာ)

စဉ်	အကြောင်းအရာ	ခန့်မှန်းကာလ	ခန့်မှန်းစရိတ်	တစ်နှစ်တွက်
၁။	မိန်းကလေးနောက် (ကား/ဆိုက္ကား)များနှင့် လိုက်ခြင်းစရိတ် (လိုင်းကားခများရှင်းပြီးအပါ)	၁-လ	၁၀၀၀၀	၁၂၀၀၀၀
၂။	အကျိုးဆောင်များ အတွက်ကျွေးမွေးစရိတ်	၃-လ	၄၅၀၀၀	၄၅၀၀၀
၃။	မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်သောဆက်ဆံ ရေးတိုးတက်မှုကိုကြားရန် တိုက်ရသောလက်ဖက်ရည်ဖိုး	၁-လ	၁၅၀၀၀	၁၈၀၀၀၀
၄။	ပိုးပန်းကြေးအဖြစ်ပေးရသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများစရိတ်			

(ဖန်စီလက်စွပ်၊
နားကပ်များအပါ) ၁-နှစ် ၂၅၀၀၀ ၂၅၀၀၀

ကျွန်တော်သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ သူက
ကျွန်တော့်ကို မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်နှယ့် တိကျရဲ့လား...’

ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနှင့် ကျွန်တော်မျက်ရည်များဝိုင်းလာ
သည်။

‘ဒါ... ဒါတွေက...’

‘နင့်ရဲ့တစ်နှစ်စာကုန်ကျစရိတ် အကျဉ်းလေဟာ... ငါ
သိပ်မအားသေးလို့ စာရင်းမချုပ်ရသေးတော့... ငါ့စိတ်ထင်
တစ်နှစ်ကို (၁၀)သိန်းလောက်တော့ရှိမယ်ထင်တယ်...’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော် ကိုယ့်ရဲ့ကုန်ကျစရိတ်များကိုကြည့်ပြီး
မျက်ရည်များဝိုင်းသွားမိ၏။ ကြည့်စမ်း... သူဘယ်ကဘယ်
လိုစုံစမ်းပြီး ရေးသားထားသည်မသိ။ အားလုံး ကျွန်တော့်အသုံး
အဆောင်များ ကွက်တိပင်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ငိုချင်လာမိ၏။
မငိုချင်၍ဖြစ်မှာလား...။ ကျွန်တော်ရည်းစားတစ်ယောက် ရရန်
အတွက် ကုန်ကျစရိတ်က တစ်နှစ်ဆယ်သိန်းတဲ့...။

‘နင် အခုမျက်ရည်ဝိုင်းသွားပြီဟုတ်...။ နင်တောင်
မျက်ရည်ဝိုင်းရင် နင့်မိဘတွေဆို ဘယ်လောက်မျက်ရည်ဝိုင်း မလဲ
နင်စဉ်းစားကြည့်...။ သူတို့ခင်ဗျာ... အော်... သား
လေးပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပါစေတော့... ဆိုပြီး ငွေတွေပို့နေ
လိုက်ရတာ...။ နင်က ဒီမှာရည်းစားတစ်ယောက်ရဖို့ သုံးဖြုန်း
ပစ်နေလိုက်တာ...။ သူတို့သိရင်ဘယ်လောက်စိတ်မကောင်း

၁၄၆ ဖျံ ဖိုး သည်း

ဖြစ်ကြမလဲ...။နင်...။နင့်အဖေနဲ့အမေကို မသနားဘူးလားဟင်...’

‘အဟင့်...’

ကျွန်တော့်ထံမှ ရှိုက်သံထွက်သွားရ၏။ သူပြောတော့မှ ကျွန်တော် ငွေလိုသမျှတွေကို ဒိုင်ခံပေးပို့နေသော အဖေနှင့် အမေ၏ပုံရိပ်များ က မျက်လုံးထဲကွင်းခနဲ သနားစဖွယ် ပေါ်လာ၏။သူတို့ခမျာငွေရ အောင် ဘယ်လောက်ရုန်းကန်ရှာခဲ့ရကြောင်း ကျွန်တော်သာအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား...။

အော်... အဖေအဖေ... အမေ အမေ... တစ်နှစ်(၁၀)သိန်း ကုန်ပြီ... ကုန်ပြီဗျ...။

‘အခု ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ ဒါ... နောင်လာ နောင်သားတွေအတွက်ရော နင့်မိဘတွေအတွက်ရော ဆင်ခြင်မိအောင်ပါ...’

ကျွန်တော်မျက်ရည်ဝိုင်းပြီး သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုဝေ့ကြည့်ပြီး...။

‘ဒါကဒီလိုပါ... ဒီစာရင်းကိုမိတ္တူကူးပြီး နင့်မိဘတွေ ဆီတစ်စုံ နဲ့ ပါမောက္ခဆီတစ်စောင်မိတ္တူ ပို့ပေးလိုက်မယ်လေ... ပါမောက္ခဆီက ကျောင်းကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကပ်ဖို့လေ... ဒါမှ ဒီစာရင်းကိုကြည့်ပြီး ကျန်တဲ့ကျောင်းသားအားလုံး နမူနာယူခိုင်းမှာ... အဲဒီအတွက် မိတ္တူဖိုးငါ့ကိုပေး...’

‘ဘာလို့ပေးရမှာလဲ... မပေးနိုင်ဘူး... ငါက အရှက်လဲကွဲရဦးမယ်... မိတ္တူဖိုးလဲပေးရမယ်ဆိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး... အဟင့် ငါငိုချင်လာပြီနော်... လာမစနဲ့... အဟင့်... အဟင့်...’

ကျွန်တော့်ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကို ငတိမက

ဟော်ဝင်ပြီမူ စာအုပ်တိုက်

အေးအေးဆေးဆေးပင်. . .

‘ဟဲ့. . . နင်ကလဲ စိတ်ကောင်းမရှိလိုက်တာ။ ကျန်တဲ့ သူတွေနဲ့ကိုကြည့်ပြီး နမူနာယူမိပြီး ဒါမျိုးကိုဆင်ခြင်လို့ ရတာ ပေါ့. . . ကုသိုလ်ရပါတယ်. . . ပေးစမ်းပါမိတ္တူဖို့. . .’

‘မပေးဘူး. . . မပေးဘူး. . . တော်ပြီဟာ. . . ရည်းစားလဲမထားတော့ဘူး၊ မိန်းမလဲမယူဘူး. . . တော်ပြီ မိန်းမတွေကို စိတ်လဲကုန်သွားပြီ. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို သူကရင်ဘတ်လေးဖိ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး.

‘ဟယ်. . . ငါနဲ့တူလိုက်တာ. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်ရည်ဝိုင်းနေရသည့်ကြားက မျက်မှောင်ကျုံ့မိသွား၏။

‘ဘာလဲ. . . လာပြန်ပြီ. . . ဘာတူတာလဲ. . .’

‘ဟိုလေ. . . မိန်းမမယူတော့ဘူးဆိုတာလေ. . .’

‘အင်. . .’

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောလို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ အတန်ကြာမှ စဉ်းစားမိပြီး. . .

‘ဟင်. . . နင်ကမိန်းကလေးပဲ မိန်းမဘယ်ယူမှာ လဲ. . .’

‘အော်. . . မသိဘူးလေ. . . နင်က မိန်းမမယူဘူး ငါကလဲ မိန်းမ မယူဘူးဆိုတော့အဟဲ. . . တူများတူနေသလားလို့. . . ဟီး’

တောက်. . . ဒါ သူတမင်ရွဲ့ပြောတာ။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုပြန်ရွဲ့ချင်တာမို့. . . ။

‘ယောက်ျားပဲယူမယ်မဟုတ်လား. . .’

‘ယူမယ်. . .’

‘အယ်. . .’

ဒါကျတော့ပြတ်သားနေပြန်ရော။ ကျွန်တော်ပြောရန် စကားတို့ ပျောက်ဆုံးနေပြန်ပြီ. . . ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိခင်. . . သူကပင်ဆက်၍ပြောသည်။

‘ပြီးရင် နင်လိုအူတူတူ အတတကောင်လေးတွေ တန်း စီမွေးပစ်မယ်. . .’

ပြောပုံက ကြက်သီးထစရာ၊ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ အံ့ကြီး ကြိတ်လို့. . .

‘ဘာ. . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့ တုန်တုန်ရင်ရင်စကားကို သူကပြုံးရင်း ပြန်ဖြေသည်က-

‘စ. ချင်လို့. . . တဲ့’

ပြီးတော့ ပထမမြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းအတိုင်း. . . ဗျာ. . . ။
ထိုင်ငိုက်နေတာနေတာ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လဲ သူအိပ်ငိုက် ချင်ယောင်နေတာမှန်းသိရတော့တယ်. . . ။ ကြည့်လေ ငိုက် သာငိုက်နေတာ ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံကထွက်လို့. . . ။

‘တောက်. . . ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှန်း မသိပါဘူး ဗျာ. . . ။ တကယ်. . .’

x x x

စာသင်ခန်းထဲတွင် ရွှေမိုးသည်းတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာရှိနေပါသည်။ မငြိမ်သက်၍မရပါ။ . . ။ သင်နေသည့်ဆရာက ကျောင်းတွင် စိတ်ဆတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးလှသောဆရာ . . . ဆရာဦးမြတ်လှ။

ဆရာဦးမြတ်လှဆိုသည်ကလည်း တစ်ကျောင်းလုံးအသိ၊ သူစာသင်နေသည့်အချိန်တွင် စကားပြောတာတို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်တာတို့၊ ဆရာအလစ်မှာ အခန်းပြင်ထွက်တာ၊ ဝင်တာတို့လုံးဝလက် မခံတတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတန်းချိန်ကျလျှင် မည်မျှဆိုသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့်ကျောင်းသားပင် တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲ။ . . ။

ယခုလည်း ရွှေမိုးသည်းတို့ငြိမ်နေသည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ နောက်ပြီး သူကကျောင်းသားဆိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ သူကွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲဝေကြည့်သည်။ တွေ့သွားပြီ။ ကွန်တော်ပြုံး၍ လက်ထောင်ပြလိုက်၏။ ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဆရာသင်နေသောကျောက်သင်ပုန်းဆီပြန်ရောက်သွား၏။

သိပ်မကြာလိုက်၊ သူ့အနားတွင်ကပ်ထိုင်နေသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်သူ့ကို(ဘာမှန်းမသိ)ကပ်ပြော၏။
ရွှေမိုးသည်းက ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နှင့်နားထောင်သည်။ ဆရာလစ်
သည်နှင့် ကောင်မလေးက ကသူတ်ကယက်အခန်းပြင်လှမ်း
ထွက်၏။ နောက်ကော်ရစ်တာရွှေရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို
ကျော်ဖြတ်၍ ဒရောသော ပါးပြေးသွားမိ၏။

အော်. . . သူ့ခမျာ ဆရာမိသွားမှာစိုးထင့်. . . ဘာ
ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့မသိ။

ဆရာကျောင်းသားများဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။
နောက်မျက်မှောင်ကျူပြီး

‘ရွှေမိုးသည်း. . . ညည်းနားကရတနာခင် ဘယ်ကို
သွားလဲ. . .’

‘ငိုက်ဆာလွန်းလို့ သွားစားဦးမယ်တဲ့ဆရာ. . .’

ရွှေမိုးသည်းအဖြေကြောင့် ဆရာမျက်နှာကြီးတင်း သွား
၏။နောက် ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်လုပ်ပြီး စာကို
သာစိတ်ရှည် လက်ရှည်ဆက်သင်သည်

သိပ်မကြာလိုက်ပါ. . . ရတနာခင်ဆိုသော ကောင်မ
လေး ကသူတ်ကယက်နှင့်ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့
ဆရာအလစ်တွင် အခန်းထဲလှစ်ခနဲဝင်၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ဆရာလှည့်ကြည့်ချိန်နှင့်ဆုံသွားပြီး. . .

‘ရတနာခင်. . .’

ရတနာခင်ဆိုသော ကောင်မလေး ဆရာခေါ်သံကြောင့်
တွန့်သွားသည်။ခြေလှမ်းတွေရပ်သွား၏။ကြောက်ရွံ့ လွန်၍ထင့်။
မျက်နှာလေးကငယ်လို့. . . ။

‘ရတနာခင် ခုနကဘယ်သွားတာလဲ. . .’

ရတနာခင်ကြောက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး...

‘အိမ်သာသွားတာပါဆရာ...’

သူ့အဖြေကြောင့် တစ်ခန်းလုံးဝါးခနဲပွဲကျသွား၏။
ဆရာပင်မျက်ခုံးကြီးမြင့်တက်သွား၏။

ဟုတ်သည်လေ... ခုနစ် ရွှေမိုးသည်းကိုမေးတော့
ဗိုက်ဆာလို့သွားစားဦးမယ်တဲ့... ရတနာခင်ကိုမေးတော့
အိမ်သာတဲ့... ကျောင်းသားတို့၏ရယ်သံက အတောမသတ်။
ရတနာခင် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကျောင်းသားအားလုံးကို
လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အားလုံးကိုဝေကြည့်ပြီး...

‘ဟီး ဟီး...’

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ။ သူပါ ရောယောင်ရယ်နေ သည်။
သူရယ်တာမြင်တော့ ကျောင်းသားအားလုံးထပ်ရယ် ပြန် ၏။
ဒေါသကြီးသည့်ဦးမြတ်လှပင်ဖြိုးစိစိ...

‘ကဲ... ကဲ... ဝခဲရဲ့မဟုတ်လား...’

ဆရာအမေးကိုရတနာခင်ကဘုမသိဘဲမသိနှင့် ခေါင်း
ငြိမ်ပြီး...

‘ဝခဲပါတယ်ဆရာ...’

ကျောင်းသားအားလုံး ဝါးခနဲပြန်ရယ်ကြပြန်သည်။

‘ကဲ... ဒါဆိုလဲ ခုံမှာငြိမ်ငြိမ်လေးပြန်ထိုင်...’

‘ကဲ... ဉာဏ်ကြီးရှင်လေးထပါဦး...’

ဆရာအသံကြားတော့ အားလုံးအသံတိတ်သွားပြန် ၏။
မည်သူ့ကိုပြောမှန်းမသိပေမယ့် ရွှေမိုးသည်းက မတ်တပ်ထရပ်
သည်။

‘ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦးဉာဏ်ကြီးရှင်လေး... ညည်းက
ဉာဏ်ကြီးရှင်ဆိုတော့ ခုနစ်ဆရာသင်ခဲ့တဲ့အထဲကခက်တဲ့မေး

ခွန်းတစ်ခုမေးရမယ်. . .’

‘နေဟာ ဘယ်အရပ်ကထွက်တာလဲ. . .’

ရွှေမိုးသည်းတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

‘အနောက်အရပ်ကပါဆရာ. . .’

သူ့အဖြေကြောင့် ကျောင်းသားတွေအားလုံး ဝါးခနဲထရယ်ပြန်သည်။ ဆရာကသာ မျက်နှာတည်သွားပြီး. . .

‘ရွှေမိုးသည်း ကောင်းကောင်းမေးရင် ကောင်းကောင်းဖြေစမ်း. . . နေဟာ အရှေ့အရပ်ကထွက်တယ်ဆိုတာ ကလေးကအစသိတယ်. . .’

‘ကျွန်မသိတာ ပြောပါရစေဆရာ. . .’

ဆရာမျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေးဆတ်ပြ၏။ သဘောကတော့ ပြောဆိုသည့်သဘော. . .

‘ဒီလိုပါဆရာ. . . အမှန်တော့ နေဟာ အရှေ့အရပ်ကနေပြီး ကမ္ဘာကြီးထဲဝင်လာတာပါဆရာ. . . သူထွက်သွားတာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာ. . .’

ဆရာမျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ပြီး မရှင်းသလိုထအော်၏။

‘ဒီလိုပါဆရာ. . . ကမ္ဘာကြီးဟာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆိုပါတော့. . . နေဟာ လူတစ်ယောက်ထားပါတော့. . . နေဟာ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်တယ်ဆိုရင်. . . အဲဒါ နေဟာ အိမ်ထဲဝင်လာတာလား ထွက်သွားတာလားဆရာ. . .’

ရွှေမိုးသည်းစကားကြောင့် ဆရာအပါအဝင် ကျောင်းသားအားလုံး ကြောင်သွားကြ၏။ ဒါကို ရွှေမိုးသည်းမှပင်ဆက်၍ပြောသည်။

‘ဒီလိုပါဆရာ. . . အဲဒီနေဟာ အိမ်နောက်ဖေးကနေ

ဆင်းသွားရင်သူဟာ ဝင်လာတာလား ထွက်သွားတာလား...'

ဆရာမျက်မှန်ချွတ်၍ ရွှေမိုးသည်းကိုစိုက်ကြည့်၏။
ရွှေမိုးသည်း ကတော့ခပ်တည်တည်ပင်...။

'အဲဒါကြောင့် နေဟာ အရှေ့ဘက်ကကမ္ဘာကြီး ဆီဝင်
လာပြီး၊ အနောက်ဘက်ကနေ ပြန်ထွက်သွားတယ်လို့ ရွှေမိုးထင်
ပါတယ်...'

အားလုံးကြောင်ငေးပြီး သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြသည်။
အတန်ကြာမှ ဆရာကသက်ပြင်းချပြီး မျက်မှန်ကိုပြန်ကောက်
တပ်လိုက်သည်။

'ရွှေမိုးသည်း...'

'ရိုပါတယ်ဆရာ...'

'နေဟာ အရှေ့အရပ်ကဝင်တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ... ရွှေမိုးမလိမ့်ပါဘူး...'

'အေး... ဒါဆို ဆရာရုံးခန်းလိုက်ခဲ့...'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...'

ဆရာ ကျောင်းသားများကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
အခန်းထဲမှစာရွက်စာတမ်းများယူပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ မျက်
နှာကတော့နီမနေပါဘူး...။ ဒါပေမယ့် အနည်းငယ်တော့
တင်းနေတယ်...။

ဆရာ့နောက်မှ ရွှေမိုးသည်း။ အခန်းပေါက်ရောက်
တော့ ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုမော့
ရင်ကိုကော့၍ ဆရာ့နောက်လိုက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်ကသာ သူ့အနောက်မှနေ၍...

x x x

ရိုးခန်းအဝရောက်တော့ သူ့ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်
ဝေကြည့်ပြန်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေရပ်။
ဘာမှမပြောပါဘူး။ . . . ဆရာအခန်းထဲလှည့်ဝင်သွားတယ်။
ကျွန်တော်ကသာ အခန်းဝမှာ ငေါင်စင်းစင်း။ . . ။ အခန်းထဲမှာ
ဘာတွေပြောနေတယ်တော့ မကြားဘူး။ . . ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ
ကရွှေမိုးသည်း ကိုဆူနေပုံရတယ်။ ဆရာအသံက တိုးတိုးအုပ်
အုပ်ပေမယ့် မာမာထန်ထန်။ . .

ရွှေမိုးအသံကသာ တိုးညှင်းစွာ။ . .

ကျွန်တော့်မှာသာ အခန်းနားလည်းမကပ်ရဲ။ . .

ထွက်သွားဖို့ကလည်းအခက်မို့ သည်အတိုင်းသာ
ရပ်နေမိ၏။

ဤသို့သာပေါ့ ရွှေမိုးသည်းရယ်။ . .

ဝိုးတဝါးပါပဲ။ . . ယိမ်းထိုးလှုပ်ခတ်သွားမှသိလိုက်ရ။ ဟောင်း
နွမ်းလှတဲ့စကားလုံးဟာ ငါ့အတွက်အသစ်လိုခံစားနေရ။ ရိုးရိုး
ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ . . ။ ချစ်တယ်ပေါ့။ ဒါပါပဲ။ . . ။

ဟစ်ခေါ်သံတွေ မိုးသားထဲဆူညံ့ . . . တစ်နေရာဆီရှိနေတုန်းမှာ
အထီးကျန်မှုကို စတင်ခံစားရပြီလေ။ မြင်သာ ထင်သာတဲ့
အိပ်မက် တွေဆက်မက်ရင်း . . . အဝေးကြီးကို လွင့်မျောကြဦး
မှာလား။ မသေချာခြင်းတွေနဲ့ပဲ ကြွေကျကြရမှာလား . . . ။

ငါမင်းအတွက် စိုးရိမ်တယ် . . . ရွှေမိုးရယ် . . . ။

ယုံကြည်မှုတွေဖြေလျှော့ထားချင်တယ်ကွယ် . . . ဒါပေမယ့် ပိုပို
မြန်လာတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမှာလဲ . . .
ငါ မင်းကိုချစ်တယ် . . . ။ ဒီအခြေအနေကလေးနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲနေ
ပါစေ . . . ။ အရာရာပြည့်စုံပြီပေါ့ . . . ။

အိပ်မက်များ ပြည့်စုံပြီပေါ့ . . . ။

ဘဝတစ်ခု . . .

x x x

ကျွန်တော့်အတွေးမဆုံးမီဆရာအခန်းမှ တံခါးဖျတ်
ခနဲပွင့်လာ၏။

‘ရွှေမိုး...’

အို... သူ့မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်စတွေ...။

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ရွှေမိုး...’

သူ့ကျွန်တော့်ကိုဝေပင်မကြည့်ဘဲ ခပ်သွက်သွက်လှမ်း
ထွက်သွား ၏။ ကျွန်တော်ကသာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် သူ့နောက်က
အပြေးလှမ်းခဲ့မိ...။

‘ရွှေမိုး... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...’

ကျွန်တော့်အမေးကိုသူအဖြေမပေးဘဲ မျက်ရည်စများ
ကိုသာ သူ့လက်ကလေးနှင့်သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်
ကသာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် သူ့ရဲ့အနားကပ်လိုက်နေမိ...။

‘ရွှေမိုး ဆရာကဆူလိုက်လို့လားဟင်...’

သူ့ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ပင်မကြည့်။ လွယ်အိတ်ကို ပခုံး

ပြောင်းလွယ်လိုက်၏။ ခြေလှမ်းကလဲသွက်နေဆဲ... မျက်ရည်များစီးကျနေဆဲ... ရှိုက်သံတော့မကြားရ...။

ကော်ရစ်တာကိုချိုးလိုက်ပြီးကျောင်းမိန်းလမ်းမ တစ်လျှောက်ထွက်လိုက်သည်။

‘ရွှေမိုး... နင်... နင်ဘာလို့ငိုတာလဲဟင်...’

သူ ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်၏။ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တို့စီးကျဆဲ... မျက်နှာကတော့ ရှုံ့မဲ့ခြင်းမရှိ။

‘ရွှေမိုး... နင်စိတ်ငြိမ်သွားအောင် တစ်နေရာမှာထိုင်လိုက်ပါလား မျက်ရည်တွေနဲ့လျှောက်သွားနေရင် မကောင်းဘူး’

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် လမ်းမပေါ်ငုတ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်၏။

‘အဲ့’

သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူ့လိုပဲ ငုတ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်ရမလား... ဆွဲပဲထူရမလားနှင့် ကုန်း ကုန်းကွကွ ကြီးဖြစ်နေတော့၏။ အတန်ကြာမှသတိရပြီး...

‘ရွှေမိုး... ငါပြောတာ ဒီမှာမဟုတ်ဘူး... ဟိုလေ... ဟိုနားကခုံတန်းမှာ...’

သူဖျတ်ခနဲပြန်ထပြီးအရှေ့မှနေ၍ လျှောက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော်အနောက်မှလိုက်ရပြန်၏။ ခုံတန်းတစ်ခုရောက်တော့ သူထုံးစံအတိုင်း ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဝင် ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့အနောက်မှသစ်ပင်ကြီးကိုမှီလိုက်သည်။ မျက်ရည်တို့ကစီးကျဆဲ...။

ကျွန်တော် ခုံတန်းမှာဝင်မထိုင်ဘဲ သူ့အရှေ့ရပ်၍...

‘ရွှေမိုး... နင်ဘာတွေစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာလဲ... ငါ... ငါ့ ကိုပြောပြပါလားဟာ... ငါကူညီနိုင်ရင်

ကူညီပါ့မယ်. . .’

သုခန္ဓာလေး တသိမ့်သိမ့်တုန်ရင်လာ၏။ နောက်
ရှိုက်သဲ့သဲ့. .

ငိုသံများ. . . ငိုသံများ. . . တိုးတိုးဖွဖွငိုသံများ. . .

‘ရွှေမိုး. . .’

‘ရွှေမိုး. . .’

သူ့မျက်လုံးများမှိတ်နေဆဲ. . .

ကျွန်တော်သာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ကတုန်ကရင်နှင့်. . .

‘ရွှေမိုး. . .’

ငိုကြွေးနေဆဲ. . .

‘ရွှေမိုး. . .’

ရှိုက်သံများ. . .

‘ရွှေမိုး. . .’

မျက်ရည်များ. . .

‘ဟင်. . . ရွှေမိုး သွေး. . . သွေးတွေ. . .’

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကြည့်နေရင်းမှပင်
သူ့နှာခေါင်း မှစီးကျလာသော သွေးစများ. . . သွေးစများ. . .

‘ရွှေမိုး သွေး. . . သွေးတွေ. . .’

ကျွန်တော့် အသံကြားလား. . . မကြားလားမသိ
ငိုကြွေးနေဆဲ. . . သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေဆဲ. . .

မျက်ရည်နှင့်သွေးစများစီးကျဆဲ. . .

စီးကျဆဲ. . .

စီး ကျ ဆဲ

စီး. . . ကျ. . . ဆဲ

x x x

ဥ
အဆင်းငယ်လှသောည... မွေးမြူသောကြယ်စင်
တို့တိုး... အဝေးမှာတည်။

ည...
အလင်းငယ်မြူသောည...။ ကောင်းကင်မှကြယ်
စင်များကိုပြုစား...။ အလင်းရှင်ဖန်ဆင်းထားသောည...။
မွေးမြူသိမ်ငယ်မှုထဲပျော်မွေ့၊ဘဝမေ့ဆဲ...။ မည်းမှောင်သော
အရိပ်တို့စိုးဝင်၊ အရာရာကိုဖုံးလွှမ်းချိန်...။ အမှောင်ကို အန်တု
၍ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသောအလင်း...။

အလို...။

ကြယ်စင်တစ်ပွင့်...။

ငေးကြည့်နေစဉ်ခဏ... ကြွေကျသောကြယ်စင်...’

အို...ည...။

ချောက်ချားတဲ့တိမ်ညိုများရဲ့နောက်က အလင်းတန်းကို

၁၆၀ ဗုဒ္ဓ ဖိုး သျှမ်း

ခေါ်ဆောင်သောကြယ်စင်... ဘာကြောင့်များမြွေချနေတာ
ပါလဲ...

အိုည... ..

ကြယ်စင်တွေကို ညတိုင်းလင်းလက်ခွင့်ပေးပါ... ..

အို... ..ည... ..

ကြယ်တွေကြွေကျတိုင်းငိုနေရသူငါ... ..

ဆွံ့နင့်... ..

ရှိက်သံများ... ..

ကြယ်ကြွေမြင်တိုင်း... ..

× × ×

‘မင်းဂဠုန်လေး ကျောင်းမှာမတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ
နော်. . .’

ကိုသူရဲ့စကားကြောင့် သတိရစိတ်တို့ပို့၍ မြင့်တင်ပေး
လိုက်သလိုဖြစ်သွားရ၏။ နေမှကောင်းရဲ့လား ရွှေမိုးသည်းရယ်. . . ။

ဤသို့သာပေါ့ ရွှေမိုးသည်းရယ်. သတိရစိတ်ဆိုတာ
တိတ်တိတ် ကလေးပါပဲ. . . တဖွဖွခြေသံနဲ့အတူ ရင်ခွင်ထဲ
ဆိုက်ကပ်ခဲ့. . . တွန်းလှန်နိုင်တဲ့အင်အားမရှိတဲ့ငါ့မှာ မင်းရဲ့ပုံရိပ်
ကလေးတွေသာ အိမ်မက်ထဲထုတ်ထုတ်ကြည့်ရင်း အလွမ်းဖြေရ. . .

တစ်ခါတစ်ရံတော့လဲလေ. . မင်းနဲ့ဝေးနေတဲ့အချိန်
တွေမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်နေသလို ခံစားရလေရဲ့. . . ဒါပေမယ့်
ဒါတွေဟာ မကြာခင်ပဲ ငရဲဖြစ်ဖြစ်လာတယ်. . . ။

သေချာစွာမသိရတဲ့နေ့ရက်တချို့ဟာ ပြောမပြတတ်
အောင်တော့ကြည်နူးမိပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ငါ့ရဲ့
ဘဝဟာ မင်းလက်ထဲမှာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ. . .
ကာရန်ယူ ချင်တဲ့အခါယူ၊ မယူချင်တဲ့အချိန်တွေမှာ မေ့ပစ်ခြင်း
ခံရသူပေါ့. . . ရွှေမိုးသည်းရေ. . .

ကောင်းကင်မှာလည်း တိမ်တိုက်တွေဖုံးလွှမ်းလာပြီ
လေ. . . ငါ့ဆုတောင်းမိပါရဲ့. . . ။

ရွှေမိုးရယ်သည်းပါတော့. . . ။

x x x

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သွားရအောင်. . .
မဆီမဆိုင်ပြောလာသော ကိုသူရဲ့စကားကြောင့်
အတွေးတို့ပြတ်တောက်. . .
‘အေး. . . ကောင်းတယ်. . . ကောင်မလေးတွေ
လိုက်ကြည့်ရအောင် ဟီဟီ. . .’
မျက်လုံးမကောင်းသောဘအေးက မျက်မှန်ကလေး
ပင့်ကာပင့်ကာနှင့် ထောက်ခံ၏။
‘ညီကျော်. . . မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား. . .’
ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ကိုသူကတော့ ကျွန်
တော့်ကို မျှော်လင့်ချက်တောက်ပသောမျက်လုံးတို့နှင့် စိုက်
ကြည့်လို့. . . ကျွန်တော်ကသာ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ယမ်းခါ
လိုက်ပြီး. . .
‘ဟာကွာ. . . ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်. . . ဘာသွားလုပ်
မှာလဲ. . .’
ကျွန်တော်၏စကားကို ဘအေးကမျက်မှန်ပင့်တင်
ရင်း. . .
‘ဟ. . . အသက်ရှည်ပါတယ်ဆိုနေမှ. . .’
‘မရှည်ချင်ပါဘူးကွာ. . .’

ကျွန်တော့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်စကားကို ကိုသူက ကြားဖြစ်၍. .

‘လာပါကွာ. . . လေကောင်းလေသန့်ရပါတယ်. . . စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့. . .’

‘ကျွတ်. . .’

‘လာပါကွာ ညီကျော်ရာ. . . မင်း ဒီအတိုင်း ငေါင်စင်း စင်းထိုင်ပြီး ရောဂါတိုးနေမယ့်အစား. . . စိတ်ပြောင်းသွား အောင်လျှောက်လည်တာက တန်ဖိုးရှိမှာပါ. . . လာပါ. . ကဲ. . ဘအေး’

‘ဟ. . . ဟ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . .’

နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော့်လက်ကို ပြိုင်တူဆွဲလိုက်၏။

ကျွန်တော် မငြင်းသာတွေ့. . . ငြင်းလို့လဲမရတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်စီကို ဆွဲထား ပြီကိုး။ ဆွဲတာကမှ ရိုးရိုးမဆွဲ။ ညာဘက်က ဘအေးကကျွန်တော့်ဘယ်လက်။ ဘယ်ဘက်က ကိုသူက ကျွန်တော့်ညာလက် ကြီးကို နှစ်ယောက်လုံးခြေကန်ဆွဲထားတာဆိုတော့ လည်ပင်းပါအစ်နေ၏။ ကိုယ့်မေးစေ့ တောင်ကိုယ့်ပခုံးနှင့်ပြန် မလွတ်ချင်. . .

‘ဟ-ကောင်တွေ လွှတ်ပါဟ. . . လိုက်မှာပါဟ. . . လူကို ဂျင်ရုပ်များမှတ်နေလား. . . ဟာ ဟာ လွှတ်ပါဟ. . .’ ကျွန်တော့်မှာသာ ယက်ကန်ယက်ကန်. . . နှစ်ယောက်သား ဂရုမစိုက်ဘဲ ထိုအတိုင်းကျွန်တော့်ကို ရှုပ်တိုက်ဆွဲချသွား၏။

အဖြူ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါ၊ မရမ်း၊ လိမ္မော်၊ နီတျာတျာ၊
ခရမ်း၊ မီးခိုး၊ အသည်းကွဲ၊ အုတ်ခဲ၊ သုံးဘီး၊ ဖက်ဖူး၊ နက်ပြာ၊
ပြောင်ခေါင်း၊ စိမ်း၊ မြင်းချေး၊ နွားချေး၊ အဲလေ...
ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိရှိသမျှ အရောင်အသွေးအားလုံးကို စုံညီစွာတွေ့
လိုက်ရသလို လူရောင်စုံများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်စိနောက်
ချင်ချင်။ ဘအေးနှင့် ကိုသူတို့ကတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ကိုယ်
စီလက်နှိုက်ပြီး မြူးနေကြ၏။

‘တောက်... ဘယ်ကောင်မလေးကြည့်ကြည့် လှ
နေပါရောလား ကွာ...’

‘အေးဆို...’

ဘအေး၏စကားကို ကိုသူကထောက်ခံ၏။ ဒါကို
ဘအေးက မျက်မှောင်ကျပြီး...။

‘မင်းကဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ...’

‘ဟိုမှာလေ ခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့...’

ဘအေးက ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ရမ်းပြီး...

‘ဟာ... ငါက ဟိုကအပေါ် အဖြူအောက်အနီနဲ့ ကောင်မလေးကိုပြောတာ...’

ဘအေးညွန့်ပြရာကို သူလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟာ... အဲဒါ ဓာတ်တိုင်ကြီး’

‘အင်...’

ဟုတ်သား ဘအေးစိုက်ကြည့်နေတာက လမ်းပလက် မောင်းတွင် ခတ်မတ်မတ်စိုက်ထူထားသော အဖြူအနီကြားဓာတ် တိုင်အိုကြီး။ အောင်မာ... ခုနက ဘအေးအဟုတ်မှတ်ပြီး မျက်စိတောင်မှိတ် ပြနေသေး... သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ် သလို...

‘ဟေ့ကောင်... ဟိုအင်္ဂလိပ်မလေး... မိုက်တယ် ဟ...’

ဘအေး တစ်နေရာသို့မေးငေါ့ရင်း ပြောပြန်သည်။ ဒါကို ကိုသူက ဝေ့ကြည့်ပြီး...

‘ဟာ... အဲဒါဆိုင်ရှေ့မှာထောင်ထားတဲ့ အလှ ပြအရုပ်ကြီး...’

ဘအေးက ဖြဲခနဲရယ်လိုက်ပြီး...

‘အဟဲ... ငါသိပါတယ်ဟ... မင်းမျက်စိကောင်း ရဲ့လားလို့ စမ်းကြည့်တာ...’

‘အောင်မာ... မင်းကများ...’

နှစ်ယောက်လုံးအူမြူးနေ၏။

‘ကဲ... အထဲတစ်ပတ်လောက်ပတ်ကြည့်ရအောင်...’

‘အေးဆို...’

‘ဟာ... ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ...’

ကျွန်တော့်ရဲ့ငြင်းဆန်စကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး

၁၆၆ ဓမ္မ ဖိုး သည်း

ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက် ခရော်ဇင်ဖမ်းဆွဲလိုက်
ရာ...

‘ဟ... ဟ... မလုပ်ပါနဲ့ဟ... ဈေးလယ်ခေါင်
ကြီးနော်... မလုပ်နဲ့နော်... ဟေ့ကောင်တွေ...’

‘မရဘူး... မင်းမလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းဆွဲခေါ် မှာပဲ...’

‘ကြာတယ်ကွာ... ဆွဲ ဆွဲ...’

‘ဟ... ဟ... လိုက် မှာပါကွာ... ဟ...
ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ဖာသာငါလိုက်ပါရစေ...’

ကျွန်တော်တို့ ဈေးလယ်ခေါင်ကြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ်...

‘ဟဲ... ညီကျော်... ညီကျော်’

ခေါ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်တော့...

‘ဖြူပြာ...’

အောင်မာ... ဖြူပြာက မှန်တွေဘာတွေတုပြီး
ဝင်းမှည့်နေတာ။ သူ့ခမျာဈေးလာမည်ဆို၍ မတတ်တတ်အောင်
ရှုကိုတင်းထားပုံရ၏။

‘ဟာ... ဖြူပြာ... နင်ဘယ်ကလှည့်လာတာ
တုံး...’

ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်ဖြူပြာကိုမြင်တော့
ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ကျွန်တော့်
လက်မလွှတ်သေး။ ဖြူပြာကသာ ကျွန်တော်တို့၏ထံ ခပ်သွက်
သွက်လှမ်းလာပြီး...

‘အေး... ဒီမှာဈေးဝယ်လာတာ... ဟဲ့ နင်
တို့ကရော...’

‘အဟဲ...’

‘ဟီးဟီး...’

‘အဟင့်... အဟင့်...’

သုံးယောက်လုံး ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘဲ သွားဖြူကြီးတွေနှင့်ဖြစ်ကုန်၏။ ဟုတ်တယ်လေ... လာရင်းကိစ္စကို ပြောလို့မှမဖြစ်တာ။ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီလိုကြီးမားတာ။ ဖြူပြာကသာ ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း...

‘ဟဲ့... ရွှေမိုးကိုတောင် ငါတွေ့လိုက်သေးတယ်...’

‘ဟင်...’

ဖြူပြာ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်သွား၏။ ဆံပင်များထောင်သွားရ၏။ ခြေဖျားပင် ထောက်မိသွား၏။ အလုပ်ဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားရတဲ့ အလုပ်သမားလေးလို ရင်ထဲမှာတော့ လှိုက်ခနဲ...

‘ဘယ်... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ... ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ...’

ကျွန်တော်၏ အလောတကြီးအမေးကို ဖြူပြာဈေး အတွင်းဘက် မေးငေါ့ပြပြီး...

‘အတွင်းထဲဘက်ဝင်သွားတာပဲ... ဟဲ့ ဟဲ့... ဘယ် လိုဖြစ်တာလဲဟဲ့... ညီကျော်’

‘ဟဟ... ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...’

‘ဟဟ... လုပ်ကြပါဦးဟ... လုပ်ကြပါဦး...’

ကျွန်တော်ဖြူပြာစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်နိုင် တော့။ ဟိုနှစ်ကောင်၏လက်ကိုသာ ဘယ်ညာပြန်ဖမ်းဆွဲရင်း ဈေးအတွင်းဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းချသွား၏။ အံ့ကြီးကြိတ်ထား မှာသေချာ၏။ ဟို နှစ်ကောင်ကတော့ တဟေ့ဟေ့ တဟဟနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏အတွင်းဘက်ရောက်သောအခါ
မျက်လုံးကို ဘယ်ညာထောင့်ကပ်၍ အသည်းအသန်လိုက်ရှာ
သည်။ မတွေ့။ ရွှေမိုးသည်းနှင့်တူတာဆိုလို့ အနံ့ပင်မရ။ . . ။
အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်ထပ်ဝင်မိ၏။ ဟိုနှစ်ကောင်က တော့
တဟေ့ဟေ့တဟဟနှင့်ပါလာတုန်း. . . ။

မျက်လုံးကို ဘယ်ညာအလျင်အမြန်ထောင့်ကပ်
လိုက်ပြန်သည်။ မတွေ့။ လာလေ့ နောက်တစ်စုံ. . . ။ မရှိ. . . ။

‘ဟ. . . ဟေ့ကောင်. . .’

အကြည့်မဆုံးမီမှာပင် ဘအေး၏အော်သံကြောင့်
ကျွန်တော်သူ့ကို ကြည့်မိသည်။

‘ဟိုမှာ. . .’

ဘအေးမှ ကျွန်တော့်အရှေ့တည့်တည့်မေးဆတ်ပြ၏။
သူ့ညွှန်ပြ ရာကြည့်လိုက်တော့. . .

‘ဟယ်. . .’

‘ရင်ကိုအေးသွားတော့တာပါပဲ. . .’

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်၏ ချစ်လှစွာသောဂဠုန်
လေးပါ. . . ။ ဒီနေ့မှမကြုံစူး အံ့ဖွယ်ထူးအောင် ထူးထူးမြိန်မြိန်၊
ဘူးပါတိတ် ခရမ်းရောင်နှင့် လူတကာငမ်းချင်လောက်အောင်
လှနေပါတော့သည်။ အရှေ့ကမော့တော့မော့တော့သွားနေ
သည်မို့ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်ပုံမရ. . . ။

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာသာ ရင်ခုန်သံတို့ ကုလားဗုံ
စတီး၏။ ခြေအစုံသည်လည်း မြင်းရိုင်းသဖွယ် ဒုန်းစိုင်းခုန်
ပေါက်ချင်လာ၏။ ပါးစပ်ကလည်း အလုပ်မရှိပါဘဲ အလိုလိုပြုံး
ချင်လာ၏။ မျက်လုံးကတော့သနားစဖွယ် ကလယ်ကလယ်
နှင့်. . . ။

‘ဟ...ဟေ့ကောင်...’
 ခြေလှမ်းစရန်ပြင်တုန်းမှာပင် ဘအေး၏အော်သံ
 ကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ရပ်တန့်သွားရပြန်၏။
 ‘ဟိုမှာ...’
 သူ့နောက်တစ်ကြိမ်မေးဆတ်ပြန်၏။ သူ့ညွှန်ပြရာကြည့်
 လိုက်တော့
 ‘ဟင်...ဟတ်ကော့ကြီး...’
 အလုပ်ကဆင်းပြီး ဘတ်စ်ကားကြပ်ကြပ်ထဲ တိုးရခါနီး
 လို ရင်ထဲမှာဆိုသွား၏။
 ဟုတ်ပါသည်။ ကြက်ဝပ်ရှော့ (ကြက်မွေးမြူရေးနှင့်ဝပ်
 ရှော့လုပ်သော) ကိုဟတ်ကော့ပါ။ သူကတော့ ရွှေမိုးသည်း
 နားကပ်ပါ တွတ်ထိုးရင်းမြူးလို့...။ ရွှေမိုးသည်းကလဲ ကိုဟတ်
 ကော့ကြီးပြောရာကို သဘောကျသလို ရယ်လို့မောလို့...။
 ခုနကကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ရွှေမိုးတစ်ယောက်
 တည်းကိုသာ ခရော်ပင်ဖြတ်ထားသည်မို့ ဟတ်ကော့ကြီးကို
 မမြင်မိခြင်းပင်...
 ‘မိုးမမြင်လေမမြင်ပါပဲလား...’
 ကိုသူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတင်းခနဲ
 ...စိတ်ထဲတွင် လည်းထောင်းခနဲ...
 ‘လာကွာ... အနောက်ကလိုက်ရအောင်...’
 ကျွန်တော့်စကားကို ဘအေးမျက်လုံးပြူးသွားပြီး...
 ‘ဟာ... မလိုက်ပါနဲ့ကွာ... သူတို့ဖာသာသူတို့
 မိုးလေဝသအခြေအနေကောင်းနေတာကို...’
 ‘ဟုတ်သား...’
 ကိုသူကထောက်ခံ၏။ ကျွန်တော်ကသာ အလျော့

မပေးချင်သေးဘဲ။ သူတို့လက်ကိုဆွဲရင်း . . .

‘လာပါကွာ . . . သူတို့ဘယ် အခြေအနေဆိုတာ သိချင်လို့ပါ . . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့စကားကို ကိုသူကမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက် ပြီး . . .

‘ဟာကွာ . . . ဒီအခြေအနေကိုကြည့်တာနဲ့ သိသာ ပါတယ်ကွာ . . . သူတို့သမီးရည်းစားဖြစ်သွားကြပြီထင်တယ် ကွာ . . .’

‘ဟေ . . .’

‘အေးလေကွာ . . . ကြည့်ပါလား နှစ်ယောက်သားပြုံး လို့ပျော်လို့ . . .’

‘ဟင် . . .’

ကိုသူရဲ့စကားကို ဘအေးကထောက်ခံ၏။ သူတို့၏ စကားများက ကျွန်တော်၏တင်းထားသောစိတ်ကို ဝုန်းခနဲပြိုလဲ သွားစေ၏။ ခြေ လှမ်းတို့ယိုင်နဲ့ . . . အမြင်အာရုံများဝမ်းနည်းမှု တို့နှင့် ဝေဝါးလာသည်။ ဆုံးရှုံးမှုတို့ရဲ့အစပေပဲလားဆိုတဲ့စိတ်က ရင်ထဲကိုတင်းကြပ်စွာစိုးမိုးစေ၏။ သူတို့သမီးရည်းစားဖြစ် သွားပြီလား . . .

ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှ ပခုံးချင်း ထိမတတ်နီး ကပ်စွာလျှောက်လှမ်းနေပြီး၊ တစ်ခါတရံ၌ ရွှေမိုးက ဟတ်ကော့၏ လက်မောင်းကို ပျော်ရွှင်စွာလှမ်းရိုက်နေသေး၏။ ဟတ်ကော့ကြီး၏ ပါးစပ်နားရွက်နှစ်ဖက်တက်ချိတ်မတတ် ဖြဲကားလို့။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာသာ ကျဉ်ခနဲကျဉ်ခနဲ။ စိုးရိမ်စိတ်တို့လဲ ဖုံးဖိမရနိုင်တော့

‘ဘယ်လိုလဲရွှေမိုးသည်းရယ် . . . ။ ငါ့မှာတော့

အိပ်မက်တွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့...'

‘ဟော... ဟိုဘက်ကိုကွေ့ဝင်သွားပြီ...’

ဘအေး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်အလန့်တကြား ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ရွှေမိုးသည်းနှင့်ကြက်ဝပ်ရှော့ကြီး ဈေးလမ်းကြား တစ်ခုထဲချိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘လာကွာ... လိုက်ကြည့်ရအောင်...’

စိတ်ကိုအနိုင်နိုင်တင်းရင်းပြောလိုက်သော ကျွန်တော့် စကားကိုတို့သူနှင့်ဘအေးနှစ်ယောက်လုံး မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး...

‘ဟာ... ဘာလိုက်ကြည့်မှာလဲ... သူတို့ဟာသူတို့ ပျော်နေတာကို...’

‘ဟုတ်သား... မင်းကလဲလွတ်ပေးလိုက်ပါ... သိချင်ရင်လဲ နောက်မှမေးပေါ့...’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ... လာပါ... ငါအခုလိုက် ကြည့်ချင်လို့ပါ... လာပါကွာ... နော်’

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောနေသောကျွန်တော့် ကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကြောင်ငေးသွားကြသည်။ နောက်တော့ သနားသွားသလားတော့ မပြောတတ်။ နှစ်ယောက်လုံး သက်ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချပြီး...

‘ကဲ... ဒါဆိုလဲလိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့...’

သူတို့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်သွားပြီး...

‘အေးပါ... ခဏပါပဲ... လာပါ... မြန်မြန်သွားရအောင်...’

ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းတွေ တဆိတ်သွက်လွန်းလှသည် ထင့်...။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် ရွှေမိုးသည်းတို့

၁၅ ဇွဲ ဖိုး သဏ္ဌိ

ကွေ့ဝင်သွားသောလမ်းချိုးကိုရောက်လာ၏။ အတွင်းထဲ
လိုက်မဝင်သေးဘဲ လမ်းချိုးထဲဝေ့ကြည့်လိုက်တော့...။

‘ဟင်...’

‘ဟယ်...’

‘အလို...’

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံးစီမှ အာမေဍိတ်သံ
ကိုယ်စီထွက်သွားရ၏။ နောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင်
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ မြင်
ရသည်က လမ်းနှစ်ဖက်နှစ်ချက်ပြည့်အောင် တည်ခင်းရောင်း
ချနေသော အမျိုးသမီးများအတွင်းပစ္စည်းဆိုင်များ။ ပစ္စည်း
တွေကစုံလို့... သုံးယောက်လုံးအမြင်တွေကျယ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ဘအေးထံမှဂလုခနဲ တံတွေးမျိုချသံ
ကြားရ၏။ နောက်ဖားရေငတ်နေသလို ပါးစပ်ကြီးဟစ်ဟစ်
နှင့်...။

‘ပေါက်စီတွေ တွဲလောင်းဆွဲထားတာများလား...’

ဘအေးစကားကို ကိုသူကလည်း မျက်တောင်ပင်မခတ်ဘဲစိုက်
ကြည့်နေရာမှ

‘ဒီလောက်များတဲ့မျက်မှန်တွေ ငါတစ်ခါမှမမြင်
ဖူးဘူး...’

ဘာတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။
ပါးစပ်က ဗလုံးဗထွေးနှင့်... ကျွန်တော်ကသာ ကမန်း
ကတမ်းဆိုင်ခန်းများကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့...။
ရွှေမိုးသည်းနှင့်ဟက်ကော့ကြီးကို မတွေ့ရ။ ဘယ်ရောက်သွား
ကြပါလိမ့်...။

သူတို့ကိုမတွေ့လေ ရင်ထဲတွင်စိုးရိမ်စိတ်ရော သိချင်

ဟော်ဝင်ပြီမှ စာအုပ်တိုက်

စိတ်ပါ လွမ်းမိုးလေဖြစ်လာ၏။

‘လာကွာ... အထဲဝင်ရအောင်...’

ကျွန်တော့်ရဲ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးမျက်လုံး
ပြူးသွားပြီး

‘ဟာ... အထဲတွေ့မဝင်ရဲဘူးဟေ့ကောင်...’

‘ဟုတ်တယ်... ဟေ့ကောင် ကြည့်ပါဦး...’

ယောက်ျားနဲ့တူတာဆိုလို့ ဘိုကေတောင်မတွေ့ဘူးနော်...’

နှစ်ယောက်လုံး အကြောက်အကန်ငြင်း၏။ ကျွန်တော်
ကသာအ လျှော့မပေးဘဲ...

‘လာပါကွာ... ဟိုဟတ်ကော့ကြီးတောင်လိုက်
ဝင်သေးတာပဲ...’

‘ဟာ... ဟိုလူဝင်တိုင်း ဒို့မဝင်ရဲဘူးဟေ့ကောင်...
သူက မိန်းကလေးအဖော်ပါတယ်... ဒို့က ကျားသက်သက်
ကြီး...’

‘အေးလေ... နောက်ပြီး ဟိုလူကခြောက်နေလားမှ
မသိတာ။ ဒို့က စစ်စစ်ကြီး...’

နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းတခါခါလည်တခါခါနှင့်
ငြင်းဆန်၏။ ကျွန်တော့်တွင်လဲ သိချင်စိတ်၊ အလျှော့မပေး
ချင်စိတ်တို့ကလည်း တဖွားဖွားပေါ်နေတုန်းမို့...

‘လာ... လာပါကွာ... ငါ့ကိုဒီ... ဒီတစ်ခါတွေ
လိုက်လျော့ပေး ပါကွာ... နောက်... နောက်ဆုံးပဲ
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...’

နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဖြစ်နေသော
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍...

‘ဟာကွာ... မင်းကလဲ’

‘မသင့်တော်လို့ပါကွာ. . .’

နှစ်ယောက်လုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ နောက်
မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် မျက်ရည်လည်နေသော ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြီး သနားသွားကြပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ ကိုသူက သက်
ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချပြီး. . .

‘အေးလေ. . . လိုက်ဆိုလဲလိုက်တာပ. . . ဒါပေမယ့်
ခဏပဲနော်. . .’

ကိုသူ၏စကားကို ဘအေးကတံတွေးကိုဂလုခနဲမျိုချပြီး
ခေါင်းငြိမ်း၏။ သူတို့၏ခွင့်ပြုစကားကြောင့် ကျွန်တော်လဲအား
တက်သွားပြီး

‘အေး. . . အေးပါ. . . ခဏပါပဲ. . . ခဏလိုက်
ကြည့်ပြီးပြန်ထွက်ကြတာပေါ့. . .’ဟုဆိုပြီး လမ်းချိုးလေးထဲ
ကျွေ့ဝင်လိုက်သည်။

လမ်းကြားလေးထဲချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ကုတ္တီယများ
၏မျက်လုံးများက ကျွန်တော်တို့အပေါ် စုပုံကျလာသည်။
တချို့လည်း မခွဲတရို့ကြည့်ရင်း. . .

‘ဒီကောင်တွေ ဘာသဘောလဲ’

ဟူ၍ တွတ်ထိုး လက်တို့ကြကုန်၏။

ကျွန်တော်တို့မှာသာ သူတို့ကိုပြန်ပြီးတော့ပဲ ပြုံးပြ
ရမလား။ ပြန်ပြီးတော့ပဲ စိုက်ကြည့်ရမှာလားမသိဘဲ ရှိန်းတိမ်း
ဖိန်းတိမ်းမျက်နှာပျက်ကြီးနှင့် အတွင်းဘက်သို့ ကုန္တေမရစွာ
လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်. . . မြန်မြန်ရှာကွာ. . . ငါ့ရှက်လွန်း
လို့သေးတောင် ထွက်တော့မယ်. . .’

‘ဟုတ်ပ. . . ဒီမှာလည်း တဲတဲလေး. . .’

ကိုသူ၏အသံတုန်ရင်ချိနဲ့စွာကြားရ၏။ ဘအေးက ထောက်ခံ၏။ နှစ်ယောက်လုံး ဖင်လေးတွေနဲ့လို့။ သူတို့နှစ်ယောက်မျက်လုံးများ တောင်မကြည့်ရဲ၍လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကသာအားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်မိအောင် ကမန်းကတမ်းဝေရှာမိ။ . .

‘တွေ့ပြီလားဟေ့ကောင်. . .’

‘မတွေ့သေးဘူးကွ. . . မင်းတို့လည်း ဝိုင်းရှာပေးစမ်းပါ. . .’

‘ဟာကွာ. . .’

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းအနည်းငယ်ထောင်လာ၏။ နောက်. . . ဘအေးထံမှ အလန့်တကြားအသံက. . .

‘ဟ. . . ဟေ့ကောင်. . . ဟိုမှာကွ ဒီဘက်ကိုလာနေပြီ. . .’

ဘအေးညွှန်ပြရာကြည့်လိုက်တော့. . . မော့တော့မော့တော့နှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာဘက်သို့ ချီတက်လာသောရွှေမိုးသည်း. . . ။ သူ့ နောက်ကမှ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုလက်မှာဆွဲရင်း သွားဖိုးကြီးနှင့်အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်နေရသောဟတ်ကော့ကြီး. . . ။

သူတို့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြာပြာသလဲဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူတို့မြင်သွား၍မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ အနောက်ကလိုက်ချောင်းနေကြောင်း သိသွားမည်မဟုတ်ပါလား. . . ။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟေ့ကောင်. . . မြင်သွားရင်တော့ဒုက္ခ’

‘ဒီဘက်လှည့်နေလိုက်. . . ဒီဘက်လှည့်နေလိုက်’

ကိုသူ၏လှည့်ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဘက်လှည့်၍ လမ်းမကိုကျောပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မသိချင် ယောင်ဆောင်၍ ဆိုင်ထဲမှပစ္စည်းများကို ဝယ်ယောင်ပြု၍ ကိုင်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမျက်နှာချိုသွေးလိုက်၏။

‘ဟီးဟီး. . .’

‘ဟီးဟီး. . .’

‘ဟီးဟီး. . .’

ကျွန်တော်မျက်နှာချိုသွေးသံနှင့်ကပ်လျက် ဟိုနှစ် ကောင်၏မျက် နှာချိုသွေးသံများပါ ပေါ်ထွက်လာသည်မို့ မျက်နှာချိုသွေးသလို မဟုတ်ဘဲ မြင်းဟီသံနှင့်ပင်တူနေ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ မျက်နှာချိုသွေးလက်စနှင့် ပီယဝါစာပါ ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟီးဟီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကိုင်ရတာကိုအိနေတာပဲ နော်. . .’

‘ဟီးဟီး. . .’

‘ဟီးဟီး. . .’

ကျွန်တော့်စကားနောက်ကထွက်ပေါ်လာသော ဟိုနှစ်ကောင်၏ မြင်းဟီသံကြောင့် မိန်းမကြီး၏ပါးစပ်ကြီး ခြောက်လက်မအကျယ်ခန့် ကျယ်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ လက်များက ရောင်းချနေသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်တရွရွပြေး နေတုန်း။

ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ဟနေသောမိန်းမကြီးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အံ့ကြိတ်သံဖြင့်

‘ဟေ့ကောင်... အနောက်လှည့်ကြည့်ဦး... ရွှေမိုးသည်းတို့ရှိသေးလားလို့...’

ဘအေးကိုင်ထားသောပစ္စည်းကိုမလွှတ်ဘဲ... ဂျိုင်းအောက်မှနေ၍ အနောက်သို့ငုံ့ကိုင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အံ့ကြိတ်သံနှင့်...

‘ရှိနေတုန်းပဲဟေ့ကောင်... အောင်မာ လက်မောင်းကိုတောင် လှမ်းဆိတ်လိုက်သေး... ဟော... ဒီဘက်လှည့်ကြည့်နေတယ်... ဟဟလာပြီဟ... ဒီဘက်ကိုလာပြီ...’

ဘအေး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းပြန်ထူပူပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကိုင်ထားသည့်ပစ္စည်းကိုသာ ဆုပ်ခြေနေမိ၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကတော့ ခြောက်လက်မကျယ်သောပါးစပ်၊ အပြင်ထွက်လူနီးနီးပြူးကျယ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်ငေးကြည့်နေတုန်း...

‘လာပြီဟ လာပြီ...’

ဘအေးသတိပေးသံနှင့်အတူ တဖွဖွခြေသံ... ကျွန်တော်တို့နားရောက်တော့ရပ်တန့်...။ ကျွန်တော်တို့လှည့်မကြည့်ရဲသေး။ သူတို့ထံမှ တိုးဖွဖွအသံက...

‘မောင် **Royal** နှုတ်ခမ်းနီဝယ်ပေးရမယ်နော်...’

ရွှေမိုးသည်၏ ကနွဲ့ကလျအသံ။ မောင်ဟူသော သူ့စကားက ကျွန်တော့်နားထဲမိုးကြိုးပစ်သလိုမြည်ဟီး... နောက် ဟတ်ကော့ထံမှ ခွေးအိုကြီးအရိုးနုသလို ကပိုကအိုအသံကြီးက...

‘ဘယ်... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်သလဲ...’

‘မောင်...လို့’

ရွှေမိုးသည်း၏ ခပ်ချွဲချွဲအသံ...

‘အောင်မရေး...ဝမ်းတာရိုက်တာ...ဝယ်ပေး
ရမှာပေါ့တည်းရယ်... ဝယ်ပေးရမှာပေါ့...ဟီဟီး...
ခစ်...ရာ...တွားရအောင်...ဟီးဟီး ခစ်ခစ်...’

ဟတ်ကော့ကြီးမည်မျှဝမ်းသာသွားသည်မသိ။ စကား
ပင်မပီတော့...။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဒေါသဖြင့်တဆတ်
ဆတ်တုန်...။ ခြေသံများခြေသံများ...ဝေး၍...ဝေး၍။

သောကစိတ်တို့ ဒီရေအလားတိုး...လို့...
မတိုးခံနိုင်ရိုးလား။

ကြည့်စမ်း...ရွှေမိုးသည်းက ဟိုကောင်ကို မောင်
...တဲ့။ ဘယ်လိုလဲအခြေအနေ...ဘယ်အထိဖြစ်နေ
ပြီလဲ...။

တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသတို့တလိပ်လိပ်။
အလိုလိုမျက်ဝန်းမှမျက် ရည်တို့ဝေသီ။ အတွေးထဲတွင်တော့
သူတို့၏ပုံရိပ်များ ပြီးခနဲ ဖျတ်ခနဲ။

မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံး အံ့ကြိတ်ဆုပ်ခြေထားမိ။
သို့သော် မေ့ပျောက်ဖို့တော့ခက် လှပေါ့...။ ရွှေမိုးသည်းရေ
ငဲ့ခံစားမှုတွေကို မင်းမြင် လှည့်ပါ... အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
လွယ်တယ်ပဲပြော ပြော... ငါခံနိုင်မှုစွမ်းအားမဲ့ခဲ့ပေါ့...။

ငါဘယ်လိုနေရမှာလဲ ရွှေမိုးသည်းရယ်... သဲထဲ
ရေသွန်ချ လိုက်သလို ငဲ့ရဲ့ အိပ်မက်တွေပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။
ခဏတာအတွင်းမှာပဲ မင်းရဲ့ စကားသံတို့ကိုနာကျည်းမိပြီ။
ချစ်ခဲ့တာကိုက ငဲ့အပြစ် ပါ ရွှေမိုးသည်းရယ်။ မင်းလိုလည်
တယ်တယ် ကောင်မလေးကို ချစ်မိတယ်ဆိုကတည်းက

အရှုံးတွေကိုရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အခုတော့ သောကတွေ ဒေါသတွေသာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ကြေကွဲ . . . ဟောဒီဒေါသ တွေကို ငါဘယ်လို ထုပ်ပိုး ထားရမှာလဲ . . . ဟောဒီဒေါသတွေ ငါဘယ်လိုသိမ်းဆည်း ရမှာလဲ . . . ။

ရွှေမိုးသည်းရေ . . . မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တယ်ပဲ ဆိုဆို . . . အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ဆုပ်နယ်ခြေမွပစ် ချင်ရဲ့ . . . ။ မင်းတို့ရဲ့ဘဝတွေ တစ်စစီဖြစ်သွားအောင် ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို အံ့ကြိတ်ချေပစ်ချင်ရဲ့ . . . ။ မင်းတို့ အိပ်မက်တွေပျက်စီးသွားအောင် ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို

‘အောင်မလေးတော့ . . . အောင်မလေး ဒီမှာကြည့်စမ်း ပါဦး အရပ်ကတို့ရဲ့ . . . ’

‘ဟင် . . . ’

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို မီးဝင်းဝင်း တောက်ပျက်လုံးနှင့် ခါးထောက်စိုက်ကြည့်နေသော ဆိုင်ရှင် မိန်းမဝဝကြီး သူ့မျက်နှာပေါ်ဒေါသခိုးတွေတလူလူ။ ပတ်ဝန်း ကျင်ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး၏မျက်ဝန်းက ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ စုပြုံလို့ . . .

ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ စဉ်းစားလို့ ပင်မဆုံးလိုက် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို လက်ခုံနှင့်တဖြန်းဖြန်းရိုက်ပြီး . . .

‘အောင်မလေး . . . ရုပ်ကြည့်တော့သနားကမား လေးတွေပါတော် . . . ကျုပ်က သူတို့ဘာလုပ်မလဲ ဘာလုပ်မလဲ နဲ့ကြည့်နေတာ . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲတော် လာဝင်ညှစ်နေတာ တော်ရေ . . . လာဝင်ညှစ်နေတာ . . . အားရပါးရတော်၊

အံကြီးကြိတ်ပြီး ဟောဒီလို့... ဟောဒီလို့...'

မိန်းမကြီးက သူ့လက်ကြီးနှင့် မုန့်ညစ်သလို အားရပါးရညစ်ပြ သည်။

‘ဟိုက်...’ အရှက်တော့ကွဲပြီ။ ကြိတ်လက်စ အံသွား...။ မျက်လုံးကြီးကပြူးလို့... ရုတ်တရက်မို့ ရှက်ရှက်နှင့်ထိုအတိုင်းဝေ့ ကြည့်လိုက်တော့ ပိုင်းကြည့်နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်သွား၏။ ကျန်တော့ပုံက တကယ်လုပ်မည့်ပုံဖြစ်နေပြီ။ ဒါကိုဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက မလျှော့သေးဘဲ လက်ခုံနှင့် လက်ဖဝါး တဖြန်း ဖြန့်ရိုက်ပြီး အားလုံးကြားအောင် အသံမြှင့်၍

‘အောင်မလေး... ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကရော နေ မယ်ထင်နေလို့လား၊ ဇာဘော်လီကြီးကို ဆိုက်ကားဟွန်း ဘော်ဘုများမှတ်နေလား မသိဘူးတော်... တစ် ယောက်တစ်လှည့်ညစ်နေကြတာ... ညစ်နေကြတာ... ဆိုက်ကားကြီးမီးပွင့်မိနေတဲ့အတိုင်း... ကြည့်ပါတော်... ဒီမှာ... ဒီမှာ... မဟုတ်ရင်ဘုရားစူးရစေ့...’

ဟိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆိုက်ကားဟွန်း ဘော်ဘုကြီး တစ်ယောက်တစ်လုံးနှင့် ညစ်လက်စ...။ မျက်နှာကမီးပွင့်မိနေသလို နီရဲ့... သွားကြီးကဖြ...။

‘ဝင်လာတုန်းကရုပ်တွေက ဂျပန်ဆာမူရိုင်းတွေ လိုပါပဲတော်... တွေ့တဲ့လူစားဆွဲထုတ်ပြီး ခုတ်တော့မဲ့ပုံစံ မျိုးနဲ့... ဟင်း... နောက်တော့ဘယ်ဟုတ်မှလဲ... ဝင်ညစ်နေတာတော်ရေ... ဝင်ညစ်နေတာ... တွေ့ ကရာဝင်ညစ်နေတာ... ဟောဒီမှာကြည့်ကြပါ ဦးတော်... ကြည့်ပါဦး... အားလုံးပေါင်းသုံးယောက်တောင်... အောင်

မလေး...ဟောဒီလို ဟောဒီလိုတော်ရေ...’
မိန်းမကြီးက အံ့ကြီးကြိတ်၊ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး၊
အားရပါးရညစ်ပြ ခေါ်။
‘ဟေ့ကောင်... အရှက်တော့ကွဲပြီ...’
ကိုသူက ညစ်လက်စကိုဆက်ညစ်ရင်း အံ့ကြိတ်၍
ပြောသည်။
‘အေး...ဟေ့ကောင်လစ်ရအောင်...’
ဘအေးက ပြောလဲပြောရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်လှည့်
ထွက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှဆက်မပြောဘဲ မျက်နှာ
နီကြီးနှင့် သူ့နောက်က လိုက်ထွက်လာသည်။
သို့သော်... မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ...။ မျက်လုံးကြီး
ပြူး၊ အံ့ကြီးကြိတ်ထားတာကိုပြန်ဖြေလို့မရ...။ ထိုအတိုင်း
ပင်ပြန်ထွက်လာပြီး ထိုမျက်နှာကြီးနှင့်ပင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုဝေ့ကြည့်လိုက်တိုင်း လူတွေရဲ့ခနဲခနဲ... ကောင်မလေး
တွေဆိုလည်း ရင်လေးတွေဖိပြီး ကြောင်ကြည့်လို့...။
ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကတော့ အော်ဟစ်ညစ်ပြနေတုန်း...။
‘ဟောဒီလို... ဟောဒီလိုတော်ရေ... ဟို...
သုံးယောက်’
‘တောက်... အရှက်ဆိုတာ အဲဒီလိုကွဲတာ...’

‘တောက်...’

‘တောက်...’

‘ခွပ်...’ (တောက်မခတ်တတ်သောဘအေး၏
သွားချင်းခုတ်သံ)

နောက်တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်ဆုံတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
ရီဝေ...။ မနေ့က ကွဲခဲ့သောအချက်တို့က တစ်စစ...
မျက်လုံးထဲတော့ ဆက်ပြီးဝဲပျံနေ၏။ ကျွန်တော် မရမက
လိုက်ဖမ်းနေသည်။ မမိ...။ မိမယ့်မိတော့ ဆိုင်ရှင်
မိန်းမဝဝကြီးရှေ့မှာ...

‘တောက်...’

‘တောက်...’

‘ခွပ်...’

ကျွန်တော့်တောက်ခတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း ဟိုနှစ်
ကောင်ကပါ တောက်လိုက်ခတ်သောကြောင့် အားလုံးကြောင်ပြီး

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွေ့ကြည့်မိကြသည်။ မျက်နှာတွေ က
ထုံထုံထိုင်းထိုင်း၊ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း..

သူတို့၏မျက်ဝန်းထဲတွင်လည်း ဘော်ဘူကြီးဝဲယုံနေပုံ
ရ၏။ နောက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြန်လည်ငြိမ်သက်။

အမှန်တော့ ဘယ်သူ့မှာအပြစ်ရှိပါသလဲ...။

ဆိုင်ဘက်လှည့်နေဖို့ပြောတဲ့ကိုသူ့မှာလား...။
လာနေပြီ။ ဒီဘက်ကိုလာနေပြီလို့ပြောတဲ့ ဘအေးမှာလား...။
ရွှေမိုးသည်းရဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ခေါ်သံမှာလား။ ဟတ်ကော့ကြီးရဲ့
သွားပြီးကြီးမှာလား အရှေ့မှာအခန့်သင့်ချိတ်ထားသည့် ဘော်ဘူ
မှာလား။ ထအော်သည့်ဆိုင်ရှင်မိန်းမဝဝကြီးမှာလား။ ရွှေမိုး
သည်းနောက် အသည်းအသန်လိုက်ချင်နေသော ကျွန်တော့်မှာ
လား...။

နောက်ဆုံးတော့ ရွှေမိုးသည်းရယ်...။

မင်းကိုချစ်မိအပြစ်ရှိသလို...။ ဟိုဟာကြီး ညစ်မိတာ
လဲ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ချင်တော့တယ်...။
တစ်ခါမှားမိပါတယ် ခိုးသားငါးရာနဲ့...။

တစ်ခါနားမိပါတယ်...။ လုံထိပ်ဖျားမှာ...။

အေးလေ...။ ပုံပြင်တောင်ရှိရဲ့...။ ပုဇင်းထိုးက
သူ့ဖာသာသူလုံထိပ်ဖျားမှာနားနေတဲ့ဟာကို ကျိုးကန်းက
ဘာကိစ္စနဲ့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဖင်ကျိန်းနေတာလဲဆိုတာ
မျိုး...။

အခုလဲရွှေမိုးသည်းက ဟိုကောင်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါ
တယ် ကိုယ်ကဘာကိစ္စနဲ့ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်...။

‘ဟေ့ကောင်...။ ဟိုမှာရွှေမိုးသည်းလာနေပြီကွ...။’

မျက်နှာနီကြီးနှင့်ထအော်သော ဘအေး၏အော်သံ

၁၈၄ ဓမ္မ ဖိုး သည်း

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အနောက်လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ရွှေမိုးသည်းပါ။ . . . ။ ပြုံးစရာမျက်နှာလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ တည့်တည့်သို့ဦးတည်နေပါပြီ။ . . . ။

‘ဟိုက်. . . လုံထိပ်ဖျားတော့ နားမပြန်ပြီ။ . . ’

သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းတွေ တိုင်ပင်မထားဘဲ ငုံ့ကျကုန်၏။

‘တောက်. . . တစ်ရှက်ကနေနှစ်ရှက် ဖြစ်ဦးမယ်ထင်တယ်။ . . ’

ဘအေးကမျက်နှာကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကန့်လန့်ဖြတ်အုပ်ရင်းပြောသည်။

ရွှေမိုးသည်း၏ခြေလှမ်းက ဦးတည်ချက်မပြောင်းဘဲ ကျွန်တော်တို့ဆီသာ. . .

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာလာရပ်၏။ သူ့ခြေခုံဖြူဖွေးဖွေးမှာ မွေးညှင်းနုလေးတွေ. . . ။

‘ဟေ့ ဒီမှာ. . . ’

သူ့ခေါ်သံကြောင့် သုံးယောက်လုံးမော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဝရား. . . ဝရား. . . ဝရား. . . ’

လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ပြီး **Lion King** ထဲက ခြင်္သေ့ပေါက်ကမြေခွေးကို ပြောင်သလိုလုပ်ပြ သည်။

‘ဝရား. . . ဝရား. . . ဝရား’

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့်ထွက်သွား၏။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သုံးယောက်လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား. . . ။

‘တောက် . . . ဒါ တမင်သက်သက်လာပြောင်
တာ . . .’

မနွေကကိစ္စကို အခြေခံပြီး တမင်လာလုပ်ပြသွားတာ
. . . ။

တွေးရင်းတွေးရင်း ရှက်တာရော . . . မွန်တာရော
စုံလာ၏။

‘ငါလိုက်သွားမယ်ကွာ . . .’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထထွက်
လိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာတွေအာစေးမိနေသည်
တော့မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းမတား။ တိုက်လည်း
မတိုက်တွန်းဘဲ ကြောင်ငေးငြိမ်သက်ရုံပေ တွေးမှိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

သူတို့၏ မျက်ဝန်းထဲ ဆိုက်ကားနှစ်စင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်
အပြိုင်ရပ်ပြီး ဆိုက်ကားဟွန်းဘော်ဘုကြီးကို သူနိုင်ကိုယ်နိုင်
အပြိုင်ညှစ်နေကြသလားတော့ မပြောတတ် . . .

x x x

‘ရွှေမိုး...’
ထုံးစံအတိုင်း သူလှည့်မကြည့်ပါ...
‘ရွှေမိုးခဏနေဦး...’
သူ့ခြေလှမ်းတွေရပ်တန့်သွား၏။ သူ့လက်ထဲပိုက်ထား
သော စာအုပ်ကျွန်တော့်ကိုထိုးပေး၏။ ကျွန်တော်လည်း ယောင်
နနနှင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။
‘မနောကကိစ္စပြောစရာရှိလို့...’
‘ငါမြင်ပါတယ်ဟ... ဘာလဲ အဲဒါနင်တို့ဝါသနာ
လား...’
‘အဲ...’
ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့... မျက်နှာကြီးလဲ ဖရို
ဖရဲဖြစ်နေလိမ့်မည်။
‘နင်တို့ကလဲဟယ်... ဝါသနာပါရင်လဲ ကိုယ့်အိမ်မှာ
ကိုယ်ဝယ်ထားကြပေါ့... အခုလို လူကြားထဲမှာဆိုတော့ ရှက်
စရာကြီး...’
‘အင်း...’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရ၏။ အစကတော့ ရန်တွေ့မလို့ပါပဲ... အခုတော့ လက်ထဲကိုင်ထားသောစာအုပ်ကို လွှတ်ချရမလား သူ့ကိုပဲပြန်ကမ်းပေးရ မလား မသိဖြစ်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး...

‘မဟုတ်ဘူးဟ... ငါမေးချင်တဲ့ မနွေကကိစ္စဆိုတာ...’

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကျုံ့၍ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ‘ဘာလဲ...’

‘ဟိုလေ... နင့် ဟိုကောင်ကြီးကို မောင်... မောင်လို့ ခေါ်တဲ့ကိစ္စ’ သူ့ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့်ခေါင်းမော၍လှည့်ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်ကသာ အနောက်ကလိုက်ရပြန်ပြီ...။

‘အဲ... အဲဒါ ငါသိချင်လို့... နင်တို့ ရည်းစားဖြစ်သွားကြပြီလား’

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူ့ခြေလှမ်းတွေယိုင်နဲ့သွား၏။ နောက်ခြေ လှမ်းတွေ တုန်ခနဲရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုတော့မှ သူ့ကိုအသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့...။

‘အို...’

သူနှုတ်ခမ်းတွေက ဖြူဖျော့ပြီးအက်ကွဲနေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မူးနေသူတစ်ယောက်လို ရီဝေနေသည်။

‘ရွှေမိုး...’

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အလန့်တကြား အော်မိသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ... စိုးရိမ်စိတ် များ
ရင်ထဲကြီးစိုးလာ၏။

သူကတော့ ကျွန်တော့်ခေါ်သံကို မကြားသလိုကြောင်
ပြီး ရပ်နေ၏။ နှစ်ယောက်လုံးစကားသံတိတ်ဆိတ်...။
နောက်ပြေးလာသောခြေသံများ...။

ကြည့်လိုက်တော့...။

ကိုဟတ်ကော့ကြီး...။

ကျွန်တော်တို့နားရောက်တော့ ကမန်းကတမ်း ရွှေမိုး
သည်းလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...။

‘ဟာ... ရွှေမိုးသည်း... ဘယ်တွေလျှောက်သွား
နေတာလဲ... လိုက်ရှာလိုက်ရတာ... လာလာ...
ကားပေါ်မှာ ဦးလည်းပါတယ်...’ ဟုဆို၍ ရွှေမိုးသည်းလက် ကို
ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ရွှေမိုးသည် ကိုဟတ်ကော့ကြီးဆွဲခေါ်ရာလိုက်သွားရင်း
ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ်လှမ်းခန့်တွင် ကျွန်တော့်ဘက်ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟင်’

သူ့နှာခေါင်းထဲမှ စီးကျလာသောသွေးစများ...။

‘ရွှေမိုး...’

တခြားခေါ်သံ... သူဖျတ်ခနဲပြန်လှည့်သွားသည်။

သွေးစတချို့ လွင့်ခနဲ...။

နောက်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသောကားတစ်စီး
ပေါ်သို့...။

အခါမဟုတ်ပါဘဲ မိုးက ဝုန်းခနဲရွာကျလာ၏။

x x x

မနေ့ ညကမြောက်ပြန်လေ သံမဏိဓားသွားလိုပင်
အေးမြရတနေ၏။ လူများသည် သစ်ကိုင်းစများ သစ်ရွက်
သစ်ခက်များဖြင့် ခိုကိုးရာဖန်တီးကြ၏။ ထိုသေးနုတ်လှသော ခို
ကိုးရာသည် အခိုက်အတန့်အတွင်း သူတို့၏အရေးပါဆုံးဖြစ်
နေပြီ။ . . ။

သို့သော် နံနက်အလင်းရောင်မထွက်ပြုခင်မှာပင် လူ
တို့သည် သူတို့၏ပိုင်ဆိုင်ရာများကို သိမ်းဆည်းကာ ထိုအရပ်
မှခွာရန် ပြင်ဆင်ကြပြီ။ . .

ယခုချိန်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်မှာ သူတို့၏
ခဏတာ ခိုကိုးရာကို စွန့်ခွာခြင်းပင်။

(ရာဘင်နွာနတ်တရီး)

x x x

‘မင်း ရွှေမိုးသည်းလေးပျောက်နေပြန်ပြီနော်...’

ဝေ့တက်လာသော လေပြေနှင့်အတူ ပေါ်ထွက်လာသော သန်းအောင်၏စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်သက်ပြင်းချမိသည်။ သတိရစိတ်က တိုးလို့တန်းလန်းပြန်ပေါ်လာ၏။

‘ရွှေမိုးရေ...’

တိမ်းရှောင်လို့မရတဲ့ ကံကြမ္မာမှာ ကြည်လင်တဲ့မျက်ဝန်း လေညှင်းမြဲမြဲကို ငါမေ့လို့ရမယ်တဲ့လား...။

ထပ်တူအစားထိုးဖို့မရှိတော့တဲ့ မင်းရဲ့လုပ်ကွက်တွေမှာ ပျော်ပျော်ကြီးကြွေးနေမယ့်သူဟာ ငါပဲပေါ့...။ ဘယ်လိုမှ မစိုပြည်နိုင်ပေမယ့် နှစ်သိမ့်နိုင်သူပါ...။

တစ်ခါတလေတော့ အဝေးဆုံးကိုထွက်ပြေးသွားချင်လေရဲ့...။ ဒါပေမယ့် သတိရစိတ်တွေ မင်းအနားမှာပဲအမြဲတမ်းပျော်မွေ့နေမှာပါ...။

‘ရွှေမိုးသည်းရေ...’

အချိန်တိုင်းပါပဲ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပြောပြော ငါ့ကို

ချည်နှောင် ထားတဲ့ကြိုးက တဆိတ်ခိုင်းမာလွန်းခဲ့ပါ။ . .

‘သူနေမကောင်းဖြစ်နေတာလား မသိဘူးနော်. . .
သနားပါတယ်’

မိုးစက်များတဖွဲဖွဲကျလာ၏။ ထိုမိုးစက်များကြားမှ
သူမ၏ဖြူဖျော့ ဖျော့နှုတ်ခမ်းများ ပြန်လည်မြင်ယောင်. . . . ။

‘မင်း. . . သူ့အိမ်သွားမကြည့်ဘူးလား. . .’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။

‘မသွားတော့ပါဘူးကွာ. . . သူ့အနားမှာ. . .’

ဆက်ပြောရန်စကားစတို ပျောက်ဆုံးနေ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြက်
ဝပ်ရှော့ဟတ်ကော့ကြီး၏မျက်နှာက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်ပေါ်လာ ၏။

‘သူပြည့်စုံမှာပါ. . .’

ကျွန်တော့်အသံတွေ တုန်ရီနေမှာပါ။ သန်းအောင် ထံမှ
ခပ်လေးလေးသက် ပြင်းချသံ ကြားရ၏။ နှစ်ယောက်လုံး
အတွေးကိုယ်စီနှင့်ငေးရီ. . . အတန်ကြာမှ သန်းအောင်က. . .

‘ကဲကွာ. . . စိတ်ပြေလက်ပျောက် အတန်းသွားတက်
ရအောင်’

ကျွန်တော်မငြင်းမိ. . . ။ ရွှေမိုးသည်းမရှိသည့်နောက်
လုပ်စရာဘာမှမရှိတာ. . . ။

‘ညီကျော်...’

စာသင်ခန်းထဲဝင်ရန်ပြင်စဉ်မှာပင် ခေါ်သံကြား၍
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... ဆရာဦးမြတ်လှကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ပြောပါဆရာ...’

ဆရာမျက်မှန်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကိုကျော်ကြည့်ပြီး...

‘အေး... မင်းကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့... ဧည့်သည်
တစ်ယောက် ဆရာ ရုံးခန်းထဲကစောင့်နေတယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... ကျွန်တော်သွားတွေ့လိုက်ပါ
မယ်...’

ဆရာ့ကိုအားနာလို့ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲမမေး
လိုက်တော့ပါဘူး။ မေးလို့မှမကောင်းတာဘဲ...။ ဆရာ့ရှေ့
ခေါင်းလေးငုံပြီး ကျော်ဖြတ်၍ ရုံးခန်းဆီသို့...။

x x x

ဆရာရုံးခန်းထဲတွင် နေ့စဉ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို
စိတ်ပါလက်ပါ ထိုင်ဖတ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကိုမြင်
တော့ စိတ်ထဲဝေဝေဝေဖြစ်သွားမိ၏။

ထိုလူကြီးကိုလည်း တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးသလို
လို့။ ဘယ်နေရာမှာတွေ့ဖူးသလဲတော့ မသေချာ...။ ထို့
ကြောင့်...။

‘ကျွန်တော် ညီကျော်ပါခင်ဗျာ...’

လူကြီး ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က တစ်
ယောက်ယောက်နှင့်တူသလို လူကြီးသတင်းစာကို ပိတ်လိုက်
သည်။

‘ဦးက ရွှေမိုးသည်းတို့အဖေပါ...’

‘ခင်ဗျာ...’

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဒါကြောင့် တွေ့
ဖူးသလိုဖြစ်နေတာ...။

‘အော်... ဟုတ်ကဲ့... ဟိုလေ... နှုတ်ခမ်းနီ’

၁၉၄ မိုး ဖိုး သည်း

မပါတော့ ရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူး...'

လူကြီးယောင်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူပြန်စမ်းကြည့် သည်။
ပြီးမှ သတိရသွားပြီး...

'အော်... အဟင်း... ရွှေမိုးသည်းကတော့ အဲဒီလို
ပဲ... သိပ်စတတ်တာ... အေးလေ... အိမ်မှာကလဲ သူ့ကိုပဲ
ဂရုစိုက်နေရတာကိုး...'

လူကြီးအဝေးကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

'အခု ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စပါလဲ
ဦး...'

လူကြီးသက်ပြင်းချသည်။

'ဒီနေရာမှာပြောလို့မကောင်းလောက်ပါဘူး...
တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုစားသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
ပြောကြတာပေါ့...'

'ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ် ဦး...'

x x x

မိုးရိပ်မိုးငွေ့များ လေထဲပျံသန်းနေသည်။ သစ်ပင်
တို့သည်လည်း ချိန်ခွင်ကိုင်းသဖွယ် ကိုင်းညွတ်ကျနေကုန်၏။
သစ်အယ်ပင်၏ အရိပ်သည် မျက်မှန်နက်တပ်ဆင်ထားသော
မိုးရိပ်အောက်အေးစိမ့်၍ လေးဖက်ပတ်လည် ပြာရီနေအောင်
စွမ်းဆောင်နေသည်။

ဝါရီရီသစ် ရွက်သစ်ခက်များသည် ဘဝသစ်
တစ်ခုအစပျိုးရန်အတွက် မြေပြင်သို့ခုန်ပေါက်ဆင်းသက်နေ၏။
ကတိုက်ကရိုက်တိုး တိုက်နှင်လာသော လေပြေရိုင်းတို့ သတ္တိ၊ ဗလ၊
ဂုဏ်အင်ပြ၍ ခပ်ရိုင်းရိုင်းကျီစယ်ရင်း ပျော်မွေ့စွာဖြတ်
သန်းနေလေသည်။

လူကြီး၏ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ကောင်းကင်မှသစ်
ရွက်တစ် ရွက်ကြွေလွင့်လာ၏။ လေထဲလူးလွန့်နေသောသစ်
ရွက်ကလေးသည် မှောက်ခုံဖြစ်လိုက်၊ ပက်လက်ဖြစ်လိုက်နှင့်
ဖြည်းညင်းစွာဆင်းသက်လာ၏။ ကျွန်တော် ထိုသစ်ရွက်ကလေး
ကို ခေါင်းနှင့် ပန်းခွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သစ်ရွက်ကလေးကို

ခေါင်းဘက်မှ လောင်းကြေးထပ်လိုက်၏။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမသိသော သစ်ရွက်ကလေး
ကတော့ ခေါင်းဖြစ်လိုက်ပန်းဖြစ်လိုက်နှင့် အလိုက်သင့်ကြွေ
ကျဆဲ...။

‘ခေါင်း...’

‘ပန်း...’

‘ခေါင်း...’

‘ပန်း...’

‘ဟော... သစ်ရွက်ကလေးက ကျွန်တော်တို့စားပွဲခုံ
တည့်တည့် ကြွေကျလာပြီ...’

‘ခေါင်း...’

‘ပန်း...’

သစ်ရွက်ကလေးက ကျွန်တော့လက်ပေါ် တည့်တည့်...။

‘ခေါင်း...’

ကျွန်တော်လောင်းကြေးထပ်ထားရာ ခေါင်းပင်ကျ၍
ဝမ်းသာသွားမိ၏။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲတိုက်ခတ်လာသော လေ
ပြေ၏အရှိန်ကြောင့် သစ်ရွက်ကလေးတစ်ပတ်လည်သွား၏။

‘ပန်း...’

ကျွန်တော်စိတ်တိုစွာ သစ်ရွက်ကလေးကိုချေမှုပ်စစ်
လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း လူကြီး၏သက်ပြင်းချသံကြွေကျ
လာပြန်၏။ ထိုသက်ပြင်းကိုမြင်ရပါက ကျွန်တော်ခေါင်းပန်း
လောင်းလိုက်ချင်သေး၏။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်လောင်းမှာက
ပန်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘မောင်ရင်... ရွှေမိုးသည်းကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ...’

‘ပန်း... အဲ့... ဟိုလေ... မောက်လျက်...’

အဲလေ ဟုတ်ပေါင် ဘယ်လို...’

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်တော်
ကြောင်သွားမိ၏။ လူကြီးသဘောထားကြီးစွာပင် ထပ်မေး၏။

‘အော်... ဟိုလေ... ရွှေမိုးသည်းကိုဘယ်လိုမြင်
လဲလို့...’

‘ဟို... ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း
မသိဘူး...’

‘ဒါကတော့... မောင်ရင်မြင်သလိုပေါ့...’

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိ၏။

‘ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင်တော့... အဲ...
ဟိုလေ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်ပေါ့နော်... ရွှေမိုးက
လူတွေကိုစတတ်တယ် စကားလည်းကြွယ်တယ်... ဉာဏ်
လည်းကောင်းတယ်... အဲနောက်ပြီး သူကအမြဲပျော်နေတယ်
လို့ထင်တာပဲ...’

လူကြီးထံမှ သက်ပြင်းချသံထပ်ကြားရ၏။ ခေါင်းလား၊
ပန်းလား ကျွန်တော်မသိတော့ပါ။ သူကတော့ ဟိုးအဝေးကြီးကို
ငေးကြည့် နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပြောစရာစကားကုန်ပြီမို့
သူ့ကိုသာပြန်ငေးကြည့်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ သူက-

‘လူတွေအားလုံးကတော့ ဒီလိုပဲထင်ကြတယ်
လေ...’

‘ဗျာ...’

လူကြီး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားမိ၏။

‘မောင်ရင်အံ့ဩသွားတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်
ကွယ်... တကယ်တော့ သူ့ဘဝဟာ ကန္တာရထဲက စက္ကူလှေ
ကလေးလိုပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်ကိုမှမရောက်ဘဲ သဲထဲ

ကိုသာနစ်မြုပ်သွားရမှာပါ။ . . .’

‘ဘယ်လို ဦး . . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့ အံ့ဩတကြီးအမေးကို လူကြီးက အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်၏။ နောက် ဆို့နှင့်တုန်ရင်စွာဖြင့် . . .

‘သူ . . . မကြာခင် . . .’

လူကြီးစကားစဖြတ်လိုက်သည်။ အသံများတိတ်ဆိတ်။ စိမ်းလဲ့သောသစ်ရွက်တစ်ရွက်သာ အရွယ်မတိုင်ခင် လေထဲဝေ့လည် . . .။ ကြွေကျ . . .။

လူကြီး ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲပြန်ကြည့်သည်။ အလို . . . သူ့မျက် ဝန်းမှာကြေကွဲခြင်းတွေ . . .။ နောက်တဖြည်းဖြည်း တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြီး၊ တိုးညှင်းဆို့နှင့်စွာဖြင့် . . .

‘သူ မကြာခင်သေဆုံးရတော့မယ် . . .’

‘ဗျာ . . .’

နားထဲ ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရသောတိုးညှင်းသောအသံ . . . အမြင်အာရုံကို ပြူးကျယ်ဝေဝါးသွားစေ၏။

ဖျတ်ခနဲဆိုသလိုပဲ၊ ခုနကြွေကျလာသော အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တို့ ရင့်ရော်သွားစေ၏။ ပဲ့တင်ထပ်နေသော စကားသံနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီးများ တရိပ်ရိပ်နှင့်လည်ပတ်လာ၏။ အမြင်အာရုံများတရိပ်ရိပ်နှင့် အထပ်လိုက်အထပ်လိုက် ပူးကပ်ကုန်၏။

‘သူ . . . သေဆုံးရတော့မယ်။ သူ . . . သေဆုံးရတော့မယ်တဲ့ . . .’

ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . သူဘာဖြစ်လို့

သေဆုံးရမှာလဲ...'

ကျွန်တော်၏အလောတကြီးစကားကို ရုတ်ချည်းအဖြေ
မပေးသေးဘဲ လူကြီးရေခွေးခွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ သူ့လက်နှင့်
ရေခွေးခွက်လွဲနေ၏။ သူ့အမြင်အာရုံထဲ၌ ဘာမှမြင်ပုံမရ...
သို့သော် သူ့ရေခွေးခွက်ကို ဆက်လက်စမ်းလိုက်ပြီး...

'သူ့မှာ...'

.....

'သူ့မှာ သွေးကင်ဆာရောဂါစွဲကပ်နေပြီ...'

'ဗျာ...'

ကျွန်တော့်အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ လူကြီး၏လက်
နှင့်တိုက်မိပြီး ဖန်ခွက်တစ်ခု'ခွမ်'ခနဲကျကွဲသွား၏။

ထိုဖန်ခွက်အတွင်းမှကျလာသော ရေများကို ရွှေမိုး
သည်၏နာ ခေါင်းများမှစီးကျနေသောသွေးများ အဖြစ်မြင်မိ၏။
နောက် ဖြူဖျော့အက်ကွဲနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများ၊ ရီဝေဝေ
မျက်ဝန်း...

'သူ... အမြဲတမ်း သွေးသွင်းနေရတယ်လေ...
သွေးမသွင်းနိုင်ရင်...'

လူကြီး၏နောက်ဆက်တွဲစကားများ ဘာမှဆက်မကြား
နိုင်တော့။ ရွှေမိုး၏ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်... သွေးစုပ်ဖုတ်
ကောင်ဟူသော စကားများသာ နားထဲလျှံကျနေ၏။

'ရွှေမိုးက သူ့သေရတော့မယ်ဆိုတာသိတဲ့အချိန်က
စပြီး သူ့ဖာသာသူ ပျော်စရာတွေကိုဖန်တီးယူတော့တာပဲ
ကွယ်... အင်း... သတ္တိတော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့မိန်း
ကလေးပါပဲကွယ်...'

စကားသံများ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ခုနက

ကျကွဲသွားသော ဖန်ခွက်ကို စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က လာ
ရောက်သိမ်းဆည်း၏။ ဖန်ခွက်ကလေးက တိတိကျကျနှစ်
ခြမ်းသာကွဲသွားပြီး ကျန်သည့်အမှုန်အဖွဲလေးများသာ ဖြာ
ကျနေ၏။

‘သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်ပြီးသွက်လက်ဖျတ်
လတ်တဲ့မိန်းကလေးပါပဲကွယ်... ဉာဏ်ကလဲသိပ်ကောင်း
တယ်...။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်မီ
အောင်ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်...။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနှစ်မှာပဲ သူ့ရဲ့
အမေဟာ ဒီရောဂါနဲ့ ပဲဆုံးခဲ့တယ်... နောက်ပြီး...
သူ့မှာလဲ...’

သစ်ရွက်တွေတစ်ပင်လုံးကြွေနေ၏။ ကျွန်တော့်မျက်
ဝန်းမှာလဲ မိုးရိပ်တို့စွတ်စို့...။ ကျွန်တော့်မျက်ရည်မိုးကြောင့်
ဘယ်သစ်ပင် များရှင်သန်နိုင်မှာလဲ...။ အခုတော့ မြူမှုန်
ငယ်လောက်တောင် မရှင်သန်သေး...။

အခုတော့... အခုတော့...

အခုတော့ကွယ်...

လူကြီးခေါင်းငုံ့ကျသွား၏။ ပြီးတော့ တုန်ရင်ဆို့နှင့်
စွာ...

‘သူ့ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီလေ...’

‘ခင်ဗျာ...’

မိုးစက်များ ဖြန်းခနဲမျက်နှာကိုလာစင်သည်။ ထိုမိုး
စက်နှင့်အတူ မိုးစက်အတူတို့ မျက်ဝန်းပေါ်ရိုးလေးခို...
ပြောစရာစကားတွေ ရင်ထဲမှာဆိုနှင့်... ဘယ်သူကများ
လောကကြီးကိုတန်ဖိုးထားနိုင်တော့မှာလဲ...

‘သူသိပ်အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေတယ်ကွယ်...’

ဟော်ဝင်မြို့မှ စာအုပ်တိုက်

လူကြီးအသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းပြီး စကားကိုဆက်၏။
သူ့ခမျာလဲ အားတင်းပြီးပြောနေရသည့်ပုံ...။
‘ဟုတ်တယ်ကွယ်... သူ့မှာဒီရောဂါဆိုက မလွတ်
နိုင်မှန်းသိတော့ ဘယ်သူကအနားလာချင်တော့မှာတဲ့လဲ...။
ဒါကိုလဲ ဦးနားလည်ပါတယ်လေ... ဘယ်သူမဆို ဒီရောဂါ
သည်မျိုးကို ဘယ်ချစ်ချင် ကြင်နာချင်ကြတော့မှာလဲလေ...’
‘ကျွန်... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဦး...
ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်... ဦးတို့မှခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင်
ရွှေမိုးသည်းရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေကို ကျွန်တော်အတတ်
နိုင်ဆုံးဖြည့်စွမ်းပါရစေ... ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါ
ဦး... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်...’
လူကြီး ကျွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲဝေကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်ရည်များ
ဝေ့လည်လာပြီး...
‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်... ကျေးဇူးတင်လိုက်
တာ... အေးလေ နောက်ဆုံးနေ့... နောက်ဆုံးနေ့တွေ
ပေါ့...’

x x x

ဝုန်းခနဲရွာကျလာသောမိုး... ဘာမိုးများလဲကွယ်

...

ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ပန်းများကိုပွင့်စေသလို...
ငါတို့၏မျက်ရည်ကိုလည်း ကြွေလွင့်စေခဲ့... လေပြင်းရဲ့
တိုက်ခတ်မှုများသည်လည်း သင်္ကေတများနှင့်ဖွဲ့သီအပ်သော
လွမ်းတေးတစ်ပုဒ်သဖွယ် ကျူးရင့်နေလေပြီ...။

သေဆုံးမည့်သူတစ်ယောက်၏ ညနေခင်းကို မည်သို့
အမည်တွင်ပါသနည်း...။ ထိုအချိန်တွင် ရွာကျနေသောမိုးကို
မည်သို့ခေါ်ဆိုရမည်နည်း...။

‘အို... မိုးဒေဝီ... ငါ၏ချစ်ခြင်းကိုပေးပါ... ငါ၏
အလိုဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးပါ...’

ယခုရွာနေသောမျက်ရည်မိုးများအစား... ပျော်ရွှင်
ခြင်းမိုးစက်များသာ အလိုရှိပါသည်။ ထာဝရမချုပ်ငြိမ်းနိုင်သော
သစ္စာတရား၊ နိဂုံးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သောရှင်သန်မှု၊ ပြီး
ပြည့်စုံနိုင်ခြင်းမရှိသေးသော မျှော်လင့်ချက်များကိုယ်စား တစ်
ခုသာတောင်းဆိုလိုပါသည်။

‘ရွှေမိုးရယ် သည်းပါတော့... လို့...’

x x x

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့အုတ်ခုံတွင်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသောမျက်နှာလေးနှင့် ငွေမိုး
ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲဆို့နှင့်သွား၏။ သူက ကျွန်တော့်ကို
တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ရွှေမိုးအထဲမှာရှိတယ်...’

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့်ထင်သည်... သူ့အသံက တုန်
ရင်နေ၏။ ပြီးတော့ပြန်လည်ငေးရီ... ကျွန်တော်လည်း ဘာ
မှဆက်မပြောတော့ဘဲ အိမ်တွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

‘သူ့အခန်းက ဟိုဘက်မှာညီကျော်... ဦးတော့ ဒီမှာပဲ
ထိုင်နေတော့မယ်ကွယ်...’

ရွှေမိုးသည်းအဖေက ရွှေမိုးသည်း၏အခန်းကိုညွှန်ပြပြီး
ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေလိုက်၏။ သူ့ခမျာလဲ သူ့သမီး၏ဝမ်း
နည်းကြေကွဲဖွယ်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုဟန်မရ။

ကျွန်တော်ကသာ တစ်ယောက်တည်း ရွှေမိုးသည်းအခန်း
သို့...။

ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလဲလျောင်းနေသော
ရွှေမိုးသည်းကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတို့လှိုက်
တက်လာ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အရောင်မှိုင်းသောစောင်တစ်
ထည်လွှမ်းခြုံထားပြီး သူ၏လက်ထဲတွင်တော့ လက်ကိုင်ဂိမ်းစက်
အမည်းလေးတစ်ခုကိုင်၍ ဆော့ကစားနေ၏။

ကျွန်တော်အခန်းဝရောက်သည်အထိ သူသတိထား
မပုံမရသေး။ သူ့အာရုံက တတိတီနှင့်မြည်နေသောဂိမ်းစက်
ပေါ်မှာသာ စုပြုံကျနေပုံရ၏။

‘ရွှေမိုး...’

ကျွန်တော့်ရဲ့တိုးညှင်းခေါ်သံကြောင့် သူဖျတ်ခနဲဝှေ့
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဂိမ်းစက်ပေါ်ဖျတ်ခနဲ
ပြန်ရောက်သွား၏။ သူ ကျွန်တော့်ကိုလုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်
တော့...။

‘အို...’

သူ့အသားတွေက ဖြူဖျော့ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက

ခြောက်သွေ့အက် ကွဲနေပါရောလား...။

‘ရွှေမိုး...’

ကျွန်တော် သူ့တင်နားကပ်သွားပြီး နံဘေးမှခုံတစ်လုံး ပေါ်ထိုင် လိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကိုလှည့်မကြည့်သေး...။ သူ့မျက်လုံးတွေက တတိတီမည်နေသောဂိမ်းစက်အပေါ်က မရွေ့...။ ကျွန်တော်ကသာသူ့ကိုငေးရီး...။

ကြည့်နေရင်းကြည့်နေရင်းနှင့်မှ သူ့မျက်ဝန်းပေါ် မျက်ရည်တို့ ဝေ့သီလာ၏။ ဂိမ်းစက်မှတတိတီအသံများ ပို၍မြန်လာသည်။ နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကွေးညွတ်။ လက် ထဲမှဂိမ်းစက်ခလုတ်ကိုလဲ ထင်ရာလိုက်နှိပ်နေပုံရ၏။ တတိတီ အသံတို့ မြန်ဆန်ပြင်းထန်။ နောက်... သူ့မျက်ဝန်းမှာ...။

‘ရွှေမိုး...’

အလန့်တကြား ကျွန်တော် သူ့လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက် သည်။

သူ့ထံမှ ရှိုက်သံတချို့လွင့်ပျံ့...။

မျက်ရည်တို့... တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်း သူ ကျွန်တော့်လက်ကိုအားရပါးရ ပြန်လည်ညှစ်ဆွဲထား၏။

ရှိုက်သံများ...။

ရှိုက်သံများ...။

.....

.....

.....

ဆိုနှင့်...။

ဖြစ်တည်ခြင်းဟူသည် နိစ္စတရား၏ တသွင်သွင်စီးထွက်နေသော ရေပန်းကြီးပင်။ သင်တို့၏စိတ်ဝိညာဉ်များကို ထိုရေပန်းမှရေများဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ကြလော့ . . . ။

နံနက်ခင်းတွင် ပွင့်အာလာသောပန်းပွင့်ကလေးနှင့် သင့်အသက်သည် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်ထားပါ။ ယခုမှလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အဖန်ဆင်းခံရသော လူသား၏မျက်နှာမျိုးနှင့် လတ်ဆတ်မှုမျိုးကို ယူဆောင်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ဝိညာဉ်ကို အစဉ်မြူဖုံးအောင်မှိုင်းတိုက်ထားနိုင်သည့်အရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဇရာနှင့်မရဏကို အစစ်အမှန်ဟုနားလည်ပါလျှင် ကလေးငယ်သည် ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနိုင်ပါဦးမည်လော . . . ။ ထာဝရချုပ်ငြိမ်းနိုင်သော ဘဝသစ္စာ၊ နိဂုံးမချုပ်နိုင်သေးသော ရှင်သန်မှု၊ အစဉ်သစ်လွင်နေသောပြီးပြည့်စုံမှု၊ မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့်သာ ပျော်ရွှင်မှုကို တည်ဆောက်ထားလိုက်ပါ။

(ရာဘင်ဒြာနတ်တရီး)

x x x

ဒါဟာ အပြစ်တစ်ခုလို့ဆိုရင် ငါ့အတွက်တော့အမှန်
တရားသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်. . .

ငါ. . . ဘောလုံးပွဲအကြောင်းနားမလည်ဘူး. . .

ကော်ဖီမဖျော်တတ်ဘူး. . .

လျှပ်စစ်မီးတီထွင်တဲ့လူ ငါမသိဘူး. . .

အချစ်ဆိုတာကိုနားမလည်ဘူး. . .

ငါ့ရဲ့အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောပြပါဆိုရင်. . .

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ရေမချိုးဘူး. . .

တစ်လမှာတစ်ကြိမ်တော့ လှိုက်လှိုက်သည်းသည်း
ငိုတယ်. .

အင်မတန်အေးတဲ့ရာသီတွေမှာပေါ့. . .

ဒါဟာ ငါ့ရဲ့အမှန်တရားပဲ. . .

သေရမှာမကြောက်တဲ့အခါတိုင်း

ငါပျော်ရွှင်နေတတ်တယ်. . . ။

ဒါကို အပြစ်တစ်ခုလို့ပြောရင်လဲ. . .

အမှန်တရားပဲဖြစ်လိမ့်မယ်. . .

(ရွှေမိုးသည်း)

‘နင်နေကောင်းရဲ့လားရွှေမိုး...’
ကျွန်တော့်ရဲ့အမေးကြောင့် သူခေါင်းထောင်
ထလာပြီး...
‘လာလေ... တစ်ယောက်ချင်း ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်
လိုက်ရအောင်’
‘အဲ...’
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ
တော့...
‘ဟိုလေ... ငါပြောတာက ဒီလိုလေ... နင့်ကျန်း
မာရေး’
‘လုပ်မနေပါနဲ့... နင်ငါနဲ့ ကြက်ဖခွပ်ပြိုင်ရဲလား...
မရဲဘူးလားပြော...’
သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော် အတော်လေးကိုတွေဝေ
သွားမိ၏။ သူက စိတ်မရှည်သလိုဟန်မျိုးနှင့်...
‘ပြောလေ... ပြိုင်မှာလား မပြိုင်ဘူးလား’
‘ဟာ... မ... မပြိုင်ရဲပါဘူးဟာ...’
‘အေး... မပြိုင်ရဲရင် ဘာမှပြောမနေနဲ့...’
သူ့ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်လည်မှီလှဲချလိုက်သည်။ သူ့
မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေဝေ... သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တိကျပြတ်
သားမှုကိုဖော်ပြနေတုန်း...
x x x

‘ငါက... ငါသေရမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ
ဝမ်းနည်းလေ့မရှိဘူး ညီကျော်...’

ခန်းဆီးစကိုကျော်လွန်၍ ကသုတ်ကယက်ဝင်ရောက်
လာသော မိုးရေစက်များကို သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ခံယူလိုက်
သည်။ . . ။

‘ငါဝမ်းနည်းနေတာက...’

သူ့လက်မောင်းမှာ ဆေးထိုးအပ်ရာတွေပွစိတက် နေ၏။

‘ငါဝမ်းနည်းနေတာက ငါ့ကိုချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူတွေ ဝမ်း
နည်းပူဆွေး ကျန်ရစ်ရမှာကိုပဲ... တွေးမိတိုင်းဝမ်းနည်း
မိတယ်...’

သူ့ဆံနွယ်စတွေ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
ထိုဆံနွယ်စများကို ကျွန်တော်ရှင်းလင်းပေးချင်သည်။ အဝတ်
အစားများကတော့ မနေ့ကဝတ်ထားသည့်အတိုင်း မှုန်မှုန်
မှိုင်းမှိုင်း... .

× × ×

‘ငါ နင့်အတွက် ပန်းသီးတွေဝယ်လာတယ် ရွှေမိုး...’
သူ ကျွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲဝေကြည့်သည်။ ပြီးတော့
သူ့စာရေးစားပွဲကို မေးငေါ့ပြပြီး...
‘အေး... ဒါဆို... ဟိုမှာ... စာရေးစားပွဲပေါ် မှာ
နင့်ကုန်ကျ စရိတ်တွေမှတ်ထားတဲ့စာအုပ်ရှိတယ်... အဲဒီ
ထဲနင်ကိုယ်တိုင် ကုန်ကျစရိတ်ရေးထည့်လိုက်... ငါမထ
ချင်လို့...’
ကျွန်တော် သူ့ကိုကြောင်ငေးကြည့်မိနေတုန်း...
‘ဟဲ့... ပြောနေတာမကြားဘူးလား... နား
ထိုင်းရဲ့...’
ခပ်ငေါက်ငေါက်အော်သံ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုသာ
ကြောင်ငေးနေမိ၏။
‘အာ... ပြောနေကြာတယ်... ဖယ်စမ်း ငါ့ဖာသာ
ငါထယူတော့မယ်...’
ဟုဆို၍ အိပ်ရာထဲမှကုန်းထ၍ ကျွန်တော်ကပင်

သူ့အရင်ဦးအောင် အလျင်အမြန်ထပြီး...

‘နေနေရွှေမိုး... ငါ... ငါထယူလိုက် ပါမယ်...’

ဟုပြောပြီး စာအုပ်ကိုထယူလိုက်သည်။ သူ့အိပ်ရာ
ထဲပြန်လှဲလိုက်ပြီး...

‘အေး... အဲဒီစာအုပ်ထဲ ပန်းသီးဖိုးထည့်ရေး
လိုက်... လိမ်တော့မရေးနဲ့နော်... ငါပြန်စစ်လို့ စာရင်းမှား
နေရင် နင်နဲ့ငါတွေ့မယ်’

စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် သူရေးထား
သော ကျွန်တော့်ကုန်ကျစရိတ်စာရင်းများ အစီအရီ...။

ထိုစာရင်းများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်ဝန်း
ထဲမျက်ရည်များ ဝေ့သီလာ၏။ ထိုမျက်ရည်များမှာ တစ်ခါတုန်း
ကလို ကျွန်တော်၏ ကုန်ကျစရိတ်စာရင်းကိုမြင်ရ၍တော့ မဖြစ်
နိုင်။

‘ပန်းသီးဖိုး ၁၅၀၀’

ဟု တုန်ရင်သောလက်အစုံနှင့် စာရင်းရေးသွင်း
ချိန်... မျက်ရည်တစ်စက် တစ်ဂဏန်းပေါ် ခုန်ချသွား၏။
မှင်စိုဘောလ်ပင်တို့ မှင် များမျက်ရည်၏သယ်ဆောင်ရာလိုက်ပါ
ရင်း ငါးဂဏန်းကိုပါ ခြေဖျက်လိုက်၏။ ထိုဘောလ်ပင်လေးမှာ
ကျွန်တော့်ထံမှ ‘ရပ်လို့မရ တော့ဘူး... ရပ်လို့မရတော့
ဘူး’ဟုဆို၍ သူယူသွားသော ဘောလ်ပင်ဖြစ်ကြောင်းပြောနေရန်
လိုမည်မထင်...။

‘ဟဲ့... ကြာလှချည်လား... ဘာတွေရေးထည့်
နေတာလဲ...’

သူမ၏ခပ်ငေါက်ငေါက်စကားသံကြား၍ ‘ပြီးပါပြီ’ဟု
ဆိုပြီး စာအုပ်ကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းပိတ်လိုက်၏။

၂၁။ ဖျံ့ ဖို့ ဘျဉ်း

မျက်ရည် များပါပြန်လည်သိမ်းဆည်းရင်းပေါ့. . .
ပန်းသီးဖို့ ‘သုညသုည’ကိုမြင်ပါက သူ့ဘာပြောမည်
တွေ့မပြောတတ်. . . ။
ကွန်တော် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သူကတော့
ပြတင်းပေါက်တံခါးဝတွင်တင်ထားသောနှင်းဆီပန်းကို
ငေးကြည့်နေ၏။

x x x

ထိုနှင်းဆီပန်းသည် တစ်နေ့ကအနီရောင်ဖြစ်
သော်လည်း ဒီနေ့တွင် အဖြူရောင်ဖြစ်နေ၏။ နှင်းဆီပန်း
သွေးဆုတ်သွားတာလားဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

သူ့ထံမှတိုးညှင်းသောစကားသံကြားရ၏။

‘တကယ်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ လေကောင်းလေသန့် ကို
ကိုးကွယ်ရသလိုပါပဲ...။ ခဏလေး ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ခဏ
လေးပြန်ထွက် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့တာပါပဲ...’

သူ့မျက်ဝန်းများ သူဝတ်ထားသောရှုပ်အင်္ကျီအတိုင်း
မှိုင်းဝေနေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင်သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတွေ့ခဲ့
ရစဉ်အတိုင်း လှလှပပဝတ်ထားစေချင်၏။

‘ငါတို့အသက်ရှင်နေတယ်... ဒါထက်ပိုပြီး ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး...။ ဒီထက်လဲ ဘယ်သူမှဝေးဝေးမသွား
နိုင်ပါဘူး... နောက်ဆုံးတော့ အလိုလိုနေရင်း မရဏရဲ့
အချိန်စေ့ပြီဆိုတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကြားလိုက်ကြ ရတာပါပဲ
... ဒါပါပဲ...’

၂၄ ဇွဲ ဖိုး သျှ်း

ဆရာဝန်၏ ‘မရတော့ပါဘူးဗျာ. . .’ဟူသောစကားသံများသာ
အထပ်ထပ်ကြားနေရ၏။

သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုတည်ငြိမ်. . .။ သူ့
အသားအရေတွေက ပို၍ဖြူဖျော့ပြီး သူ့အသံတွေပို၍တိုးတိမ်
နေ၏။

‘နင် မနက်ဖြန်ဘာစားချင်လဲဟင်. . .’

‘ငါ. . . ကွမ်းယာစားချင်တယ်. . .’

‘ဟင်. . .’

ကျွန်တော် သူ့ကိုအံ့သြတကြီးကြောင်ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

‘ဟုတ်တယ်. . . ငါကွမ်းစားချင်တယ်. . .။ ဒါမှ ငါ့
ခန္ဓာကိုယ်မှာ မရှိတော့တဲ့သွေးတွေကိုယ်စား ကွမ်းသွေးတွေကို
ငါ့သွေးတွေအဖြစ်မြင်ယောင်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင်ထွေးထုတ်ပစ်ချင်
တယ်. . .’

သူ့လက်ထဲက ပုတီးတစ်လုံးလွှတ်ချလိုက်၏။

x x x

သူ့လက်ထဲကပုတီးတစ်လုံးလွှတ်ချလိုက်သည်။
ကွမ်းယာကို တဖြည်းဖြည်းဝါးနေ၏။

‘မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေ လောက်ကို
သာ မျှော်လင့်ချက်ထားတာကောင်းတယ်. . . ။ မျှော်လင့်ချက်
ဆိုတာကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲမဟုတ် လား။
မျှော်လင့်ချက်နဲ့လူတွေဟာ အသက်ရှင်နိုင်ပါတယ်. . . ’
ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးယဉ်နေတာကတော့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေနေခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ. . . ။

သူ့ဘေးမှာလဲလျောင်းနေသော ဂိမ်းစက်အမည်းလေး
ကတော့ **Game Over** ဟူသောစာတမ်းကို ညွှန်ပြနေ၏။
သူ့ကွမ်းသွေးများ ကို ထွေးခံထဲအားရပါးရထွေးထုတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ ကျေနပ်စွာစိုက်ကြည့်နေ၏။

ငွေမိုး၏ရှိုက်သံတို့ တစ်စစီ. . . တစ်စစီ. . . ။ တိုး
တိတ်စွာဆူည်။

x x x

‘မနက်က ငါအစောကြီးနိုးလို့ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထဲကထပြီး ဂါဝန်လေးမကာမကာနဲ့... အိမ်ရှေ့ ဘက်ထွက်ပြီး ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတာပေါ့... မိုးကလဲ ဖွဲဖွဲ... ဖွဲဖွဲရွာနေတော့... ငါလဲ ဂါဝန်လေးမကာမကာနဲ့ သွားရတာပေါ့... အဲဒီမှာဟယ်... သိလား နှင်းဆီပန်းဆူး တွေကလဲပေါတော့ ငါလဲဂါဝန်လေး...’

‘ဟာ... တော်ပါတော့... နင် ဂါဝန်မနေတာ ဒူး အထက်ကို တောင်ရောက်နေပြီ... ဆက်‘မ’နေရင် ငါနား မထောင်ရဲတော့ဘူး...’

သူရယ်ပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေအက်ကွဲနေသည်မို့ ခပ်ဟဟရယ်၍မရပါ။ အမှန်တော့ဤနေ့မှ သူဂါဝန်အသစ်ဝတ် ထားကြောင်းကြွားလိုတာဖြစ်မည်။ ဂါဝန်လေးကအသစ်ပါ... ဒါကို သူက ကျွန်တော်မမြင်မြင်အောင် ဂါဝန်လေးမကာမကာ လုပ်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရွှေမိုး... ဆေးသောက်ရမယ်နော်...’

ငွေမိုး၏ တိုးလျှတုန်ရင်သောအသံ...။ သူမဘာမှ ပြန်မပြော... အဝေးသို့သာငေးရီ...။ အတန်ကြာမှ အနီးရှိပုတီးကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး...

‘မလိုတော့ပါဘူးဟာ... ငါ့အတွက်တော့ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး... ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ခရီး လမ်းဆုံးနေတဲ့ငါ့အတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါ ဘူး... သေမင်းရဲ့ပါးပြင်ကိုသာ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ပါးပြင်လေးလို တစ်နှိုက် မက်မက်နမ်းနှိုက်တတ်တဲ့နည်းကိုသာ လိုချင်ပါတော့တယ်။ ဒါမှ သေခြင်းတရားနဲ့ ငါ ထပ်တူကျမှာ...’

ပုတီးစေ့လေးတစ်လုံးလွှတ်ချလိုက်သည်။ ငွေမိုးထံမှ နှိုက်သံသဲ့သဲ့ ရွှေမိုးအသံကန့်ကယဲ့...။

‘ဒါပေမယ့်... လောကကြီးကိုပုံမပြောင်းဘဲ ဒီ အတိုင်းပစ်ထားရ တဲ့အတွက်ပဲ... ငါစိတ်မကောင်းဘူး...’
ဝုန်းခနဲ... မိုးတို့ရွာကျလာသည်။

ဘာမိုးလဲ...

ဘာမိုးလဲ...

ဘာမိုးများလဲကွယ်...

ဆရာဝန်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ကမန်းကတမ်းပြေး
ဝင်လာ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဆေးအိတ်မှသွေးပေါင်ချိန်သော
ကိရိယာများထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရွှေမိုး၏ပုတီးကိုင်ထား
သောလက်ကိုဆွဲ၍ သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်သည်။ ရွှေမိုး၏လက်မှ
ပုတီးကလေးတစ်လုံး ချောက်ခနဲကျသွား၏။

ဆရာဝန် သူ့သွေးပေါင်ချိန်ကိရိယာကို သူ့လက်နှင့်
ရိုက်ပုတ်လှုပ်ခါသည်။

နောက်... သက်ပြင်းချသံ...

ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်သည်။

ဆေးထိုးအပ်များဆေးပုလင်းများထုတ်၍ ဆေးထိုး
ပေးသည်။

‘သမီး... နေကောင်းသွားမယ်နော်... ဘာမှမစိုး
ရိမ်နဲ့...’

ဆရာဝန်ကဆေးအိတ်ကိုပိတ်ပြီး... အပြင်ပြန်
ထွက်၏။

အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော ရွှေမိုး၏အဖေကို တိုးတိတ်စွာ တစ်စုံတစ်ခုလှမ်းပြော၏။ လူကြီးတစ်ချက်ယိုင်သွားပြီး အခန်းဝကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ရွှေမိုး၏အသံကသာ တိုးတိတ်စွာထွက် ပေါ်လာ၏။

‘ညီကျော် . . . ငါ . . . ငါမရှိတဲ့ နောက်မှာ . . . နင်အိမ်ထောင်ပြုရမယ်နော် . . .’

‘ရွှေ . . . ရွှေမိုး . . . နင် . . . နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင် . . .’

သူ့မျက်ဝန်းတွေ မှိုင်းဝေနေ၏။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှာ ရော . . . ။

‘နင် . . . အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ . . . ငါ့ကိုကတိပေးပါလားဟယ် . . .’

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းပေါ်မှမျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၏။

‘ညီကျော် . . . နင် ငါ့ကိုနောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင် ကတိပေးနိုင်ဘူးလားဟင် . . .’

သူ့ထံမှ အားမလိုအားမရ ငိုမလိုအသံ၊ ကျွန်တော် သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း . . . ။

‘နင် . . . နင်စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို . . . ငါ . . . ငါကတိပေးပါတယ်ဟာ . . . ကတိပေးပါတယ် . . . ငါ . . . ငါအိမ်ထောင်ပြုပါ့မယ် . . .’

သူ့ကျေနပ်သွားသလို သက်ပြင်းချ၏။ ပြီးမှ သူ့အဝေးသို့ငေးရီရင်း

‘နင်အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိန်းကလေးမွေးခဲ့ရင် ငါ့နာမည်ကိုပေးပါလား ညီကျော်ရယ် . . .’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲဆို့နှင့်သွား၏။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း

၂၂၀ မိုး သည်း

လဲမသိတော့။ မျက်ရည်ကိုသာထိန်းသိမ်းရင်း ခေါင်းငုံ့နေမိ၏။
‘မိန်းကလေးမွေးရင် ရွှေမိုးသည်းဆိုတဲ့နာမည်ပေးမှာ
လားဟင်’
‘ပေး. . . ပေးမှာပါဟာ. . . အမှတ်တရအနေနဲ့
ရွှေမိုးသည်းဆိုတဲ့ နာမည်ပေးမှာပါ. . . နင်ကျေနပ် နော်. . .’
သူ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။
‘ယောက်ျားလေးမွေးရင်သာ. . .’
စကားစမဆက်သေးဘဲ သူ့အဝေးကြီးငေးနေသည်။
သူ့နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလို့. . . အတန်ကြာမှ. . .
‘ယောက်ျားလေးမွေးရင်လေ. . .’
ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ သူမကြည့်ပါ. . . ။ သူ့စကား
ကိုပြန်ဆက်သည်။
‘ငါ့ ငယ်ရည်းစားကိုမိုးတိမ်. . . ဆိုတဲ့နာမည်ပေး
နော်. . .’
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ငိုရမလိုရယ်ရမလိုဖြစ်
ပြီး. . .
‘ဟာ. . . ရွှေမိုးကလဲဟာ. . . နင်ကလဲ. . . ဘယ်
လိုကြီးလဲဟာ’
သူမပွင့်တပွင့်ရယ်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကွဲနေသော
ကြောင့် သူ့အားရပါးရမရယ်နိုင်ပါ။
‘အလကားပြောတာပါ. . . ငါ့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ
ရည်းစားမရှိခဲ့ပါ ဘူး. . . နင်ဝမ်းနည်းနေတာ ကြည့်ပြီး. . .
ငါသနားလို့ပြောတာပါ မငိုနဲ့တော့နော်. . .’
သူ သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်များကို
ငေးကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

ဟော်ဝင်ပြီမူ စာအုပ်တိုက်

‘လူဆိုတာ အေးစက်နေတဲ့ လေဝဲကတော့ထဲ ချာ
ချာလည်နေတဲ့ စက္ကူအပိုင်းအစကလေးတွေပဲပေါ့...
ဒီဝဲကတော့ကြီးထဲမှာပဲ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဆုံတွေ့ကြတယ်...။
ပြီးတော့... အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြတာချည်းပါပဲ...’
ဝုန်းခနဲမိုးသည် သည်းသည်းမည်းမည်းရွာ၏။ မိုးစက်တို့အလော
တကြီးအခန်းထဲပြေးဝင်လာ၏။ ရှိုက်သံများ တဝုန်းဝုန်းနှင့်
စီညံ့... လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့ ပြီးခနဲပြက်ခနဲ...။

ဘာမိုးလဲ...။

ဘာမိုးလဲ...။

ဘာမိုးလဲကွယ်...။

× × ×

‘ရွှေမိုးတွေ သည်းလာပြီနော်...’
သူမ၏တိုးညှင်းသောအသံ...။ ကျွန်တော်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
မျက်ရည်တို့ကြွေလွင့်...။
နောက်...
သူမ...
.....
.....
ငြိမ်သက်...
.....။

အကြည်တော်

